

Хедър Греъм
Дивата котка

ГЛАВА ПЪРВА

__В страноприемницата „На кръстопътя“,__

__Англия, зимата на 1621 година, под владичеството на Негово Кралско Величество Джеймс I.__

Леденият вятър пронизително виеше и заплашваше да отнесе покрива над мъничката таванска стаичка. Жаси притискаше свитите си юмруци към гърдите и дори не усещаше студа, взряна в крехката хубост на жената, която лежеше на леглото пред нея, увита в протрити одеяла. След малко вдигна очи и мрачно огледа мизерната спалня, едва-едва осветена от единствената свещ. Погледът ѝ се насочи към стария сандък, в който нямаше почти нищо, и очите ѝ се премрежиха от сълзи.

Не бива да я оставя да умре така, повтаряше си тя. Ще прося, ще искам пари назаем, ще открадна и дано Господ ми помогне мама да намери по-достойна смърт.

Старият Тамсин я изгледа, сякаш беше отгатнал мислите ѝ, и тъжно поклати глава. Отдавна беше угаснала и последната му надежда да спаси Линет Дюпре.

— Хинин, момичето ми. Хининът би могъл да облекчи страданията ѝ. Нищо повече не мога да ти кажа.

Жаси нетърпеливо изтри сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Не можеше да бъде вярно. Пък и кой беше Тамсин, да твърди подобни неща? Западнал пияница, който едва си изкарваше хляба в гостилница „На кръстопътя“. Твърдеше, че преди много години е следвал медицина в Оксфорд. Кой знае дали не лъжеше — както я залъгваше, когато ѝ обещаваше по-добро бъдеще, далечни страни, екзотични пътувания и смарагдовозелени морета.

Ала днес майка ѝ умираше и Жаси нямаше време да мечтае.

— Хинин ли?

— Хинин — повтори Тамсин. — Все едно да поискате луната. Дори малко количество струва цяло състояние.

Момичето отчаяно прехапа устни. Всичко беше скъпо. Майка ѝ печелеше годишно една златна монета и топче плат. Самата тя не получаваше нищо. Работеше като помощница в кухнята и щяха да започнат да ѝ плащат едва след петгодишно обучение.

— Дали да не помоля мастър Джон... — пошепна тя.

— По-добре си мълчи, дете — произнесе предупредително Тамсин. — Нищо няма да получиш.

Трябваше да се съгласи с него. Клиентите седяха пред препълнени чинии, пиеха бира и френско вино. Мастър Джон беше щедър и често черпеше цялата компания. Толкова по-малко даваше на служителите си.

Въпреки скъперничеството и жестокостта му майката и дъщерята Дюпре бяха останали в страноприемницата. Само тук, където си поделяха таванската стаичка и Жаси вършеше почти цялата работа вместо слабата си, болнава майка, двете можаха да намерят препитание.

Когато болната тихо простена, Жаси изтича към нея, коленичи и улови тънката ѝ, безсилна ръка. Линет винаги ѝ се струваше недействителна, като фея от приказките. И сега, когато смъртта протягаше към нея костеливите си ръце, съвършената ѝ красота не беше изчезнала. Не, мама няма да умре, проплака в себе си Жаси. По-скоро аз ще свърша на бесилката, но няма да допусна тя да намери смъртта си в мизерната таванска стаичка. Омайната Линет — та тя не беше създадена за този грозен и мизерен живот...

Майката отвори очи, блеснали от високата температура, чието странно тъмновиолетово беше в прекрасен контраст със златните коси и кожата с цвят на слонова кост. Не годините бяха състарили лицето, чийто профил и днес беше съвършен, а грижите, безкрайната борба с живота.

— Мамо! — Жаси нежно притисна тънката ръка до гърдите си. — Тук съм, при теб!

В сърцето ѝ пропълзя панически страх. Линет не я познаваше. Беше се върнала в миналото и разговаряше с някой, който вече не съществуваше.

— Вие ли сте, Малдън? Кажете на Шефилд още да не вдига завесата. Не се чувствам добре и трябва първо да събера силите си. Това момиче няма достатъчно талант, за да играе ролята на лейди Макбет.

По ресниците на Жаси отново тежаха сълзи. Дълбока тъга свиваше сърцето ѝ. С болка осъзнаваше, че Линет губи връзка с действителността, връща се в миналото, в красивите места на своята младост. Някога майка ѝ беше неоспоримата кралица на лондонските сцени, гастролираше в Париж, Рим и в целия християнски свят, празнуваше триумфа си, обкръжена от херцози и графове, заобиколена от лукс.

Жаси беше пораснала сред блясък и богатство. Майка ѝ имаше достатъчно прислуга и се отнасяше добре с всички. Ремингтън се грижеше за къщата и двора, старата Мери — за кухнята. Сали Фрамптън от близкия Уейвърли приготвяше ароматни бани за господарката си и фризираше косите ѝ по най-новата мода. Брат Антъни преподаваше на Жаси френски и латински, мис Нели ѝ даваше уроци по танц, а господин Хофингер от Германия ѝ обясняваше всичко за света и неговата история. Разказваше ѝ за великия откривател Колумб, за Новия Свят и колониите, за американците и индианците; за испанците и страшното поражение на Армадата, за англичаните, които продължаваха да водят морски битки с испанците и завладяваха земите оттатък океана. Разказваше и за аристократичните къщи и замъци в Англия. В мечтите си малкото момиче се виждаше отвлечено от рицар в златна броня и отведено в прекрасен замък, за да стане негова господарка. В онези щастливи времена и през ум не ѝ минаваше колко слаба и изтощена ще изглежда майка ѝ след години. Тогава тя седеше в своя салон усмихната, облечена в кадифе и коприна и наливаше чай от сребърна кана.

Ала тези мечти принадлежаха към друго време. Внезапно Линет престана да получава предложения за нови роли. Никога не беше проявявала интерес към финансовото си положение и сега се оказа напълно неподготвена за тежките удари на съдбата. Стреснато узна, че не притежава пари поне за някоя малка къща, в която да се нанесе с дъщеря си, че дори я заплашва затвор за дългове. Като по чудо някакъв тайнствен благодетел я спаси от голямата беда.

Линет го познаваше, макар да премълчаваше това пред деветгодишната си дъщеря. Но когато навърши десет, Жаси започна да разбира недомлъвките на прислугата. Шепнеше се, че херцог Самърфийлд най-сетне отдал дължимото на мисис Дюпре.

Гледаха Жаси по много странен начин, а малкият Джордж, син на готвачката, най-последно ѝ разказа, че е „незаконна“. Всички смятаха, че херцогът, с когото майка ѝ била „свързана“, отдавна трябвало да я отърве от затрудненото положение.

Тази новина първоначално пренесе Жаси в някакъв прекрасен свят. Представяше си, че баща ѝ е красив, едър мъж, извънредно богат. Някой ден щеше да престопа прага на дома му и да го възхити с красотата си. Той щеше

да я обикне много по-силно от законните си деца и да я представи на златния рицар, бъдещия ѝ съпруг...

Действителността беше много по-различна. Една сутрин Линет скочи от масата за закуска в малката кухня, извика и се строполи в безсъзнание на земята.

Джеси ѝ се притече на помощ заедно с Мери, която изплашено попита какво е предизвикало странния припадък. За разлика от слугинята Жаси умееше да чете, затова бързо посегна към вестника, оставен на масата. Пробяга с очи по разтворената страница и узна, че херцогът е бил убит безславно при незаконен дуел.

Вече нямаше кой да плаща наема на малката къща. Слугите един след друг си отиваха. Накрая трябваше да напуснат дома си, а когато и последните златни монети се свършиха, Линет напразно се опита да получи ангажимент в някой лондонски театър. Отмъстителната херцогиня се погрижи вратите на театрите да останат затворени пред известната някога актриса.

Жаси скоро осъзна, че трябва да си потърсят друго препитание. Линет също разбираше, че само физическият труд ще им осигури пари за хляб. Всеки, който не плащаше дълговете си, неизбежно попадеше в затвора Нюгейт. Тъй като ѝ липсваха умения, за да получи по-добре платена длъжност, Линет трябваше да работи като кухненска прислужница в странноприемница „На кръстопътя“. Ала красивото ѝ нежно тяло изобщо не беше пригодено за подобен вид труд.

Мастър Джон я прие само защото дванадесетгодишната Жаси беше здрава и силна и можеше да издържи на четиринадесетчасовия работен ден, който беше непосилен за майка ѝ.

Когато Линет отново проговори, дъщеря ѝ бързо се върна в настоящето.

— Кажете им да не вдигат още завесата... — После трескавият блясък изчезна от очите ѝ. Смръщи чело и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. — Жаси, Жаси, Жасмин... Той те нарече така. Толкова обичаше жасминовия аромат. Още като бебе беше прекрасна като цвете... Толкова сладка и мила. О, как обичах да мечтая за бъдещето... Той ни обичаше, сигурна съм, че ни обичаше истински. Можеше да станеш лейди, закриляна и глезена. А виж сега — бедните ти ръце... О, Жаси, какво ти причиних! Как ще те оставя тук, в това ужасно място!

— Не, мамо, не! Добре съм, а ти също ще се почувстваш по-добре, обещавам ти. — Лъжата се изплъзна без усилия от устните ѝ. — Щом оздравееш, ще се изнесем оттук. Получих писмо от несъщата си сестра. Тя е дъщеря на херцога и ни кани в именията си. Майка ѝ... майка ѝ е умряла и тя желае да поправи злото, което ни е сторила. Най-после ще настъпят по-добри

времена и за нас, уверена съм в това. Ала първо трябва да оздравееш. — Беше излъгала. Дали Господ щеше да прояви разбиране и да ѝ прости? Ала сега не можеше да се товари допълнително с подобни размишления. Бог ги беше изоставил и тя трябваше сама да изкове съдбата си. Естествено Линет щеше да се ужаси от лъжливата клетва, защото беше много религиозна. Но болната изобщо не я слушаше.

— Никой не е играл Жулиета като мен — с такова достойнство, с такава чистота и невинност. Казваха го всички критици. Пак ще бъде такава, когато отново изляза на сцената. — Тя впи очи в дъщеря си, после величествено отмахна ръката ѝ. — Побързайте! Време е да вдигнете завесата!

Внезапно вратата на таванската стаичка се разтвори с трясък.

— Тамсин! — изкрещя мъжки глас. На прага застана мастър Джон. — За какво ти плащам, човече? Изнеси две бъчви в залата — веднага! Жаси, ако майка ти утре не се изправи на крака и не започне работа, ще изхвърля и двете ви от къщата си! — Гостилничарят избухна в смях и направи подигравателен поклон. — Милейди! — После почука Тамсин по главата. — Побързай, негоднико! Само преди минута пристигна пощенската кола от Норууд. А вие, госпожице Тавански плъх, по-добре слезте долу и обслужвайте клиентите!

— Не мога да изоставя болната си майка! — Още в същия миг Жаси съжали за необмислените си думи. Трябваше веднага да умилостави мастър Джон. Надигна се от леглото на болната, отиде при него и смирено сведе глава. — Моля ви, сър, помогнете ми. Имам остра нужда от пари. Трябва да купя хинин за мама и да...

Младото момиче замлъкна, защото гостилничарят пъхна ръка под брадичката ѝ и я принуди да вдигне очи към него. Усмивката оголи жълтите му зъби и лошият дъх я удари право в лицето.

— Вече ти обясних как можеш да спечелиш малко пари, момиче.

Стаята се завъртя и Жаси се уплаши да не повърне мизерния си обяд, ако мастър Джон се опита да я докосне. Много добре знаеше какво означаваша думите му. Келнерката Моли често завързваше любовни връзки с гостите и беше посветила Жаси в нещата, които ставаха между мъжете и жените. Обясняваше със смигане, че е гадно, когато отгоре ти лежи някакъв пъшкащ дебелак и пъха в утробата ти... ами, една от частите на тялото си.

— С някое хубаво момче обаче не е толкова ужасно. Понякога става дори приятно. — Тъй като обикновено липсваха мили момци, тя се утешаваше с парите, получавани от другите за услугите ѝ.

Жаси стисна зъби и сведе поглед. Щеше да направи всичко, за да спаси живота на майка си, дори най-отвратителното. А някой ден непременно щеше да убие мастър Джон, беше уверена в това.

— Джон! — Откъм партера долетя пронизителен вик и гостилничарят забележимо се сви. Боеше се до смърт от жена си, не без причина, защото тя тежеше двеста фунта и с все сила размахваше насреща му точилката за фиде.

— Няма нищо, момиче, днес нямам пари — промърмори той и се извърна. Хвърли унищожителен поглед към Тамсин, цапна го отново по главата и хукна надолу по стълбите.

Тамсин простена и прокара ръка през посивелите си коси. Беше дребен и мършав, ала силен и як.

— За Бога, Жаси! — прошепна той и улови ръката ѝ. — Дори не бива да мислиш за тия неща! И без това майка ти скоро ще... — Замълча смутено, защото сърце не му даваше да изговори на глас страшната истина — че Линет ще живее не повече от няколко часа. — Повярвай, майка ти би предпочела да умре, отколкото да те види в ръцете на тоя вонящ грубиян.

При тази представа гласът му потрепера. Жаси все още не осъзнаваше, че е много по-красива от Линет, на която очебийно приличаше. Само че от тъмновиолетовите, косо разположени очи се излъчваше непобедим бунтарски дух, от който крехката актриса беше напълно лишена.

— Все пак трябва да направя нещо! — отговори момичето и нетърпеливо отстрани ръката му.

Тамсин преглътна и отчаяно си пожела да беше нещо друго, а не безполезен пияница, загубил всичко на този свят освен също тъй безполезното си чувство за самосъхранение.

— Време е да вървя, момиче. Измий си лицето и поговори с майка си. А щом заспи, слез долу и се хващай на работа, иначе подлият дъртак ще изхвърли и двете ви на улицата.

Тя кимна и когато Тамсин затвори след себе си вратата, отново коленичи до майка си. Взе влажна кърпа и намокри изгарящото от треска чело.

— Скоро ще се оправиш, мамо — прошепна тя. — Тогава ще се махнем оттук, обещавам ти.

Най-после Линет заспа, красива и въздушна като нощна пеперуда. Жаси се надигна, целуна я по бузата и бързо напусна таванската стая.

Изтича надолу по стълбите и се запъти към кухнята. Ала в този момент Джейк, отвратителният келнер на мастър Джон, ѝ извика да разнесе бира.

В залата беше шумно и задушно. Всички излъскани до блясък маси бяха заети с аристократи и простолюдие.

Жаси мразеше това помещение, пълно с мъже от типа на мастър Джон, който ѝ се хилеха нахално и се опитваха да я ошипят отзад. Не ѝ се позволяваше дори да отблъсква ръцете, които посягаха към нея. Гостилничарят изрично ѝ го беше забранил.

Младото момиче тичаше от кухнята към кръчмата, мъкнеше тежки табли с ростбиф и печени патици, принасяше безброй халби с бира. Раменете и ръцете я заболяха от тежкия товар.

По някое време срещна Моли в коридора към кухнята. Келнерката мило я потупа по бузата.

— Много си бледа, малката! Знам, тревожиш се за майка си. Имам добра новина за теб. Готвачката ей сега ми даде хубава супа и малко от най-доброто вино. Скрих го в задната стаичка. По-късно ще го отнесете на мис Линет...

— Какво става тук? — Зад тях внезапно застана мастър Джон. — О, лейди Жасмин, ваше височество! — И иронично се поклони. — Ако още веднъж забележа, че се мотаеш наоколо и дрънкаш празни приказки, ще изхвърля и теб, и майка ти на улицата! — Заплашително вдигнатият показалец сочеше право в гърдите на Жаси.

— О, моля ви, мастър Джон! — прошепна Моли с умилкващ се глас и миглите ѝ прелъстително затрепкаха. — Моля ви, сър, момичето е още...

— Момичето не иска да работи! — изрева той. — Ако тази вечер се качи горе преди полунощ, да си търси вечеря другаде!

Сграбчи Жаси за раменете и я блъсна към кухнята. Тя едва не изпищя, но това означаваше смъртна присъда за болната ѝ майка. Стисна зъби и премълча грубата обида.

Моли я последва.

— Сама ще занеса супата и виното на мис Дюпре, обещавам ти. Само внимавай да не разсърдиш още повече стария Джон.

— Бог да те благослови — кимна признателно Жаси.

По-късно Джейк ѝ заповяда да сервира още една стомна бира на двамата джентълмени, седнали край камината.

— Само не вири нос, мис! — произнесе предупредително той. — Гостите ни са изискани и трябва да бъдат внимателно обслужени.

Жаси отлично знаеше какво означава „внимателно обслужване“ и се запита защо не е изпратил Моли при двамата господи. Тя умееше да се

изчервява предизвикателно и да намира подходящите думи, когато клиентите се смееха и я щипеха по задника.

Когато отнесе пълната стомна на масата, Жаси видя, че двамата мъже наистина са от аристокрацията. Доказваше го изисканото им облекло. Единият беше много мил, рус и строен като героят на моминските ѝ мечти, с блестящи сини очи. Подари ѝ усмивка, при която сърцето ѝ заби по-силно.

— Ей, момиче, къде ви бяха скрили досега?

Кръвта нахлу в лицето ѝ. Джентълменът беше мил и любезен и много приличаше на мъжа, когото си мечтаеше да обикне. Виждаше го да препуска насреща ѝ на силния си жребец, да я вдига пред себе си на седлото и да я отвежда в прекрасния си замък. Там пред нея ще се разкрие нов свят: почтителна прислуга, която ще отгатва желанията ѝ по очите, великолепни рокли и спално бельо от най-фин лен, изобилна храна. А тя ще бъде господарка на дома, обожавана съпруга, която ще дари мъжа си с красиви, здрави деца...

Жаси трепна и смутено сведе очи. Какво си въобразяваше тя? Аристократите не идваха в кръчми като тази, за да си изберат някоя келнерка за годеница. Най-много да се „потъркалят в сеното“ с нея, както се изразяваше Моли.

После обаче гордо отметна глава. Някой ден щеше да се отърве от унизителната бедност, да си извоюва богатство и уважение и да презре всички, които си въобразяваха, че стоят над Жасмин Дюпре.

Русият младеж благодари за пивото и внимателно я изгледа. Очевидно нямаше намерение да се задява с нея. Погледът му беше одобрителен. Сигурно виждаше в нея нещо повече от обикновена келнерка.

Жаси неволно се усмихна. Докато наливаше пивото, пръстите на мъжа докоснаха ръката ѝ.

— Робърт, престани да зяпаш момичето и ме слушай! Онова, което имам да ти кажа, е по-важно.

Младежът отговори на усмивката ѝ с искрено възхищение и Жаси почти не чу предупрежденията на другаря му.

— Знам, знам, пак ще ми разправяш за индианците, Джейми...

— Робърт!

Нечия ръка се вдигна и блъсна рамото на Жаси. Дръжката на стомната се изплъзна от пръстите ѝ и пивото се разля по масата. Младото момиче стреснато сграбчи съда и го изправи.

— По дяволите, момиче, защо не внимаваш!

Не блестящият златен рицар произнесе това гневно проклятие, не, то излезе от устата на другия, който досега не беше благоволил дори да вдигне очи. Ала вниманието на Жаси се насочи изцяло към него. Мъжът скочи от мястото си. Пивото беше намокрило не само елегантната дантелена риза, а и документите, които разглеждаше.

Беше много висок, с широки рамене и тесен таз. Мускулестите бедра опъваха тесния брич, пъхнат във високи, излъскани до блясък ботуши.

Косата, черна и блестяща като ботушите, не беше по-тъмна от святкащите очи. Лицето му беше загоряло от слънцето и макар че не изглеждаше много по-стар от любезния си рус приятел, създаваше впечатление, че е поне с няколко години по-възрастен. Може би причината се криеше във властното излъчване на личността му, във видимата арогантност и витална енергия.

В погледа, прикован в Жаси, нямаше и следа от възхищение — само гняв, а за съжаление и още нещо, което нарани гордостта ѝ — явно презрение. Без да се съобрази с положението си, младото момиче побърза да се защити от несправедливия укор.

— Вината не беше моя, сър. Вие ме блъснахте.

— Овладей се, Джейми — помоли тихо русият. — Кръчмарят е истински тиран. Може да я набие.

Джейми не отговори. Очевидно не се интересуваше от мократа си риза, ала толкова по-усърдно се зае да спаси намокрените документи. Рязко дръпна полата на Жаси и започна да изтрива пергамента с нея.

— Не смейте да ме докосвате! — Младото момиче заблъска с юмруци по гърба му. Внезапно обаче потрепери от страх, когато странните тъмни очи се впиха пронизващо в нейните.

— Престани! — Мъжът без усилия отби атаката ѝ и я сграбчи за китките. После седна и я притегни на пейката до себе си.

— Копеле! — изсъска тя. — Веднага ме пуснете!

Мъжът развеселено се изсмя и Жаси напразно се опита да изтръгне ръцете си. Отчаяно осъзна, че нахалната му самоувереност има основания. Беше извънредно силен, не само физически, но и душевно. Това пролича по вибриращата горещина, която се излъчваше от бедрото и проникваше през полите ѝ, по здравата хватка на силните ръце. Продължаваше безсрамно да я разглежда. Погледът на тъмните, сатанински очи се плъзгаше дръзко по лицето и деколтето ѝ.

По тялото ѝ се разля странна топлина. Сърцето лудо се блъскаше в гърдите ѝ. Отново направи опит да се изплъзне, обзета от единственото желание да избяга колкото се може по-далеч от този мъж.

В този миг зад гърба ѝ прозвуча смразяващият глас на мастър Джон:

— Проблеми ли имате, джентълмени? Простете на малката, тя е отскоро тук и е доста несръчна. Ала ви обещавам да я накажа както подобава.

Той сграбчи Жаси за рамото и я издърпа да стане от пейката. Ала русият младеж побърза да ѝ се притече на помощ.

— Не смейте да ѝ причинявате болка, мастър Джон! —

Заповедническият тон не оставяше съмнение в аристократичния му произход. — Ако само заподозра, че се отнасяте прекалено строго със служителите си, ще поискам от всичките си приятели и познати да избягват за в бъдеще кръчмата ви.

Сега и Джейми вдигна очи към кръчмаря. Очевидно русият му спътник го беше сритал под масата. Тъмнокосият нетърпеливо въздъхна.

— Така е, сър, аз също ще се видя принуден да предупредя приятелите си да стоят по-далече от кръчмата ви. Въпреки че много обичах да пия пивото си край камината ви...

Мастър Джон едва не получи удар. Лицето му се оцвети в тъмночервено.

Чернокосият пусна ръцете на Жаси, надигна се в целия си ръст и подпря ръце на хълбоците.

— Само ако стигне до ушите ми, че сте причинили зло на това момиче, ще се върна и ще ви счупя краката! Ясен ли съм?

— Д-да — пошепна Джон, загубил ума и дума.

— Много добре. — Джейми спокойно се отпусна на мястото си.

Кръчмарят се обърна към Жаси:

— Отивай да работиш!

Без да чака да ѝ го повторят, момичето хукна към кухнята. Искеше да избяга не само от мастър Джон, но и от тъмнокосия непознат.

Кръчмарят бързо я настигна.

— И не си въобразявайте, че сте кой знае какво, лейди Жасмин от таванската стая! — изфуча той. — За мен си едно нищожество! Освен това ти заявявам, че ще удържа от заплатата на майката!

По-малко пари? Въпреки че Линет и без това получаваше колкото да не умре от глад? И всичко заради онзи нахален гост?

— О, оставете ме на мира! — проплака тя.

— Марш в кухнята! Бързо сервирай вечерята на войниците на Негово Величество, които току-що пристигнаха.

В кухнята я посрещна развълнуваната Моли.

— Тъкмо бях при майка ти, мила. Изпи няколко глътки бульон.

— Толкова съм ти благодарна, Моли...

Докато готвачката отрупа голямата табла с ядене и я натовари на рамото ѝ, Жаси забрави случилото се с изисканите гости. Сърцето ѝ отново бе обхванато от тревога.

Хинин, беше заявил Тамсин. Само хининът можеше да победи треската на Линет.

Жаси можеше да купи хинин от аптекаря, който живееше от другата страна на улицата — трябваше само да намери пари.

Докато бърбеше с един от новодошлите колари, готвачката продължаваше да подрежда чиниите върху таблата на Жаси. Мъжът седеше до кухненската маса, потупваше шапката си и приятелски се усмихваше на момичето.

— Велики боже, не вярвам нито дума, Матю! — извика през смях готвачката.

— Обаче е истина. Жаси, слушай и ти!

— Недей така, Матю, момичето е младо и невинно! — укори го строго готвачката.

— Страхотна история — за Джоел Хигинс, който работил в някакъв лондонски обор. Красив, як момък! Разказа ми как една старица искала да му плаща за услуги в леглото, ала той просто не можел да я понася. Само се престорил, че е готов да я люби, и когато бабата се съблякла, прибрал кесията ѝ. Само си подставете картинката! Старата лежи и чака, а Джоел вече е офейкал с паричките ѝ. — Матю гръмка се изсмя. — Добре се е отървал от стария дракон, а?

— Затова пък ще увисне на бесилото — предсказа мрачно готвачката. — И си дръж езика зад зъбите, когато младата ми помощничка е наблизо, Матю. О, Жаси, толкова ми трябваш в кухнята, а той те кара да разносяш храната в крчмата. После се оплаква, че печеното не било такова, каквото трябвало да бъде. Впрочем, много съжалявам, че майка ти е толкова зле.

— Благодаря. — Жаси с усилия задържа тежката табла на рамото си. — Дали ще ти е възможно да ми...

— О, небеса! С удоволствие бих ти дала една монета, момиче, стига да имах! Изпратих последните пари в къщи, на старата си майка. Ала ще се моля за твоята. Всемогъщият непременно ще намери изход.

Коларят се изхили.

— Той помага само на онези, които сами си помагат.

Жаси отдавна беше престанала да се надява на божията милост. За да не рухне на земята под тежко натоварената табла, тя се усмихна набързо на готвачката и изтича от кухнята.

Сякаш мина цяла вечност, преди да се качи отново в таванската стаичка. Когато най-послед коленичи пред леглото на майка си и чу затрудненото, хрипливо дишане, очите ѝ се напълниха със сълзи. Само да можеше да купи хинин, да облекчи поне малко болките ѝ...

Тихо почукване прекъсна нерадостните ѝ мисли.

— Аз съм, Моли! — Жаси отвори вратата и келнерката хвърли съчувствен поглед към болната. — Състоянието ѝ все още ли не се подобрява?

— По-скоро се влошава...

— О, Господи... — Моли замислено изгледа младото момиче. Също както готвачката и камериерките, тя смяташе, че Жаси заслужава по-добър живот. Можеше да прави нещо много по-добро, отколкото да търка студентите каменни подовете, ръцете ѝ да са покрити с мехури, а тялото — облечено в дрипи. Всички мечтаеха един ден да дойде приказен принц и да отведе малката Жаси далеч оттук. Беше ослепително красива въпреки бедното си облекло, въпреки грозната мрежа, с която бяха увити великолепните руси къдрици. Същинска роза сред тръните, пролетно цвете посред зима...

А беше осъдена на бедняшка съдба, на този ад на земята...

Моли дълбоко въздъхна.

— Знам, че майка ти не иска да станеш като нас. Само че... Ами, онзи високият, красив лорд ме попита за теб. Каза, че живее в Тауъргейт, оттатък улицата, и тази нощ щял дълго да остане буден.

Горчиво разочарование притисна Жаси за гърлото. Любезният млад мъж я желяеше, както се желяе проститутка за една нощ. А тя си беше мечтала за него като за златния рицар от сънищата си...

Внезапно прозвуча слабият глас на Линет:

— Жаси!

Момичето изтича и коленичи на пода.

— Ето ме, мамо. — После нежно докосна горящото чело на болната.

— Помогни ми, о, помогни ми, Жаси... — Очите, които се бяха отворили за секунди, отново се затвориха.

Жаси се изправи. Сълзи мокреха бузите ѝ. Не, няма да оставя мама да умре в тези страшни мъки, каза си решително тя. Ще прося — или ще открадна — да, ще открадна... Всемогъщият сигурно ще ме разбере. А и Той беше единственият, който имаше право да я съди. Вярно, че беше загубила вяра в Бога. Ала ако си помогнеш сама, може би и той щеше да ѝ помогне. Нали така беше казал коларят Матю.

Може би русият изобщо нямаше да забележи кражбата. Ами ако я залови на местопрестъплението? Жаси ядно стисна устни. Тогава щеше да се наложи да му продаде тялото си. Нали затова я беше повикал. Каквото ще да става — само Линет да не сграда повече.

— О, много ти благодаря, Моли.

Келнерката се покашля.

— Момъка си го бива, нали? — пошепна тя и се опита гласът ѝ да звучи весело, после се изчерви. — Предложих себе си вместо теб. Щях да ти дам парите. Ала той иска само теб, никоя друга...

— Разбирам.

— Да остана ли при майка ти?

— О, Моли, нима ще направиш това за мен?

— Разбира се.

Жаси се втурна към легена за миене и напръска със студена вода разплаканото си лице.

— Побързай, детето ми — посъветва я Моли и се отпусна на стола до леглото.

Жаси забързано наметна износената си пелерина и тръгна към вратата. Преди да излезе, се обърна още веднъж към майка си и промълви:

— Няма да те оставя да умреш така. В никакъв случай.

ГЛАВА ВТОРА

Обгърна я леден студ, когато тръгна по пътя, водещ от страноприемница „На кръстопътя“ към Тауъргейт. Двете сгради не бяха много отдалечени една от друга, защото в този град, разположен на главния

път от Лондон към южната част на страната, често отсядаха пътници и търговци и щеше да има място и добра печалба дори за още един хан.

Твърдеше се, че мастър Джон поднасял на гостите си по-добро ядене, докато в Тауъргейт предлагали по-комфортни стаи. Затова по-изисканите клиенти се хранеха при Джон и преспиваха в другата страноприемница. Само простият народ се задоволяваше с евтините легла в заведението „На кръстопътя“.

Зъбите на Жаси тракаха. Протритата наметка не можеше да я предпази от студа, краката ѝ мръзнаха в тънките обувки по заледената кал, прорязана от колелата на безброй превозни средства. Ала беше благодарна на студа, който поне малко притъпяваше страха ѝ. Но когато достигна портата на Тауъргейт, трепереше не само от страх.

Силният вятър се втурна след нея в кръчмата и младата жена побърза да затвори. Слуги и кучета дремеха пред гаснещия огън в камината. В този късен час почти нямаше работа, само двама от гостите седяха до стената и тихо разговаряха.

Една бузеста келнерка пристъпи към Жаси, като поклащаше закръглените си бедра.

— Какво искате, момиче?

— Аз... Поканена съм.

— Охо! — Келнерката любопитно вдигна вежди. — Май господин лордът ви очаква. — Тя посочи стълбата. — Третата врата, най-хубавата ни стая.

Докато изкачваше стълбите, Жаси чу как келнерката обясни с висок шепот на мъжа зад тезгяха:

— Това е малката Дюпре. Винаги се е смятала за нещо по-добро. А ето че се предлага също като нас.

Мъжът се изсмя и Жаси почувства погледа му в гърба си.

— Значи дойде и нейният ред? Е, поне за в бъдеще няма да се надува толкова.

Подигравателният им смях я преследваше чак до горния етаж. Стигна третата врата и бързо я отвори, без да почука. После се облегна на вратата и се опита да си поеме дъх. Беше влязла в спалнята на мъж, който искаше да се забавлява с нея.

Все пак това не е кой да е, каза си тя. Това е Робърт, любезният рус джентълмен. Сигурно нямаше да умре, ако я докосне. А когато си тръгне, в джоба ѝ ще подрънкват монети, спечелени с цената на позора ѝ — или откраднати, ако успее да спаси девствеността си.

В стаята беше приятно топло, но полутъмно, защото огънят в камината догаряше. Когато очите на Жаси привикнаха с полумрака, тя забеляза пред тлеещата жаравна една седяща метална вана, от която се издигаше пара. Във ваната нямаше никой.

Очевидно трябваше първо да се окъпе. Разбира се, един джентълмен можеше да се забавлява със слугинята само ако е чиста. Ала как щеше да скрие парите от кесията му, щом се налагаше да свали дрехите си?

Жаси плахо пристъпи към ваната. Къде ли беше мъжът, който се нуждаеше от услугите ѝ? Внезапно затаи дъх. Нечия тежка ръка се отпусна на рамото ѝ и тя замръзна на място.

— Ще позволите ли да ви сваля наметката, мис? — попита суров мъжки глас.

Жаси потрепери и едва не извика от ужас. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване и тя не можа да понесе мъжа толкова близо зад гърба си. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Ала скоро успя да се овладее и потисна страха и виенето на свят.

Кимна и се опита да се успокои с мисълта, че е дошла при любезния млад лорд, който я беше защитил от жестокия си тъмнокос приятел. Присви очи и се опита да си припомни възхищението, което святкаше в очите му.

— Треперите, мис. Банята ще ви стопли.

Макар да говореше тихо, почти шепнешком, думите му я накараха да изтръпне от страх. В тях прозвуча особен тон на напрегнато очакване. Разбира се, каза си тя, той смята, че е поканил в стаята си обикновена проститутка и сега се радва на предстоящото забавление.

Когато мъжът свали наметката от раменете ѝ, Жаси побърза да се отдалечи от потискащата му близост.

— Банята за мен ли е?

След кратка пауза лордът потвърди:

— Да, мис, за вас. — Този път гласът му прозвуча иронично. Пристъпи отново зад нея, пръстите му докоснаха гърба и започнаха да разкопчават ухабената вълнена рокля. Жаси си повтаряше, че трябва да стои мирно. Никога не беше очаквала подобно нещо — че кожата ѝ ще пари под пръстите му.

Засрамено примигна и обърна очи към парата, която се издигаше от ваната, и към угасващия огън в камината зад нея. Ако можеше и другото да премине пред очите ѝ като през червена мъгла...

Мъжът свали роклята от раменете и Жаси сподави вика си, когато устните му се впиха в тила ѝ. Целувката запали във вените ѝ непознат огън.

Тялото ѝ, с притъпена чувствителност от ледения студ, се събуди, треперейки, за нов живот. Усещания, непознати досега, замаяха главата ѝ. Но ако искаше да запази гордостта и девствеността си, не биваше да губи разсъдък. Освен това трябваше на всяка цена да се сдобие с парите за лекарството.

Мъжките ръце милваха раменете ѝ. Роклята се плъзна по тънките поли и падна на пода. Жаси инстинктивно пристъпи напред, избягвайки близостта на мъжа, който все повече я объркваше.

После плъзна поглед към креслото, което стоеше между ваната и камината. Грижливо сгънат, на облегалката му беше метнат жакет. Само да можеше да бръкне в джобовете му... Ако поне за минутка я оставеше сама...

Ала това не беше много вероятно. Все още не беше посмяла да се обърне с лице към мъжа, чуваше само тихото шумолене на роклята, когато я сгъна и остави настрана. После се приближи до нея, потърси и намери кукичките по фустите ѝ, и скоро свали и тях. В тънката долна риза Жаси отново потрепери от студ. Погледни го, някакъв вътрешен глас я подкани да се сгуши в обятията му. Той е добър и любезен. Ако трогнеш сърцето му с умолителна усмивка, ще те пусне да си отидеш, без да те обезчести...

Ала не можа да се обърне, колкото и да ѝ се искаше. Дори не се осмели да погледне в меките сини очи. Още не...

Внезапно се засрами, че е застанала пред непознатия полугола, само по риза и чорапи. Потръпна, когато мъжът зад нея отново се раздвижи и тя почувства топлия му дъх в тила си. Той обгърна с ръка раменете ѝ, притисна гърба ѝ до гърдите си и Жаси почувства твърдите мускули, както и нарастващата му възбуда. После видя как дългите тъмни пръсти се плъзнаха надолу и обхванаха гърдите ѝ. За втори път трябваше да потисне вика си, когато палците му притиснаха зърната на гърдите под тънката риза, която сякаш не съществуваше. Жаси стисна зъби и отчаяно се опита да се пребори с дивото желание да се изтръгне от прегръдките му и да избяга.

Дишането на мъжа се ускори. Пръстите му издърпаха тънката мрежа от косите, започнаха да вадят фуркетите от къдриците. Жаси отново направи крачка напред.

— Моля ви... Не искам да намокря косата си. Иначе ще замръзна, когато си тръгна.

Чу зад себе си тих смях и почти си пожела мъжът да не стои в полумрака зад гърба ѝ, а най-после да се покаже, да ѝ се усмихне с меките си, изразителни сини очи.

От друга страна, беше по-добре да не го вижда. Още не. Не и в този момент, когато трябваше да забрави предразсъдъците и възпитанието си, да забрави подигравателните приказки по адрес на високомерната мис Дюпре,

която съвсем не била толкова недостъпна, колкото се представяла, а си била само една проститутка, която се предлагала на мъжете за пари...

— Е, добре, няма да докосвам косите ви, макар че много ми се иска да ги разпусна. Изкъпете се сега и не бързайте.

Жаси прехапа устни. Много ѝ се искаше да го помоли да се обърне с гръб към нея, докато съблича ризата си. Ала вероятно нямаше смисъл да го прави.

Е, поне не стоеше близо до кръга, осветен от слабия огън в камината. Жаси се постара да свали чорапите си колкото се може по-бързо и смутено спря, преди да изхлузи ризата си. При това не можеше да си представи колко чувствени и възбуждащи са движенията ѝ.

Сега трябваше да остави ризата в близост до жакета, за да може после да се престори, че се навежда да я вземе, и да претърси джобовете му.

Щом остана гола, побърза да влезе във ваната и се отпусна облекчено в топлата вода. Затвори очи, ала веднага ги отвори, защото някакъв предмет падна на корема ѝ. Обаче не видя нищо, защото мъжът продължаваше да стои зад гърба ѝ.

— Само парче сапун, мила — обясни той и в гласа му отново прозвуча лека подигравка. Май не беше толкова любезен, колкото си го представяше първоначално. Толкова по-добре. Ако се държеше неучтиво, щеше да ѝ бъде по-лесно да го измами, да вземе от джобовете му парите, които не искаше да спечели с тялото си.

Кърпа за изтриване последва сапуна. Жаси нервно улови и двете и потиснато си каза, че мъжът не бива все така да стои зад нея. Внезапно я обхвана съмнение, че ще получи възнаграждение за услугите си. Трябваше непременно да се докопа до жакета му.

Чу как той се разхожда зад ваната. Очевидно вече губеше търпение. Защо най-после не се махне оттам? Как да го накара да се отдалечи?

За щастие проблемът се разреши от само себе си.

— Желаете ли нещо за пиене? — попита той.

— Да, с удоволствие — прошепна тя.

Лордът отиде до вратата, разтвори я и повика прислугата.

Жаси светкавично захвърли кърпата и сапуна, приведе се над ръба на ваната и мушна ръката си в най-близкия джоб. За щастие той беше пълен с монети. Ако взема само една, лордът сигурно няма дори да забележи, помисли си с горчивина младото момиче. Колко тъжен беше светът, в който богатият можеше да си купи жена, без да се интересува колко ще заплати за нея...

Отпусна се обратно в изстиващата вода и чу как мъжът благодари на келнера, който беше донесъл питиетата. Най-после го видя, макар и неясно, защото се

движеше в полумрак. Видя как постави на масата табла и напълни две чаши, обърнат с гръб към нея, облечен само с риза и панталон, с боси крака. Значи затова беше успял незабелязано да се промъкне зад гърба ѝ...

Жаси изплашено се вгледа в широките рамене. Робърт... Защо най-сетне не се обърне към нея? Толкова ѝ се искаше да срещне мекия поглед на сините му очи. Не, не, по-добре е да не се обръща! В ръката си стискаше неговата монета, а той в никакъв случай не биваше да я намери.

Потопи лице във водата, ала само след секунда се стресна, защото мъжът коленичи зад ваната и сложи ръка на рамото ѝ. Чашата, която ѝ предложи, съдържаше кехлибарена течност.

— Ром от Карибско море, чист и златен. Иначе в тази кръчма предлагат само долнопробна бира.

Жаси грабна чашата и я изпразни на един дъх. Закашля се и засрамено се опита да си поеме въздух. Мъжът засмяно я потупа по гърба.

— Май все пак трябваше да поръчам пиво.

— Не, не, ромът е прекрасен. — И това си беше истина, защото алкохолът опари като огън вътрешностите ѝ и отне поне част от ужаса на нощта.

— Желаете ли още една глътка?

— О, да, моля. — Жаси смутено сведе очи. Беше ѝ хрумнало, че ромът е много по-скъп от средната цена за една проститутка.

Сега това не е толкова важно, каза си решително тя. Вече стискаше в ръката си скъпоценната монета. Скоро щеше да избухне в сълзи и да се примоли на лорда да я освободи. Щеше да обясни, че просто не е в състояние да му окаже исканата услуга. Щеше да изиграе убедително сцената и да докаже, че не напразно е дъщеря на великата актриса Линет Дюпре...

Лордът ѝ подаде пълната чаша, коленичи отново зад нея и пръстите му започнаха да милват тила и крайчетата на ушите ѝ. Не беше чак толкова лошо. Ромът ѝ помагаше да понася милувките.

— Странно момиче сте вие — отбеляза мъжът. — Толкова стройна и крехка. Лице на аристократка — и отрудени ръце на слугиня. Тяло на изкусителка — и дръзките, хитри очи на опитна измамница.

Думите му прозвучаха изненадващо за Жаси. В тях проблисваше възхищение, ала и още нещо, което много я уплаши — някаква режеща острота. Побиха я тръпки. Този тон не подходеше на любезния млад господин с меките сини очи.

— Мис...

Обръщението прозвуча като магически полъх, който докосна кожата ѝ и отново запали странния непознат огън в тялото ѝ. Мъжът посегна към сапуна и кърпата. Когато започна да я мие, Жаси не посмя да протестира, защото едната ѝ ръка държеше чашата с ром, а другата стискаше монетата. Ръката му се плъзгаше съвсем естествено по тялото ѝ, сякаш това беше негово право, сякаш се познаваха отдавна, а тя продължаваше да седи неподвижно и му позволяваше подобна шокираща интимност.

Кърпата се плъзгаше по врата, по раменете и гърдите ѝ. Жаси потръпна от студ и се почувства като подгонено зайче. Докосването му излъчваше властно желание. Младата жена смутено затвори очи и в този миг устните му докоснаха нейните.

Топли, търсеци, жадни... Цялото ѝ тяло потръпна. Устните се разтвориха от само себе си, езикът му погали топлата уста. Докато се опитваше да се пребори с възлението си, момичето проклинаше изпития ром. Окуражаващият огън на алкохола увеличаваше горещината, която изгаряше вените ѝ, разпалваше паническият страх от въздействието, което този мъж упражняваше върху нея.

Дори не беше смяла да мечтае, че първата целувка в живота ѝ ще предизвика такива усещания. А после... Устните му замилваха шията ѝ, ръцете му се потопиха във водата и погалиха бедрата ѝ, притиснати едно до друго в тясната вана. Трябваше да сложи край на тази лудост, сега, веднага, иначе всичко беше изгубено.

Ръцете му обгърнаха тялото ѝ и го вдигнаха от водата. Младото момиче неволно извика и инстинктивно се улови за врата му, за да не падне. По смеха му пролича, че дори не усеща тежестта ѝ — и че все така продължава да ѝ се подиграва. Страхът ѝ нарасна.

— Моля ви, сър! — Задъханият ѝ глас имаше точно подходящия треперещ патос. Падна на широкото легло, мъжът коленичи над нея, тъмнокосата му глава се сведе над гърдите ѝ и горещата жадна целувка сякаш изгори розовото ѝ зърно.

— Не! — Жаси се вкопчи в косите му и се опита да го отблъсне. Разтърсващите милувки на езика му я караха да се мята, обзета от огнени вълни. Вече не можеше да издържа. — Моля ви, недейте! — Трябваше да положи огромни усилия, за да запази разума си. — Умолявам ви, сър! Сметнах, че мога да дойда тук, защото бяхте толкова мил с мен. Ала сега разбрах, че не съм в състояние...

Жаси рязко млъкна и се взря в косата, която стискаше между пръстите си, в лицето на мъжа, който си позволяваше с нея тези недопустими нежности.

Тъмна коса, почти черна...

— О, Господи! Пощадете ме, сър?

Мъжът се изправи и я изгледа — не с меки и сини, а с тъмни, цинични, дяволски очи, пронизващи и изпълнени с презрение. Всъщност те не бяха черни или кафяви, както беше смятала до преди малко, а сиви, и в тях проблясваха индигови точки. Сатанински очи... Жаси с ужас осъзна, че това не беше Робърт, а дръзкият и жесток Джейми. И тя лежеше гола в обятията му!

— Вие!

Младото момиче забрави, че доскоро беше готово да влезе дори в леглото на мастър Джон, само и само да получи малко пари. Сигурно защото положението, в което беше изпаднала, беше много по-лошо от всичко, което би могъл да ѝ стори ужасният ѝ господар. А сега беше напълно безпомощна, изложена на произвола на този тъмноок чужденец с бронзова кожа, който тази вечер се беше отнесъл тъй отвратително с нея. Дъхът му охлаждаше гърдата ѝ, все още влажна от целувките, ръката му притискаше бедрото ѝ.

— Вие! — изтръгна се задавен стон от гърдите ѝ.

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка, а присвитите очи се впиха в лицето ѝ.

— Да, аз. А вие искахте да уловите в капана Робърт, нали? Мизерна малка крадла! Умел трик, трябва да призная. Да се вмъкнете като прелъстителка в стаята на един мъж, да го окрадете и веднага да изиграете ролята на трогателна невинност... — Джейми отвратено поклати глава. — Жалко. А аз почти повярвах, че сте нещо особено. Дълбоко ме разочаровахте. Вие сте една най-обикновена курва — и на всичкото отгоре крадла!

— Не съм крадла! — възпротиви се отчаяно Жаси. Страшно ѝ се искаше да умре.

— Така ли? — Мъжът предизвикателно вдигна вежди.

— Махнете се от мен! — Жаси се опита да го отблъсне, но кракът му притискаше бедрата ѝ като в желязна скоба. Когато поиска да го удари през гърдите, той сграбчи китките ѝ. — Не съм крадла!

— Парите са в ръката ви, мис. Видях нежните ви пръстчета да се ровят в джоба на жакета ми. Все още не сте заслужили откраднатата монета. Разбира се, ще ви дам възможност да го сторите.

— Не! Не! — Жаси гневно се опитваше да освободи ръцете си, надигаше се срещу него, но по този начин само се притискаше по-силно до гърдите му. Напразно извиваше тялото си и риташе с крака. Мъжът не се помръдваше, твърд като скала и топъл като лятно слънце. Жаси твърде ясно осъзнаваше физическата му сила, докато тя лежеше под него гола и уязвима. И заловена в

кражба... Не можеше да се пребори с него. Съпротивата само я караше да усеща върху себе си силата на твърдите мъжки мускули.

Най-после престана да се съпротивлява и се опита да преглътне напирещите в очите ѝ сълзи. Съзнанието, че не е при своя златен рицар, а при неговия жесток приятел, беше по-болезнено от всякога. Не, никога нямаше да се отдаде на този негодник. Нямаше и да го моли за милост, нито да му признае отчаянието си. Можеше само да се надява, че мъжът над нея ще се откаже от съмнителното удоволствие да я изнасили — и нямаше да я предаде на властите като крадла.

Джейми не откъсваше очи от нея. Ако беше възможно да се умре от унижение, помисли си Жаси, сега щеше да е дошъл последният ми час. Веднъж беше чула да казват, че в омразата е скрита животворна сила. Вероятно щеше да се изплъзне от лапите на смъртта, защото мразеше този мъж с цялата си душа. Затова решително впери очи някъде настрани и зачака.

Лордът внезапно се раздвижи и Жаси изпищя. Но той не ѝ обърна внимание. С една ръка сграбчи китките ѝ, а с другата разтвори пръстите ѝ и изтръгна монетата. Жаси не реагира и продължи да гледа някъде в мрака.

— Имате ли извинение? — Когато не го удостои с отговор, той се изсмя. — О, защо не бях Робърт! Щяхте да избухнете в сълзи и да го уверявате в невинността си. Или щях да чуя трогателна история за гладуващи деца и кой знае още какви лъжи. Ала аз не съм Робърт — затова внимавайте!

— Не, не сте Робърт. Вие сте отвратително, безскрупулно чудовище — проговори младата жена, все така обърната към тавана. О, Господи, никога ли нямаше да се отърве от този мъж! Ако уведомихте властите, с нея беше свършено. Щяха да я осъдят и да я обесят.

— О, бих искал да ви възразя, мила моя. Обикновено се отнасям с голяма нежност към жените, независимо дали са дами или проститутки. Само че не мога да понасям крадлите. — От гърлото ѝ се изтръгна задавен вик, когато мъжът грубо мушна бедрото си между нейните.

Жаси беше повярвала, че е невъзможно да претърпи още по-ужасни унижения. Ала сега разбра, че се е заблуждавала. Гневът ѝ нарасна, а заедно с него и съпротивата. Ала пръстите му безмилостно се плъзнаха в най-интимната част на тялото ѝ, решени да я изследват докрай. Лицето ѝ пламна от срам и тя отчаяно замята глава.

— Ще викам за помощ... Ще ви обвиня в опит за изнасилване...

— Вие ли? Та вие сте проститутка и доброволно дойдохте в стаята ми! — отговори развеселено той.

— О, Господи! Престанете!

Ала Джейми не обърна внимание на протестите ѝ. Жаси не можеше да се изплъзне от позорните му докосвания, колкото и да се мятеше насам-натам. Ако имаше оръжие, без колебание щеше да се превърне в убийца.

Най-после пръстите му престанаха да проникват в тялото ѝ. Все още я стискаше здраво, ала поне това мъчение престана и Жаси вече можеше да диша по-свободно.

— Нима сте девствена? — Мъжът говореше с небрежен светски тон, сякаш ставаше въпрос за времето.

— О, в името на Бога и всички светии...

— Само за момент, мис — прекъсна я той. — Вие дойдохте в стаята ми, нали? А когато разговарях с другата проститутка от вашата кръчма, не оставих и сянка от съмнение за намеренията си.

— Не съм проститутка!

— Така изглежда. Затова пък сте крадла.

— А вие сте един недостоен тип, един дързък негодник, който опозорява жени...

— Нима отнех честта ви, малка крадло?

— Да, с мръсното си докосване!

— О, между мъжа и жената стават и много други неща. Желаете ли да изпробваме някои от тях?

— Не!

— Следователно сте се появили в спалнята ми само за да ме ограбите... О, не, не мен, а бедния Робърт!

— Така е, и след като не успях, ви моля да ме пуснете.

Жаси трепереше от страх. Как равнодушно я гледаше... Ръката му притискаше корема ѝ, а кракът върху бедрата ѝ все още възпрепятстваше бягството. Трябваше да плаче, да моли за милост. Ала не можеше да разиграва театър пред този мъж. Вече беше разбрала това. Скоро щеше да си вземе онова, което искаше, сладострастен и едновременно с това брутален. Защото явно я мразеше, а и вече беше доказал, че не изпитва дори капчица съчувствие.

— Смятате, че трябва да ви пусна да си отидете? — попита тихо той. Пръстите му се плъзгаха по корема ѝ. Жаси прехапа устни и пламенно се помоли да не продължава с интимностите си.

Джейми се ухили, освободи я от желязната си хватка и полегна до нея, опрян на лакът. Жаси не посмя да повярва, че е свободна. Объркано се вгледа в лицето, което едва сега се виждаше ясно: резки, бронзовокафяви черти,

индигови очи и пълни, чувствени, подигравателно извити устни. Ризата, опъната по широките мускулести рамене, беше разкопчана до гърдите. Тъмни кичури падаха по челото. На врата му висеше медальон със Свети Георги, който побеждава ламята.

— Размисляте ли, момиче? Нима все пак решавате да останете при мен? Очевидно успях да събудя в сърцето ви нежни чувства. Свободна сте и въпреки това не мръдвате от мястото си...

Свободна ли? Нима наистина не възнамеряваше да я задържи?

— О! — Жаси скочи от леглото и едва не се препъна в собствените си крака, когато бързо започна да се облича. Остави ризата, фустите и чорапите, нахлузи презглава вълнената си рокля и обувките и се втурна към вратата. — Нежни чувства! Към вас! Ще ви мразя и презирам до края на дните си! Ако бях мъж, бих ви убила на място. И ще го направя, стига да ми се удаде удобен случай. Нищо, че съм жена! Затова се пазете да не се срещнем отново, сър. — По страните ѝ се стичаха горещи сълзи.

— Момент, момент! — извика мъжът. Жаси неволно се подчини на заповедническия тон, макар да се презираше за слабостта си. Нещо се удари със звън във вратата — монетата, която ѝ беше отнел. — Все пак изтърпяхте някои неща, затова смятам, че сте заслужили тези пари. Вземете я.

Жаси конвулсивно преглътна. Как ѝ се искаше да захвърли монетата в краката му и да се изплюе в лицето му. Ала не биваше да го прави. Майка ѝ беше на смъртно легло.

Засрамено се наведе и вдигна монетата. При това се закле да си отмъсти на мъжа, който си беше позволил да я унижи така дълбоко. Някой ден, когато стане богата и силна...

Разтвори вратата и олюлявайки се излезе навън. Мина известно време, преди да се ориентира в тъмния коридор. Остана за момент неподвижна, после хукна надолу по стълбата, мина покрай бузестото момиче и келнера зад тезгяха, които смаяно я изгледаха, и побърза да излезе през портата. Тръгна благодарно срещу ледения вятър, който сякаш я пречистваше. След няколко крачки спря и погледна парите в шепата си. Трябваше само да отиде при Тамсин. Той щеше да вдигне аптекаря от леглото и да купи скъпоценния хинин. Горчивото унижение не беше кой знае колко висока цена за спасението на Линет. Жаси решително забърза напред.

— Мис! Мис Дюпре!

Младата жена стреснато се извърна. Как можа да обърка този мек глас с другия? О, каква глупачка беше! Красивият рус младеж я настигна, свил във вързоп наметката, фустите и чорапите ѝ. Искаше ѝ се да потъне в земята от срам.

— Мис! Джейми ме помоли да ви последвам. Тези неща са ви необходими.

Жаси отчаяно се опита да се пребори с напирещите сълзи, когато мъжът пхна вързопата в ръцете ѝ. После безмълвно се извърна и понечи да побегне.

— Мис! Жаси! Почакайте, моля ви! Ако мога да ви помогна по някакъв начин...

Да ѝ помогне? Много късно. Не можеше да понесе дори да срещне погледа му. Никога вече...

Затича към къщи, без да обръща внимание на студа и хрущящия сняг. Най-после стигна кухненския вход. Готвачката, която чакаше до топлатата печка, я пусна да влезе и предупредително вдигна пръст до устните си. Жаси благодарно кимна с глава и забърза нагоре по стълбата за слугите.

Когато отвори вратата на таванската стаичка, видя Тамсин, застанал до леглото на майка ѝ.

— Намерих пари! Моля те, иди да ѝ купиш хинин. Аз ще остана при нея.

— Жаси... — Моли сложи ръка на рамото ѝ, но младото момиче нетърпеливо я отблъсна. Ала преди да се втурне към леглото, Тамсин препречи пътя ѝ.

— Твоята майка намери своя вечен покой, момичето ми.

— Покой? — Жаси неразбиращо втренчи очи в него. Едва след секунди осъзна смисъла на думите му и замаяно заклати глава. — Не! Не! Донеси хинин, Тамсин! Мама просто е заспала.

Нито старият човек, нито Моли успяха да я задържат. Жаси падна на колене до леглото на майка си и улови изстиващата малка ръка. Студена като вятъра, който виеше навън. Скована, безжизнена.

— О, не! Моля ти се, Господи, не! — Младото момиче се надигна с хълцане, зацелува майка си, опита се да я стопли с тялото си. После се взря в красивото бледо лице и разбра, че мастър Джон и подобните нему най-после са изгубили властта си над Линет. Изплака и отчаяно положи глава на възглавницата.

Моли отиде при нея и я заключи в обятията си. Жаси плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха. После решително изправи глава.

— Няма да живея повече така. И — дано Господ ми помогне — няма да умра така.

— Всичко ще се оправи, мила — произнесе примирено Моли.

А Жаси разбра, че още не е изплакала всичките си сълзи. Защото когато отново посегна към вледенената ръка на майка си, силни хълцания разтърсиха тялото ѝ.

ГЛАВА ТРЕТА

— Връщам се — каза Джейми Камерън на приятеля си. — Ти също би трябвало да дойдеш.

Ратаят вече беше оседлал коня му, кафяв жребец на име Уиндуокър. Ала младият лорд се чувстваше задължен да провери юздите и седлото.

— Не зная... — Робърт скептично смръщи чело, докато наблюдаваше как Джейми възсяда разигралия се жребец. И двамата бяха облечени елегантно, защото вечерта ги очакваха във фамиленото имение на семейство Камерън, Карлайл Касъл край Самърфийлд.

За планирания делови разговор с баща си Джейми се беше облякъл така, както изисканият стар джентълмен предпочиташе да го вижда. Носеше фина бяла риза с фламандски дантели по яката и маншетите, кожен жакет с прорязани ръкави, брокатени панталони до коленете, пъхнати във високи черни ботуши за езда, подплатена с кожа наметка и широкопола, украсена с пера шапка. С лека завист Робърт помисли, че дори да се облече в дрипи, приятелят му пак ще изглежда добре.

Макар да не беше наследник на имението на рода Камерън, а само трети поред син, Джейми беше най-важният делови партньор на обожавания си баща. Двамата посвещаваха цялото си време на общите сделки.

— Лека-полека почвам да се убеждавам, че си полудял — въздъхна Робърт и побърза да се метне на седлото. Един до друг двамата излязоха от двора на Тауъргейт.

— Защо пък?

— Слушай, въпреки че няма да бъдеш следващият херцог Карлайл, ти все пак си син на един от най-богатите хора в Англия. Освен това умело използваш богатството си. Преживя жестоки битки по световните морета, после се среща и с диваците във Вирджиния, които лесно можеха да те разкъсат на парчета. И защо трябваше да се излагаш на всичките тези опасности? Заради някаква си фирма, която досега е направила повече грешки, отколкото успешни сделки — и заради някакво си имение, подарено ти от краля. При това имаш толкова земя в Англия, че още не си успял да я обходиш от единия до другия ѝ край.

Джейми се изсмя и се загледа с копнеж на запад, сякаш можеше да види Новия Свят отвъд хоризонта.

— И аз самият не знам защо го правя, Робърт. Нещо ме влече нататък, усещам го в кръвта си, в сърцето си. Обичам онези места, обичам реката и безкрайните гори. Такава тишина цари там — такава невероятна красота...

— Виждал съм рисунки от боевете с индианците, приятелю, слушал съм разкази за глада от 1609 година. Индианците са варвари и живеят в ужасна страна, където умираш или от страшен задух, или от леден студ.

— Индианците имат своя култура, различна от нашата, но те също са хора като теб и мен.

Робърт избухна в луд смях. Джейми му хвърли кратък поглед, после сви рамене. Припомни си срещите във Вирджиния, а после и в двора на крал Джеймс I, със заселника Джон Ролф и жена му, индианската принцеса Покахонтас. Разказваха, че тя спасила живота на Джон Смит, предпазила го от жестоката участ да бъде обезглавен от баща ѝ и се гордеела с постъпката си. Джейми с мъка узна, че принцесата е починала на английска земя. Наскоро беше намерил смъртта си и баща ѝ, великият Поухатан, вождът на съюзените индиански племена. Едва започнала, ерата на разбирателство с индианците беше свършила.

Първите заселници, изпратени от Лондонската компания през океана, бяха преживели много лоши дни. Във Вирджиния, на река Джеймс, възникна първото селище, наречено Джеймстаун. Първите групи заселници напуснаха Англия през 1606 година, три години след възцаряването на Джеймс I, три години след смъртта на Елизабет — бурна епоха, известна с великите си откриватели, мъже като сър Френсис Дрейк и сър Уолтър Райли, епохата на великата испанска Армада. При пристигането си във Вирджиния англичаните бяха изложени на непрекъснатите нападения на испанци и индианци. Колонията трябваше да се справя с какви ли не проблеми. Подкрепленията от Англия не винаги пристигаха навреме. Жадни за печалба заселници засяваха прекалено много тютюн и твърде малко жито и зеленчуци. Скоро настана страшен глад, а на всичкото отгоре трябваше да се отбраняват срещу индианците от племената памунки, чикахомини и чийзпийк.

След ужасната първа година положението значително се подобри. Дори след смъртта на Покахонтас и Поухатан мирът, сключен с брака между Джон Ролф и индианската принцеса, остана траен. По-рано в колонията почти не се срещаха жени. Сега обаче все повече мъже вземаха със себе си съпругите си, когато се преселваха в Новия Свят, а компанията поощряваше смели млади англичанки също да прекосят океана. Колонията се разрастваше.

При последното си пребиваване във Вирджиния Джейми беше набил колчета около своя участък земя. Двамата с баща му бяха инвестирали куп

пари в Лондонската компания, ала Карлайл Хъндрид, както беше наречъл имението си, беше подарък от краля, признание за заслугите му в Новия свят.

Участъкът се намираше на брега на река Джеймс, близо до устието, и според Джейми имаше много по-добро разположение от Джеймстаун, Защото беше нависоко, речната влага и блатата не достигаха до него. Красиво имение, снабдено със собствено пристанище. Гъсто обрасло с борове, с множество сочни ливади, огрявано от благодатното слънце. Веднъж Джейми беше застанал на брега на реката, сам с шума на вълните и утихналата земя, и беше усетил в сърцето си дълбока любов към тази нова страна. Тук щеше да се засели завинаги, тук трябваше да отраснат децата му — в Карлайл Хъндрид.

— Това е страна на неограничени възможности — промълви той, обърнат към приятеля си.

— Много бих се радвал да имам поне частица от възможностите ти — отговори с въздишка Робърт. Той беше пропилял цялото си наследство и сега смяташе да тръгне на път с Джейми — с надеждата да срещне богатата наследница на възраст за женитба, която ще удостои с внимание благородния му произход и ще си затвори очите пред празната му кесия.

— Ако ме придружиш, ще ти припиша хиляда десетини.

— Хиляда десетини, пълни с борови гори и диваци!

— Там е същински рай, Робърт! Девствена земя, която ще се превърне в култивирана, плодородна градина. — Джейми дръпна юздите на коня си. Бяха стигнали края на града и пътят им беше препречен от погребално шествие.

Една стара женица забеляза двамата ездачи и извика на останалите опечалени:

— Направете път на изисканите господа!

— Оставете това, добра жено! — отговори Джейми. — Пред Бога всички сме равни и не бихме искали да смутим скръбта на тези добри хора.

Жената благодарно кимна и процесията продължи пътя си. Уиндуокър нетърпеливо затропа с крака, ала господарят му бързо го укроти. Беше втренчил очи в костеливата стара кранта, която теглеше каручката. Върху сламата беше положен ковчег с фронтонен капак, изработен така, че долните дъски да се отварят и тялото да падне в гроба. Очевидно семейството беше твърде бедно и не можеше да си позволи дори отделен ковчег, затова използваше дадения им от общината.

Вятърът беше все така леден както през изминалата нощ. Жена в черна наметка следваше погребалната кола, със спусната ниско качулка, гордо изправена, без да пролива сълзи. Само в скованите ѝ движения личаха

дълбоко страдание и тъга, така завладяващи, че никой не би посмял да ги сподели.

Двамата приятели бавно язدهа след траурното шествие и Робърт се осведоми:

— Кой е починал?

— Линет Дюпре, сър — отговори старицата. — Известната артистка. И ако питате мен, милорд, само подлият мастър Джон е виновен за смъртта ѝ. Бедната жена беше твърде слаба за тежката работа в гостилницата му. И ако момичето ѝ не се грижеше за нея, щеше отдавна да е попаднала в затвора за дългове.

Джейми я изслуша внимателно и смръщи чело. Силен повей на вятъра свали качулката от главата на облечената в черно жена и той видя коя беше тя — Жаси, крадлата, която го беше запленила миналата нощ.

Струваше му се, че най-последно проумява мотивите за постъпката ѝ. Вероятно е искала да открадне пари за ковчег. Или майка ѝ е била още жива и са били нужни пари за лекарство...

— Я виж, красивата келнерка от таверната! — провикна се Робърт.

— Наистина е тя — промълви тихо Джейми.

— Мисля, че не е лошо да я подкрепим в скръбта ѝ.

Джейми си припомни снощните събития и се усъмни, че Жаси би приела помощ от него. Все пак беше взела монетата, ала той не можеше да забрави изпълнения с омраза поглед, който му хвърли на излизане.

Имаше още много неща, които нямаше да забрави — прекрасното младо тяло, меката кожа, гладкото лице с фини черти и високи скули. Това момиче приличаше на нежно цвете и в същото време излъчваше непоколебима вътрешна сила. Тази девойка няма да допусне някой да я подчини на волята си, замисли се развеселено той. После обаче пулсът му се ускори, защото си припомни вълнуващите мигове, когато беше държал в обятията си стройното младо тяло. Не можеше да го забрави. Тази жена беше създадена за любов, тънка и фина, но много добре закръглена на подходящите места, с твърди гърди и стройни дълги крака, с чувствено извити бедра. Беше оставила в сърцето му ненаситен копнеж...

Та тя бе дошла при Робърт, каза си той. Жените никога не знаят кого да се избераат. Робърт не можеше да ѝ даде онова, от което се нуждаеше. Имаше твърде малко пари. Не можеше да получи от него и другото, за което беше отишла, продължи мисълта си Джейми. Тя беше едно невинно момиче, ала нещо в нея му напомняше дивата, неопитомена земя на Новия Свят. В очите ѝ

се четеше обещание за изгаряща страст, въпреки дълбоката омраза, която изпитваше към него.

— Тя няма да позволи да ѝ помогна. — Джейми извади няколко фунта стерлинги от джоба на жакета си. — Настигни я, Робърт, дай ѝ парите и ѝ кажи да погребее майка си в този ковчег.

— Но Джейми...

— Направи това, което ти казах.

Робърт с усмивка вдигна рамене.

— С удоволствие. Може пък с този великодушен жест да спечеля сърцето ѝ. Няма ли да ти е неприятно?

— Вероятно вече никога няма да я видим, затова не ме интересува какво ще си помисли. Накарай я да вземе колкото се може повече пари, за да се прехранва известно време — поне докато си намери по-добро място. Онзи подлец мастър Джон не бива да я мъчи, повече.

— Така е. Ще бъде истинско престъпление да позволим на долен човек като него да посегне на честта на такова красиво момиче. — Робърт слезе от коня, хвърли юздите на приятеля си и си проби път към Жаси през струпалите се на гробищата хора.

Младото момиче беше вдигнало качулката си и Джейми можеше да вижда лицето му. По страните ѝ нямаше и следа от сълзи, големите сухи очи гледаха втренчено пред себе си. Сякаш ледена принцеса съзерцаваше замръзналия свят около себе си. Вятърът развяваше дългите руси коси, същински порой от златна коприна.

Джейми продължи да язди на известно разстояние от траурната процесия, питайки се защо изобщо си губи времето с момиче като Жасмин Дюпре. Тя не само се беше опитала да го ограби и беше много разочарована, че не успя — но и на всичкото отгоре се ужаси, че в Тауъргейт я е повикал той, а не Робърт.

Ако беше казала честно и откровено какво иска, той щеше с готовност да ѝ даде парите. Можеше да бъде коравосърдечен и много добре го знаеше. Ала всичките му приятели и служители много добре познаваха чувството за справедливост и щедростта му. Това момиче просто трябваше да му обясни в какво положение се намира... Сега обаче нямаше смисъл да се залъгва с подобни размишления.

Междувременно процесията се беше отдалечила от града. Един след друг придружаващите я се отделяха. Накрая зад каруцата продължиха да вървят само Жаси, някакъв мършав, дребен старец и красивата Моли. Стигнаха гробището за бедни, където не се издигаше нито един надгробен

паметник. Джейми си припомни параклиса в Карлайл, огромните каменни плочи, издигнати в чест на предците му. Тук бяха поставени скромни дървени кръстове, тук-там по някой надгробен камък, но повечето гробове бяха само вледенени хълмчета.

Голяма дупка очакваше погребалната каруца, общ гроб за няколко мъртвъвци. В нея вече бяха нахвърляни увити в савани тела. До края на деня щяха да ги последват и други.

От каручката слезе свещеник, размаха кадилницата и зачете молитва. Бог да прости греховете на тази бедна душа и да я приеме благосклонно в своето царство. От пръст си направена и на пръст ще станеш. Дано Линет Дюпре намери вечен покой в обятията на Исус.

Джейми продължаваше да наблюдава Жаси. Младата жена стоеше неподвижна. Черната наметка се развяваше около нея. Думите на свещеника отекваха като тропота на буци земя, които засипваха ковчега на майка ѝ. Ала не можеше да плаче...

Церемонията не трая дълго. Жаси пристъпи напред, подаде на свещеника монета и в този миг Робърт се приближи до нея. Младото момиче изплашено трепна и в синьовиолетовите очи най-последно просветнаха чувства — стъписване, почуда, срам.

Джейми сърдито прехапа устни. Миналата вечер нарочно беше помолил Робърт да отнесе бедняшките ѝ дрехи. Никога дотогава не беше чувствал в сърцето си такава злост. Незнайно по каква причина държеше Жаси да узнае, че действията ѝ са станали известни на приятеля му. Може би защото беше показала открито предпочитанието си към Робърт и по този начин беше наранила неговата, на Джейми, гордост. Да не би това момиче да си въобразяваше, че Робърт ще ѝ предложи блестящо бъдеще? Или мечтаеше за изискан дом и благородническа титла, за скъпоценни бижута? Или даже се надяваше да стане негова съпруга? За съжаление се лъжеше. Робърт спешно се нуждаеше от пари и щеше да се ожени само за богата жена, колкото и красива да беше младата келнерка.

Джейми видя как приятелят му подаде парите за ковчега на свещеника. Беззъбият колар, вероятно собственик на бедняшкия ковчег, бързо се приближи и изкриви грозното си лице в угодническа усмивка.

Жаси изглежда се възпротиви и Робърт се обърна към нея. Очевидно ѝ обясняваше, че ковчегът ще осигури на майка ѝ почтен гроб. Свещеникът, който междуременно също беше получил подобаващо възнаграждение, утвърдително закима с глава. Младото момиче свали черния шал от раменете си и обви с любов ковчега. После Робърт ѝ предложи ръката си и я отведе настрани от зейналата дупка.

Коларят повдигна каруцата и ковчегът се плъзна в бедняшкия гроб. Едва тогава Джейми видя устните на момичето да потръпват. Дълбока тъга стопли синьовиолетовите очи, ала само след секунда над лицето ѝ отново се спусна ледената маска. Робърт притисна ръката ѝ и я поведе навън от гробището. В този миг Жаси забеляза Джейми, възседнал жребеца си, и потръпна. В погледа ѝ се изписа дива омраза. Опита се да се изтръгне от ръката на Робърт, който се правеше, че не е видял нищо, и продължаваше да я утешава.

Очите ѝ останаха приковани в Джейми. Младият лорд слезе от коня си, кимна на Моли и стареца, които почтително се поклониха, и се обърна към Жаси. Младата жена мълчеше, неподвижна като каменна статуя в ледения зимен ден. Погребалната каруца пое отново пътя си към града заедно със свещеника. Гробарите се заеха да довършат работата си.

— Ах, ето те и тебе, Джейми! — извика Робърт. — Тъкмо заклевах мис Жаси при никакви обстоятелства да не се връща в кръчмата на мастър Джон. Ала тя ми обясни, че точно това е било намерението ѝ. Има малко пари и желае да тръгне на юг, за да потърси семейството си.

— Така ли? — осведоми се Джейми.

— Да.

Двамата стояха един срещу друг на заледения път. Уиндуокър нетърпеливо изцвили. Вятърът се засилваше. Моли се обърна към Жаси:

— Време е да се връщам на работа, миличка. Иначе мастър Джон ще ми одере кожата.

— О, Моли... — Двете жени се прегърнаха и Джейми за втори път забеляза каква любов и топлина могат да излъчват синьовиолетовите очи.

— Аз също ще се сбогувам — присъедини се дребният възрастен мъж. — Бог да ви пази, детето ми. И не забравяйте, винаги можете да се обърнете към нас, когато имате нужда от нещо.

Жаси обви с ръце врата му и топло му пожела сбогом. После двамата се поклониха на Джейми и Робърт и забързаха към града.

— Значи възнамерявате да потърсите семейството си, мис? — попита скептично Джейми. — Сама?

— Точно така! — изсъска тя. — Какво ви засяга това, сър?

— Името ми е лорд Камерън, мис Дюпре — представи се с кратък поклон Джейми. — А приятелят ми е Робърт Максвел. Въпросът не е без значение за мен, защото имененията на баща ми са наблизко. Той ще бъде много огорчен да узнае, че самотна млада слагиня е била нападната или дори убита в неговите владения.

— Ако ми е съдено да загина, ще моля Бога баща ви да не узнае нищо за участта ми, милорд — изфуча Жаси и с ослепителна усмивка се обърна към Робърт: — Много съм ви задължена за любезността, сър.

— Бих желал да ви предложи нещо, мис... — След кратък поглед към приятеля си Робърт продължи: — Имаме още един кон. Наистина ще бъде по-добре, ако при пътуването си на юг сте под моя защита. Пътищата гъмжат от разбойници.

Жаси усмихнато кимна.

— Знам това, ала кажете ми само още нещо, сър — вие сте придружен от лорд Камерън, нали?

— Разбира се — потвърди с известна неловкост Робърт.

— В такъв случай предпочитам разбойниците — отговори меко Жасмин.

Тогава Джейми забрави, че има насреща си беззащитно младо момиче, което току-що е загубило майка си. Сграбчи я за раменете, разтърси я и изсъска през стиснати зъби:

— Би трябвало да си припомните, че мога да ви предам на съда, мис! Крадци като вас обикновено свършват на бесилката.

— Джейми! — извика Робърт, ала никой не му обърна внимание.

— Може би сте решили да откраднете и кон, мис?

— Веднага ме пуснете!

Джейми наистина пусна раменете ѝ, ала с проклетие на уста я прихвана през талията. Метна я на гърба на Уиндуокър, скочи на седлото зад нея и сграбчи юздите, макар че Жаси се извиваше в ръцете му и с писък се опитваше да се изплъзне. Робърт усмихнато ги наблюдаваше от края на пътя.

— Простете, че гледката ме забавлява, мис, ала дамите в Лондон сами се хвърлят на шията му, а той дори не го забелязва. Приятно разнообразие е да се види как лорд Камерън е руган от красива млада жена.

— Крайно време е да се качиш на коня си, Робърт! — извика Джейми и продължи да стиска в обятията си Жаси, която упорито се съпротивляваше. — Нямаме допълнителен кон, мистрес. Принуден съм да ви кача на моя. Оставили ли сте някои свои неща в гостилницата?

— Много бих искала да оставя вас!

Дали се мамеше, или гласът ѝ наистина прозвуча отчаяно — сякаш с мъка сдържаше сълзите си? Дали беше надвил бойкия ѝ дух!

— Вие сте същински дявол, мис, и аз наистина не мога да проумея защо просто не ви оставим на съдбата ви.

Защо, по дяволите, се занимаваше с тази девойка? Миналата нощ не му донесе нищо, освен ядове. Още вечерта в гостилницата, когато беше толкова зает с кралските грамоти, с плановете и чертежите си, келнерката го прекъсна и едва не го извади от равновесие. После обаче събуди интереса му. Пожела я толкова силно, че се изненада от самия себе си. Поиска да узнае всичко за нея, дори нещата, които нито се виждаха, нито се напипваха — огъня под леда.

Жаси заби нокти в ръцете му, които стискаха юздите.

— Лорд Камерън, вие сте един подъл негодник...

— Сега вече край, мис! — изкрещя Джейми. По пръстите му се появиха кървави ивици. Трябваше да си сложи ръкавици! Ядно изруга и пришпори жребеца си. Уиндуокър препусна като бесен и Жаси полетя към гърдите му. Чу я, че уплашено се опитва да си поеме дъх, после забеляза, че се улови за седлото, и развеселено се усмихна. Слава Богу, че притежаваше поне инстинкт за самосъхранение.

Робърт ги последва. Копитата на конете отекваха по замръзналия път. Яздеха право срещу ледения вятър и Жаси му беше благодарна, защото бързо притъпяваше чувствата ѝ. Тънката наметка почти не я пазеше от студа.

Как можа да попадне в това нелепо положение? А може би беше само лош сън? За един-единствен ден животът ѝ се промени из основи. Вече нямаше нищо, което да я свързва с миналото. Линет лежеше в гроба и Жаси нямаше причина да остава по-дълго в къщата на жестокия мастър Джон. Беше млада и силна, умееше не само да чете и пише, а и да преподава география, латински и история. Непременно щеше да си намери по-добра служба.

Ала преди това трябваше да си отмъсти. Щеше да отиде в дома на баща си. Нямаше да иска нищо, само щеше да се изправи пред херцогинята и да я обвини в очите. Нейното коравосърдечие беше убило Линет Дюпре и някой ден тя трябваше да си получи заслуженото. Едва тогава Жаси можеше да започне нов живот.

Не искаше да признае дори пред себе си, че златната монета, подхвърлена ѝ от Джейми Камерън, правеше възможно дългото пътуване на юг...

Джейми Камерън... Само преди няколко часа беше починала майка ѝ, а този негодник изобщо не се съобразяваше с нейното състояние. Вместо да прояви рицарска загриженост, продължаваше да ѝ напомня преживяното унижение. Много ѝ се искаше да скочи от препускащия кон, ала добре знаеше, че се излага на смъртна опасност, и конвулсивно се вкопчваше в дръжката на седлото.

Конете препускаха покрай покрити с дебел сняг гори и поля. При всеки скок на кафявия жребец Жаси политаше към гърдите на лорд Камерън. Усещаше как бедрата му притискат нейните. Как смееше този мъж да си въобразява, че ще понесе близостта му след всичко, станало между тях?

Внезапно местността се промени. Или поне онази малка част от нея, която Жаси можеше да види, защото вятърът непрекъснато духаше косата в лицето и пареше в очите ѝ. Гората се разрези и край пътя вече се простираха само заснежени поля. Отляво се виждаха селски хижи, обори и навеси, отдясно течеше скован от леда поток. Малко по-късно стигнаха площада на малкото селце. Конете забавиха ход и най-после спряха. Лорд Камерън слезе и простря ръце, за да свали Жаси от седлото. Тя нямаше намерение да се възползва от предложената ѝ помощ, ала заплашителното святкане на тъмните очи я принуди да го стори. Как мразеше докосването му, силата на мъжките мускули...

— Трябва да ни осведомите в каква посока желаете да тръгнем, мис Дюпре.

— Ще продължа пътя си сама — отговори Жаси.

Робърт се присъедини към тях, а две момчета изтичаха навън от единствената кръчма в малкото село, смаяни от вида на двамата новопристигнали джентълмени. Очевидно в това забравено от Бога място не се отбиваха често истински аристократи. Момчетата поеха поводите на конете и внимателно ги поведоха към обора. Кръчмарят също забърза надолу по дървената стълба и почтително се поклони пред гостите. Робърт се обърна към Жаси и учтиво ѝ предложи ръка.

— Елате, време е да хапнем нещо. — Следвани от Джейми, двамата влязоха в гостилницата. Очевидно бяха единствените гости. Домакинът ги отведе в друго помещение, където беше запален буен огън. Докато Джейми поръчваше обяда, Робърт покани Жаси да седне на пейката, коленичи пред нея и започна да разтрива посинелите ѝ ръце. В меките му очи просветваше не само възхищение, но и искрено съчувствие.

— Студът много ви измъчи, нали?

— Вече съм по-добре. — Младото момиче посрещна погледа му, надявайки се той да припише изчервяването ѝ на буйните пламъци в камината. Вече разбираше разказите на Моли. Когато жената лягаше в леглото с мъж, беше много по-добре, ако той е красив и мил. Тогава и унижението не беше чак толкова страшно. Сигурно ще мога дори да отговоря на целувките му, помисли си замечтано Жаси. Неговите устни не се изкривяват така презрително, както на лорд Камерън... О, Господи, никога ли нямаше да забрави тази ужасна нощ!

Всичко беше развалил този мъж — и очевидното възхищение на Робърт, и добротата, с която великодушният младеж беше платил ковчега на Линет и ѝ беше предложил кон... Ала той знаеше, че Жаси е отишла като проститутка в стаята на Джейми Камерън. Наистина, не беше загубила девствеността си — ала дали Робърт щеше да ѝ повярва? Така или иначе, той не можеше да се ожени за нея. Бъдещата му съпруга трябваше да има благороден произход.

Жаси се усмихна с болка и издърпа ръката си. При това забеляза, че Джейми Камерън не разговаря с гостилничаря, а ги наблюдава с безизразно лице.

Робърт се изправи и застана пред камината.

— Страшен студ, нали?

Междувременно гостилничарят изнесе наметките на гостите си. Джейми видя как Жаси трепери от студ, отиде при нея и докосна износената пола на вълнената ѝ рокля.

— Това ли е всичко, което имате?

— Това. — Жаси гневно изтръгна плата от ръката му.

— Майка ви нищо ли не ви остави?

— Мама имаше една единствена рокля. Гола ли трябваше да я погребам?

Джейми пристъпи към прозореца и вдигна обувките си в ботуш крак върху перваза на камината. После критично измери Жаси с поглед.

— Ако не си намерите топли дрехи, не ми се вярва да изкарате зимата.

— Скоро ще мога да се обличам по-добре — отговори глухо тя и втренчи поглед в пламъците.

— Може би стопанката има някоя дебела наметка, която вече не ѝ трябва — намеси се ободрително Робърт. — Ще ида да я попитам.

— Не, моля ви, недейте! Не искам да давате повече пари за мен. Не се тревожете, все ще се справя, дори и без вашата помощ.

— Въпреки това ще ви помоля да ме извините за момент. Трябва да се поосвежа. — Робърт забързано напусна стаята.

Възцари се потискаща тишина. Джейми наблюдаваше ухабените от работа ръце на Жаси, положени на пейката. Внезапно забеляза на средния ѝ пръст пръстен с рубин и емблема на сокол.

— Значи наистина сте била крадла! — извика той, сграбчи ръката ѝ, издърпа я да стане и внимателно разгледа скъпоценния камък.

— Как се осмелявате! — Жаси напразно се мъчеше да се изтръгне.

Джейми се отпусна на пейката и я притегли до себе си.

— Откъде имате този пръстен?

— От майка ми.

— Не лъжете! Кого обрахте?

— Никого!

— Кого направихте на глупак и му взехте пръстена? Как допуснах да ме заблудите! Само един от безбройните ви трикове, нали? Все ви е едно, че могат да ви заловят в кражба. Почвате да проливате горещи сълзи и...

— Пред вас не съм плакала!

— Не беше и нужно, защото ви пуснах да си вървите. Ала кой знае как сърцераздирателно сте хълцали пред другите мъже. Жалко, че не ви принудих да спечелите парите с честен труд! Ала се улових на проклетите ви номера също като предишните ви жертви. Май ще трябва допълнително да задоволите справедливите ми изисквания.

— Не е имало други! — изсъска Жаси. — И не ви позволявам да ме докосвате...

Ала лордът вече го правеше. Коравите стоманени пръсти стискаха китката ѝ, топлият дъх галеше бузата ѝ. Не можеше да му избяга.

— Е, кого ограбихте? — повтори строго той.

— Никого! — Жаси понечи да се изправи, но лордът я дръпна обратно на пейката.

— Откъде взехте този пръстен?

— Това не ви засяга!

В присвитите му очи нямаше и следа от съчувствие.

— Говорете или ще уведомя властите. А те непременно ще окачат въжето около красивата ви тънка шийка.

— Няма да го направите!

— Не ме поставяйте на изпитание, мис.

Жаси се поколеба. Да му повярва ли? В крайна сметка хвърли поглед върху безмилостното му лице и съмненията ѝ се изпариха. Този мъж говореше сериозно.

— Пръстенът е от баща ми.

— Какво? Но аз познах герба на херцог Самърфийлд.

— Точно така.

— О, простете! — извини се подигравателно лордът. — Ала аз познавам децата на починалия херцог. Между тях няма келнерка в крайпътна кръчма.

Жаси едва успя да запази спокойствие.

— Родена съм извънбрачно, милорд.

Джейми рязко пусна китката ѝ. После замислено се загледа пред себе си. Накрая избухна в смях.

— Дъщеря на стария херцог?

— Точно така. За съжаление не съм си избирала баща.

— Снощи не носехте пръстена!

— Все още беше на ръката на майка ми. Баща ми я заклел да го пази и тя не се разделяше с него. Това е единственото ми наследство, с изключение на синята кръв, която тече във вените ми... — Джейми продължаваше да се смее и веселието му късаше нервите ѝ. — Престанете! Кога най-после ще изчезнете от живота ми?

— Не и днес, момичето ми. Първо ще ви отведа до вашата цел.

— Моята цел?

— Именията на баща ми граничат с херцогството, което в момента е притежание на брат ви Хенри. С удоволствие ще присъствам на милата семейна среща.

— В никакъв случай! — Жаси гневно скочи от пейката. — Отивам в дома им само за да обвиня херцогинята в убийство... — Прехапа устни, опитвайки се да задържи сълзите си. Болката от голямата загуба все още гореше като рана в сърцето ѝ. Джейми вече не се смееше. Тъмните очи сериозно се взираха в лицето ѝ. — Тя уби моята майка! Мама не беше слугиня, а прекрасна актриса. Херцогинята е виновна, че Линет Дюпре никога вече не се качи на сцената. Мама не може да се справи с бедността и грижите. Затова се разболя и... О, защо ли ви разказвам всичко това? Мразя ви! Отвращавам се от вас, също както от херцогинята!

Джейми я измерваше с очи, без дори да трепне. После благосклонно се усмихна и се надигна. Изправи се в целия си ръст пред нея и Жаси усети как в сърцето ѝ се надига страх. Ала мъжът не я докосна.

— За съжаление отсега нататък ще изливате цялата си омраза върху мен, мила.

— Какво искате да кажете? — попита смутено Жаси и се отдръпна.

— Старата херцогиня почина преди две години. Сега в Самърфийлд Касъл живее наследницата ѝ. Брат ви се ожени.

Жаси притисна ръка към гърдите си.

— Починала е?

— Да. Мъртва и погребана.

Младото момиче се извърна и втренчи очи в камината.

— Тогава нямам причина да се появявам в Самърфийлд.

— Нямайте причина? Много странно... Брат ви е неизмеримо богат и смятам, че горите от нетърпение да се запознаете с него.

— Няма да отида там.

Лордът небрежно се подпря на перваза на камината.

— И какво смятате да правите? Пак ли ще търкате подовете и ще белите картофи? — Взе ръката ѝ и се вгледа в кървящите мазоли. — Не искате ли нещо повече от живота?

Жаси раздражено отблъсна ръката му.

— Няма защо да се интересувате от бъдещето ми.

— Искам само да ви помогна. Ако толкова държите да търкате подовете и да белите картофи, бих могъл да поговоря с баща си. Той заплаща много добре на прислугата, а и храната е повече от достатъчна.

— Не, благодаря. Не желая да служа нито на вас, нито на семейството ви.

— Аха, сега разбирам — предпочитате да работите в кръчма. Там често се срещат мъже, които позволяват да изпразните кесии им с прелъстителни погледи и празни обещания.

— Даже ако тези мъже не дадат нито пени, те пак ще са ми хиляди пъти по-симпатични от вас, милорд.

Двамата се погледнаха в очите и в този миг вратата се отвори с трясък. Робърт се връщаше.

— Вижте какво открих за вас, мис Дюпре! — И той триумфално разстла на пейката донесените дрехи. — Наскоро в кръчмата пребивавала лейди Тюсбъри. Нали знаете историята ѝ? Не! Тогава ще ви я разкажа. Първият мъж на лейди Тюсбъри починал и тя се омъжила за свой обожател, който години наред чезнал от любов по нея. По време на сватбеното пътешествие отседнали в тази страноприемница, тъй като си търсели любовно гнезденце далеч от любопитните хорски очи. Новият съпруг не можел да понесе, че жена му е облечена с дрехи, купени от предшественика му. Затова я принудил да остави в тази къща всичките си стари неща. Стопанинът е готов да продаде целия гардероб на много изгодна цена... — Робърт погледна към Джейми, който едва забележимо му кимна, и продължи: — Уверен съм, че дрехите ще ви станат, мис.

— Но аз не мога...

— Трябва обаче — прекъсна я Джейми. — Робърт, не можеш да си представиш какво узнах току-що. Жаси е несъща сестра на херцог Самърфийлд.

— Какво? — провикна се смаяно Робърт и я загледа с нарастващ интерес.

— Вероятно херцогът не знае нищо за съществуването ѝ, но това ще се установи по-късно. Ще изпратя някого в къщата на баща ми, а ние с теб ще отведем Жаси в Самърфийлд.

— Разбира се — съгласи се Робърт, после преглътна и избухна в смях. Внезапно сграбчи Жаси в обятията си и затанцува с нея из стаята. Младото момиче се питаше дали не е загубил разума си, но се зарази от веселието му. Ако само Джейми Камерън не стоеше до камината и не ги наблюдаваше с мрачния си поглед...

— О, най-после идва и яденето! — Робърт престана да танцува, ала задържа ръката на Жаси в своята. Младото момиче не направи опит да се отдръпне.

Подпомаган от кухненския прислужник, гостилничарят поднесе царски обяд — риба и пиле в сметанов сос, голяма табла с пресен хляб и ябълков сладкиш, стомна бира. Жаси се почувства неловко да бъде обслужвана отново след толкова дълго време.

— Харесват ли ви поднесените ястия, мис? — попита Робърт и сините очи весело просветнаха насреща ѝ.

— О, да, благодаря. — Жаси седна до него, а Джейми зае място на отсрещната страна на масата. Непрекъснато срещаше обезпокояващия му поглед, който сякаш проникваше до дъното на душата ѝ. Опита се да забрави присъствието му и в известна степен успя, защото едва сега забеляза какъв апетит има след всичките тези полугладни години. Не можеше да си припомни кога за последен път се е хранила толкова обилно.

Джейми повторно напълни чашата ѝ с бира и тя покорно отпи, без да го поглежда. Робърт въодушевено хвалеше вкусния ябълков сладкиш, ала Жаси почти не го чуваше. Постепенно я обхващаше мисълта, че Джейми я съблича с очи. Скоро загуби апетит.

— Яжте, защо не ядете? — пошепна той.

— Благодаря, вече ядох достатъчно.

— О, разбира се, не бива да претоварвате стомаха си. Във всеки случай за мен беше удоволствие да наблюдавам радостта ви от храненето, нещо, което досега смятах за разбиращо се от само себе си. — Лордът стана, пристъпи към прозореца и се загледа в зимния ден. — Би трябвало да обещат

оня мастър Джон — промърмори той. — А сега се преоблечете, мис, защото е време да тръгваме. Трябва да стигнем в Самърфийлд Хол преди смрачаване.

— Отивам да се погрижа за конете. — Робърт стисна ръката на Жаси и изскочи от стаята.

Младото момиче потиснато се загледа в красивите рокли. Не можеше да приеме толкова скъп подарък. Не можеше и да продължи пътя си с двамата мъже. Иначе ще излезе, че е точно такава, за каквата я смяташе Джейми Камерън — лекомислена и алчна.

— Няма да дойда с вас.

— Напротив.

Жаси поклати глава.

— Робърт беше великодушен, ала в никакъв случай не мога да се възползвам от щедростта му. Не искам нищо и от семейство Самърфийлд. И без това няма да ме приемат с отворени обятия. Най-добре е да продължа пътя си сама.

Джейми разгледа прострените дрехи и избра тъмнозелена кадифена рокля с бели и черни дантели, фустата беше от бежова коприна, украсена с фина бродерия. Нямаше само бельо и чорапи. На първо време Жаси трябваше да се задоволи със своите.

— Щастие е, че фигурата ви е също така нежна като тази на лейди Тюсбъри! Ето, мис, това ще бъде новата ви пътническа рокля.

— Да не сте глух? Няма да дойда с вас!

Джейми предизвикателно вдигна вежди.

— Нима ви е страх?

— Не съм страхлива. Не държа да остана във вашето общество.

— Ще се наложи да го понесате още малко. В Самърфийлд ще се разделим.

— Не.

Джейми подхвърли роклята към нея.

— Ще ви оставя сама, за да се облечете спокойно.

— Не искам...

— Аз обаче искам — прекъсна я меко той. — И ако не се подчините, ще приложя сила. И без това вече съм запознат с тайните на тялото ви.

Жаси разярено затропа с крак.

— Няма да дойда с вас, лорд Камерън! Може да сте богат и силен, но аз не съм ви робиня. Не можете да ме принудите.

— Какво ще правите сама? Та вие сте съвсем без средства!

— Забравяте монетата, която снощи ми подхвърлихте, милорд.

Джейми усмихнато поклати глава.

— Вече не е у вас.

Жаси стъписано посегна към джоба си. Прав беше. Златната монета беше изчезнала. Джейми подигравателно се поклони.

— Научих от вас този малък трик, мис Жаси.

— Веднага ми върнете парите!

— Те са мои.

— Не! За съжаление не ми оказахте поисканата услуга. Може би сега ще наваксате?

— О! — Жаси изпусна роклята, хвърли се срещу него и понечи да го удари през лицето. Ала мъжът невъзмутимо улови ръката ѝ и я притисна до гърдите си. — Върнете ми парите!

— Можете да си ги спечелите. Тук и сега.

— Проклето копеле! Нали ми подарихте монетата!

— Е, и какво от това? Сега си я взех обратно. — Джейми пусна ръката ѝ. — Време е да се преоблечете.

— Дано земята се разтвори и ви погълне! Не, по-добре е да ви схруска някое морско чудовище! Или индианците да ви...

— Боя се, че желанията ви няма да се осъществят.

Джейми небрежно се отправи към вратата, сигурен, че заповедта му ще бъде изпълнена. Жаси разбра, че не ѝ остава нищо друго, освен да се подчини. Иначе той непременно щеше да изпълни заплахата си и саморъчно да я разсъблече и облече. А в никакъв случай не искаше да рискува и отново да почувства ръката му върху голата си кожа.

— Защо правите това? — извика подире му.

Лордът учудено се обърна.

— И аз не знам. Вероятно искам да ви спестя кариерата на кръчмарска проститутка или дребна крадла. Вратлето ви е твърде красиво, за да бъде задушено от въжето на бесилката. — Внезапна усмивка озари лицето му и изразът му се смекчи — нещо, напълно непривично за него. — Напомняте ми Вирджиния, мис Дюпре — прибави тихо той и внимателно затвори вратата след себе си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Жаси се зарадва, че е успяла да се облече толкова бързо, защото Джейми се върна само след минути, следван от приятеля си. Тя се обърна към двамата мъже и смутено приглади кадифената пола.

— Каква гледка! — пошепна Робърт, изтича към нея и се отпусна на коляно. После свали шапката си и я притисна до сърцето си. — Милейди, вие сте нещо свръхестествено!

Жаси се изчерви и скритом изгледа Джейми Камерън, който не казваше нито дума.

— Дали съм достатъчно хубава и за вашите изисквания? — попита тя.

— Да. Да вървим. — Джейми разрови нещата на лейди Тюсбъри, намери обшита с кожи наметка и я хвърли на Робърт, който обви с нея раменете на Жаси. После повика стопанина и му нареди да опакова останалите дрехи.

Странно мълчание изпълваше стаята, докато тримата очакваха гостилничаря. Когато мъжът се върна с голям вързоп, Джейми го взе от ръцете му и кратко кимна. Явно се беше разплатил преди това и беше дал щедър бакшиш, ако се съди по угодническите поклони, с които го изпратиха.

Пред гостилницата Жаси учудено видя трети кон, приготвен за езда от конярчето. Обърна се към Робърт и срещна сияещата му усмивка.

— Смятам, че кобилката е много добра.

— Не е расов кон — отбеляза Джейми.

— Намирам я прелестна — пошепна Жаси. — Много ви благодаря, че ми позволявате да я използвам, Робърт.

— Тя е ваша собственост.

— Не ми е възможно да я приема, но е много мило от ваша страна да ми я предоставите за известно време.

Робърт неловко изгледа Джейми и когато приятелят му поклати глава, посегна към ръката на Жаси, отведе я до столчето за качване и ѝ помогна да възседне кобилата.

— Как се казва? — попита тя.

— Понятие нямам. — Робърт се обърна към момчето, което цялото се изчерви.

— Мария, сър. — И колебливо добави: — Дева Мария.

— О! — Робърт избухна в смях.

— Знаете ли, сър, мама ужасно се разгневи, когато татко купи кобилата. Каза му, че тя ни е необходима точно толкова, колкото Дева Мария на някой бардак.

— Какво богохулство! — промърмори Жаси и стисна устни, за да задържи смеха си.

— Благодарение на добрата Бес живеем в англиканска страна — отговори ухилено Робърт.

Джейми подхвърли една монета на момчето и тримата потеглиха в галоп.

Лорд Камерън мълчаливо яздеше напред, докато приятелят му разговаряше с Жаси. Двамата обсъждаха местността, новата френска мода и откритията в Новия Свят. Жаси с благодарност усещаше, че Робърт се опитва да отклони вниманието ѝ от скръбта по неотдавна починалата ѝ майка.

В края на голямата гора тримата спряха за кратка почивка и слязоха от конете, за да ги напоят в потока. Робърт се разхождаше между дърветата, а Жаси неподвижно се вслушваше в тихия плясък на водата. Всички кости я боляха. Не беше привикнала да седи дълго време на седлото. Погали врата на кобилата си и когато вдигна очи, срещна погледа на Джейми.

— Забелязахте, че Мария не е расов кон, милорд. Толкова ли държите на благородната кръв? И при хората ли?

Джейми бавно поклати глава.

— При хората не, мис. В аристократичните кръгове често се стига до известно израждане, до отслабване на кръвта. Това важи и за конете. Ако ги изнежим, костите им отслабват. Понякога е уместно да се прибави струя свежа, здрава кръв.

При това я изгледа толкова странно, че Жаси нервно извърна глава. В произхода му със сигурност нямаше нито едно петънце. Беше висок и силен, движеше се сигурно и гъвкаво. Макар лицето му да не беше толкова красиво, колкото на Робърт, чертите му бяха твърдо изсечени и правеха силно впечатление. Жаси отлично разбираше, че лондонските дами са възхитени от него, въпреки, а може би и точно заради презрителната му арогантност. Е, нека си го вземат. Тя обаче щеше да го мрази до края на живота си.

При тази мисъл отново си припомни къде отиваха.

— Та това е направо абсурдно! — изфуча сърдито тя. — Замъквате ме в дома на брат ми, въпреки че той със сигурност не иска да знае нищо за мен. Защо сте толкова упорит? За да ме унизите още повече, нали?

— Брат ви ще ви приеме.

— Защо?

— Защото аз ще го убедя да го стори.

— Но...

— Сама ще видите — прекъсна я Джейми. После приключи разговора, защото Робърт се върна и трябваше да продължат пътя си.

Лека-полека се спускаше мрак. Ставаше все по-студено. Пълната луна се издигна в небето и освети с мътен блясък заснежената местност. Джейми непрекъснато ги подканваше да побързат и само след няколко минути Жаси за първи път видя семейното имение на баща си, по-скоро дворец, отколкото замък, разположен на брега на бистра река.

— Прекрасно е — пошушна тя. Тази великолепна сграда можеше да бъде нейното наследство. Ала майка ѝ беше изоставена в беда от мъжа, когото обичаше.

Джейми ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Ще се постарая да пристигнем колкото се може по-бързо. Става все по-студено.

Жаси трепереше от страх. Как ли щяха да я приемат в Самърфийлд Хол? Вероятно твърдото намерение на лорд Камерън да я представи на роднините ѝ беше част от ексцентричното му отмъщение. Защо ли дойде чак дотук? По-добре да беше поискала пари назаем от Робърт...

Скоро чуха кучешки лай. Спряха пред сводеста порта, зад която широка стълба водеше към входната врата на къщата. Трепкаха светлини, сенки на хора тичаха насам-натам. На горната стълба се появи един слуга с фенер в ръка. Джафкащите кучета се стълпиха около него.

— Кой е там? — извика насреща им слугата.

— Тук е Джейми Камерън, Линдън! Съобщете на херцога и херцогинята, че съм пристигнал.

— Разбира се, милорд, веднага! Добре дошли в родината! — Старецът забърза надолу по стълбата.

Жаси учудено се запита къде ли е бил лорд Камерън. Вече влизаха в двора през моста, под който течеше рекичката. Ратаите се притекоха да поемат конете им.

Джейми свали Жаси от седлото и критично я огледа. После отмахна една немирна къдрица от челото ѝ и кимна.

— Прилично изглеждате...

— Колко се радвам, че задоволявам изискванията ви... — Жаси понечи да пристъпи напред, ала краката отказаха да я носят и едва не се строполи на

земята. — Робърт! — Само че русият ѝ приятел не успя да ѝ се притече на помощ. Джейми здраво я прихвана под мишниците.

— Какво ви стана?

— Краката ми... Конят...

— Мислех си, че можете да яздите — промърмори Джейми.

— Мога, разбира се, нали сам се убедихте в това. Само че години наред не бях яздила. За съжаление мастър Джон не ни освобождаваше сутрин и не можем да се разхождаме в парка.

Джейми я хвана за лакътя и я поведе към стълбите, където Линдън ги посрещна с развълнуван въпрос за някакво място, наречено Карлайл Хъндрид. Робърт ги настигна и веднага се включи в разговора, който беше напълно непонятен за Жаси.

— Мис Жаси, това е Линдън, камериер и доверено лице на херцога. Линдън — мис Жасмин Дюпре.

Старият човек преглътна конвулсивно и всички видяха как адамовата му ябълка се движи нагоре-надолу.

— Дюпре? — произнесе задавено той.

— Да — потвърди развеселено Джейми. — Мис Дюпре. Уведомихте ли херцога и херцогинята за пристигането ни?

— Разбира се, милорд, но...

— Какво има?

— О, не, нищо. Следвайте ме, моля. Добре дошли в Самърфийлд, мис Дюпре. — Линдън отвори широко двойната врата, която водеше в прекрасна мраморна зала. Отляво имаше извита стълба, която водеше към горния етаж. Камериерът отвори една врата вдясно, зад която беше разположен елегантен чаен салон с мозайки по стените, брокатени завеси и тапицирана гарнитура. На полираната до блясък дървена маса бяха поставени кристални чаши и скъпоценен сребърен сервиз.

В салона бяха събрани няколко изискано облечени жени и един мъж в копринени панталони до коленете, красив жакет и високи обувки със златни катарамии. При тази гледка Жаси затаи дъх. Винаги беше вярвала, че прилича на майка си, ала този мъж имаше същите виолетови очи, същата златноруса коса като нейните. Нямахше съмнение, че са роднини. Две от жените също бяха руси, едната почти на ръста на Жаси, другата много по-висока и тънка.

Една красива брюнетка пристъпи напред и хвана мъжа под ръка.

— Джейми! Робърт! Колко се радвам да ви видя отново! Какво ти е, Хенри? Леонор? Елизабет? — Жената пусна ръката на Хенри и сърдечно

прегърна Джейми Камерън, без да скрива привързаността си. После целуна Робърт по бузата. — Коя е младата дама?

— Джейн, това е Жасмин Дюпре — представи спътницата си Робърт.

— Дюпре! — прозвуча уплашен вик.

Джейн се извърна и произнесе с остър тон:

— Забравяш добрите си маниери, Леонор. Баща ти щеше да бъде шокиран. Моля, приближете се, мис Дюпре. Желаете ли чаша вино? Или предпочитате бира?

Жаси не искаше нищо. Не можеше да проговори, не можеше да се помръдне. Само омразата към Джейми Камерън беше по-страстна от всякога.

Внезапно Хенри Самърфийлд направи няколко крачки към нея. Застанал под ярката светлина на кристалния полилей, той мушна ръка под брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и я погледна право в очите. Най-послед борческият ѝ дух се събуди. Жаси отблъсна ръката му и се отдръпна.

— Как си позволявате?

Хенри рязко се извърна към Джейми.

— Какво означава това? Изисквам обяснение!

— Внимателно, Хенри! — произнесе предупредително Джейми. — Не ценя особено подобни изисквания. Би ли ме последвал и библиотеката? Там ще обсъдим всичко на спокойствие.

— Защо не уредим нещата открито и пред всички? — предложи Джейн Самърфийлд. — Тя знае коя е, ние също. Защо е тази тайнственост?

— Тя е копеле! — изсъска високата жена.

— Няма да търпя подобно поведение, Леонор! — укори я остро Джейн.

— Ти не си ми майка...

— Аз съм херцогинята, жена на брат ти и господарка на дома. Затова си длъжна да ми се подчиняваш.

— Хенри...

— Разбира се, че си длъжна да слушаш, Джейн! — нареди строго херцогът. — После приятелски се усмихна на Джейми. — Къде откри това малко диво цвете? Или си решил да ми скроиш някой номер? Какво става тук всъщност?

— Снощи я видях за първи път. Узнах, че ти е сестра едва когато открих на ръката ѝ пръстена на баща ти. И сега, като ви виждам един до друг... Приликата е неоспорима, направо смайваща. Впрочем тя не е диво цвете — по-скоро дете, попаднало в затруднено положение...

— Не съм дете!

— Тихо, Жаси, дръжте се настрана. Срещнах я при доста нещастни обстоятелства...

— Вие бяхте най-нещастното обстоятелство!

— Млъкнете, Жаси. Баща ти я призна, Хенри, а майка ти е мъртва. Освен това момиче няма друг жив човек, който би могъл да ти навреди с нещо.

— Копеле! — изсъска високата жена.

— Леонор! — Този път предупреждението дойде от Джейми.

— За Бога! — извика Жаси. — Ще престанете ли най-после да говорите за мен, сякаш изобщо не присъствам? Леонор, уверявам ви, че никога не съм срещала жена с такова отвратително държание!

— Няма да получите и четвърт пени от наследството ми, алчно зверче такова!

— Не желая да получа каквото и да било!

— Аз обаче с удоволствие ще разделя имуществото си с теб — обади се най-сетне и младото русо момиче. То пристъпи напред и усмихнато улови ръката ѝ. — Аз съм най-малката и не наследих кой знае какво. Дадох ми само зестра. Ще получиш половината от нея. Радвам се, че си при нас. Разбира се, че знаем за теб. Мама мразеше дори мисълта за теб и за твоята майка. Мисля обаче, че татко много те обичаше.

Жаси не можа да понесе тази любезност. Беше очаквала единствено презрителна студенина — и в никакъв случай сърдечно посрещане, изразено от едно толкова нежно и мило същество.

— Много ти благодаря — прошепна тя и побърза да се овладее. — Ала бих желала никога да не съм идвала тук. — Хвърли унищожителен поглед към Джейми и продължи: — За съжаление лорд Камерън настоя.

— Не можех да я отведа у дома си, нали? — разсмя се той.

— Крайно време е да приключим спора и да прием по нещо — намеси се решително Джейн. — За мене моля вино, Линдън.

— Аз ще пия чаша уиски — промърмори Хенри, който продължаваше да гледа втренчено Жаси.

Всички вдигнаха чашите си с изключение на Жаси, която дори не седна. Отказа чашата вино, предложена от Линдън, защото много ѝ се искаше да избяга колкото се може по-далеч оттук. Ага никога нямаше да достави това удоволствие на брат си и милата си сестра Леонор.

— Може ли Жаси да живее в стаята до моята? — попита Елизабет, по-малката.

— Добре — съгласи се неохотно херцогът. — Само че в никакъв случай няма да я задържим у дома. Незаконно дете в нашата къща — невъзможно! Естествено, ще наредя да я нахранят и изкърпят...

— О, тя е много чиста — прекъсна го Джейми и Жаси трябваше да положи големи усилия, за да се пребори с желанието си да изтича към него и да му зашлеви оглушителна плесница.

— Не можеш да я изхвърлиш на улицата, Хенри — предупреди го Джейн. — Тя е твоя плът и кръв.

— Не по свое желание — подхвърли хладно Жаси.

— Наистина — ухили се Хенри. — Има нещо от татко... Въпреки това не виждам защо трябва да ѝ дам зестра. Ако е готова да помага в домакинството, ще ѝ позволя на първо време да живее тук — и дори да се храни със семейството, когато нямаме гости.

Продължаваха да разговарят за Жаси, сякаш нея я нямаше в стаята. Робърт Максвел улови погледа ѝ и ободрително се усмихна. Въпреки това сърцето ѝ се сви. Не биваше да позволява да говорят така за нея. Чувствата ѝ към красивия рус мъж все повече се задълбочаваха. Мечтата за бъдещ съвместен живот с него беше най-голямата ѝ мечта.

— Къде я намери, Джейми? — осведоми се Леонор. — Сигурно в някой бордей?

По лицето на Джейми се изписа неприкрито презрение.

— Не, мила. На погребението на майка ѝ. Бедното момиче е работило упорито години наред, за да я издържа.

— О, Господи! — извика Джейн. — От днес нататък ще ѝ спестим всички тези неща, нали, Хенри?

— Вече казах, че може да остане.

— Много ви благодаря, но не желая. — Жаси се извърна с намерението да излезе достойно от положението, ала краката ѝ се подкосиха. Олюля се и политна напред. Главата ѝ се удари в перваза на камината, тя извика и потъна в непрогледен мрак.

Ала не успя да стигне пода. Уловиха я силни мъжки ръце.

— Жаси!

Не можа да отговори. Беше загубила съзнание.

Събуди се, осветена от меката светлина на свещите, в меко легло с блестящо бели чаршафи, облечена с нощница от най-фин лен. Минаха няколко минути, преди да осъзнае къде се намира. Докосна слепоочието си, което пулсираше болезнено, и пръстите ѝ напипаха дебела превръзка.

Над леглото ѝ се приведе женско лице. Отначало размазано, после все по-ясно. Сестра ѝ Елизабет.

— Жаси, чуваш ли ме?

— Да — прошепна тя.

— Добър знак.

— Как попаднах тук?

Елизабет приседна на края на леглото.

— Това е само една малка слугинска стая в близост до покоите ми. В нашия дом има и много по-добри стаи, ала Хенри не желае да те признае за законно дете. Не искам да бъда жестока, но се надявам, че ме разбираш...

— Няма нищо. Не съм искала да идвам тук. Ще си тръгна веднага, щом...

— Не, моля те, недей! През всичките тези години се питах как живееш. Мама и татко непрекъснато се караха заради теб. Смятам, че си много мила. Остани при мен, моля те! Джейн е същинско съкровище, ала тя е херцогиня и има какви ли не задължения. Хенри също, и двамата почти нямат време за мен. А Леонор — нали я видя! Никого си нямам...

— Нямах ли приятелки? — Жаси понечи да се надигне, но веднага се отпусна във възглавниците. Остра болка проряза главата ѝ.

— Внимателно! Слепоочието ти е разцепено и не изглежда особено добре. Не, нямам нито една приятелка. Татко предпочиташе да живее сам в Лондон, затова не съм имала възможност да се срещам със свои връстници. Не ми позволяваха да играя с децата на слугите. Най-близките ни съседни бяха Джейми и Джейн. Ала както вече ти казах, Джейн е много заета, а с Джейми се виждаме твърде рядко. Моля те, не си отивай!

Жаси не отговори. Не знаеше дали ще понесе унижението да живее в дом, където я бяха посрещнали толкова враждебно.

— Стаята е много красива — прошепна уклончиво тя и възхитено зараглежда пъстрите гоблени, сандъка на края на леглото и тоалетната масичка от масивен дъб. — Все още не си ми разказала как стигнах дотук.

— Джейми те изнесе на ръце.

— О... — Жаси се опита да скрие разочарованието си. Надяваше се да е бил Робърт. Бързо сведе очи.

Ала Елизабет веднага я разкри и тихо се изкиска.

— Ако си хвърлила око на Робърт Максвел, пази се от Леонор. Тя е влюбена в него — и в Джейми също, макар че той понякога е доста проклет.

— Наистина...

— Леонор поставя ужасно високи изисквания, а човек като Джейми не позволява такива неща. Когато е с нея, често прекрачва границите на учтивостта. Щом се видят, двамата започват да се карат, а когато Джейми си отиде, Леонор плаче по цяла нощ. Следващия път всичко започва отначало.

— Странно... — Жаси би се радвала никога вече да не се срещне с Джейми Камерън. С Робърт Максвел обаче беше съвсем друго. Колко мъчителна беше мисълта, че би могъл да се ожени за Леонор... Ала тя си оставаше само бедната роднина на херцога. Е, поне в лицето на Елизабет намери любяща сестра. Погледна я по внимателно и установи, че двете имат само далечна прилика. Елизабет беше с кръгло лице, чипо носле и доверчиви детски очи. — А ти? За кого ще се омъжиш?

— За никого! — отговори пламенно Елизабет. — Само ако Хенри ме принуди да го сторя. Ала съм сигурна, че Джейн няма да го допусне. Известно време смятах да постъпя в манастир, в ордена на монахините на Свети Франсис. После обаче открих, че ми липсва призвание.

— Някой ден сигурно ще се влюбиш.

— Съмнявам се. Твърде плаха съм за това. Познавам Джейми откак се помня, а Робърт е толкова мил и весел. Обичам дома си и същевременно го мразя, защото той е моят затвор. А сега ми разкажи за своя живот. Умирам от любопитство.

Жаси изпълни желанието ѝ и когато описа смъртта на майка си, очите ѝ се напълниха със сълзи. Този път не направи опит да се пребори с тях. Не се срамуваше да плаче пред сестра си.

Двете се прегърнаха и Елизабет съчувствено прошепна:

— Значи едва днес сутринта си я изпроводила до гроба! Бедничката ми! О, Жаси, непременно трябва да останеш тук, макар че брат ми и сестра ми не са добри с теб. Светът навън ще бъде още по-жесток...

На следващата сутрин Жаси беше повикана при херцог Самърфийлд. Младият мъж седеше зад писалището в кабинета си. Вместо да ѝ предложи да седне, той се изправи, отиде при нея и внимателно я огледа от всички страни. Беше доста по-възрастен от нея, ала все пак беше млад джентълмен, облечен елегантно в панталони до коленете и богато обшит с коприна жакет с широки модни ръкави.

— Не проявявайте смирение, Жаси — проговори най-сетне той. — Би трябвало да се научите.

Младото момиче безмълвно сведе глава и си припомни решението си на първо време да остане в Самърфийлд Хол — поне докато намери начин да вземе съдбата си в свои ръце и да си извоюва богатство и завидно положение. Може би това щеше да си остане само една мечта — но тя ѝ даваше сили да живее.

— Вие не сте истински член на нашето семейство — продължи с остър тон той.

— Не, не съм — потвърди тихо тя.

— Затова положението ви в Самърфийлд Хол ще съответства на това обстоятелство. Все пак вие сте моя сестра — продължи по-меко Хенри — освен това сте много по-красива от Леонор, а вероятно и по-умна от всички нас. Това ще усложни положението ви. Ала тъй като не мога да допусна мои близки да живеят в бедност, смятам да ви задържа в дома си. Трябва обаче да ви намерим някаква работа. Приемам, че притежавате известно образование?

Жаси кимна.

— Преподавах ми частни уроци до тринадесетата ми година.

— Херцогинята очаква дете. Щом се роди, вие ще поемете грижата за него. Задачата ви ще бъде никога да не изпускате бавачката от очи. За нещастие трябваше да поверя тази длъжност на едно невежо и несръчно селско момиче. Щом синът ми проговори, ще започнете да го обучавате. Когато порасне, ще назнача специален учител. Мога ли да ви поверя подобна отговорност?

Жаси вдигна очи. Беше очаквала нещо много по-лошо.

— О, да. Много ви благодаря. Обичам децата и ви обещавам да се грижа добре за наследника ви.

— Трябва да изясним още нещо. Ако някога споменете произхода си, ще ви посоча вратата. Естествено всеки в този дом знае коя сте. Ала положението ви изисква да се държите като гувернантка на сина ми и нищо повече. Ясен ли съм?

— Напълно.

— До раждането ще помагате на Джейн да води кореспонденцията си.

— С удоволствие.

— А сега вървете. Ако Джейн има нужда от вас, ще прати да ви повикат.

Жаси изхвърча от кабинета и побърза да се качи в стаята си. Там вече я очакваха Елизабет и добрата камериерка Катрин. Двете я обсипаха с

нетърпеливи въпроси и тя с готовност им описа подробно разговора си с херцога. Слушателките ентусиазирано запляскаха с ръце и заявиха, че не би могла да си пожелае по-добра съдба.

Малко по-късно херцогинята изпрати да я повикат. Поздрави я любезно и я помоли да напише съболезнователно писмо на нейна приятелка, наскоро загубила съпруга си. Остана много доволна.

— Какъв прекрасен почерк! Сигурно ще се разбираме много добре... — Внезапно прекъсна изречението си и посегна към малката ръка на Жаси. — Имам отличен мехлем, който ще облекчи болките ви и с времето тези ужасни белези напълно ще изчезнат. Тази вечер Катрин ще ви го затопли.

— Много ви благодаря. Толкова сте мила.

Джейн усмихнато седна зад писалището си.

— Толкова се радвам, че вие ще поемете грижата за бебето ми. То е и ваш племенник, макар че не бива да го казвате гласно.

— Обещавам ви да се грижа добре за него.

— Убедена съм в това... Велики Боже! Покрай всички тия вълнения снощи не успях да съобщя на брат си, че очаквам дете.

— Вашия брат? — прошепна смаяно Жаси.

— Да. Джейми е мой брат — пиратът и пътешественикът Джейми. Никога няма да проумея защо не желае да си остане тук и да живее в красивото ни имение. В Карлайл Касъл има достатъчно място за дузина семейства. Замъкът е десет пъти по-голям от Самърфийлд Хол. Освен това Джейми има свой имот, наследство от майка ни, където също си е построил къща. Всъщност, баща ни също е полудял по колониите във Вирджиния. Разбираемо е, че скоро Джейми отново ще прекоси Атлантика. — Джейн потрепери. — И с десет коня не могат да ме завлекат на борда на някой кораб, нито пък да ме накарат да понеса тримесечно пътуване по море. Ала Джейми винаги прави онова, което иска, и тежко на ония, които се опитват да му пречат... Така, това беше всичко за днес. Ако имам нужда от вас следобед, ще пратя да ви повикат.

— Разбира се, ваше благородие. — Джейн се изчерви.

— Не бива да се обръщате към мен толкова официално. Ще го правите само в присъствието на мъжа ми. Иначе ме наричайте Джейн. Впрочем, бих се радвала, ако прекарвате по-голяма част от времето си в компанията на Елизабет. Момичето е много плахо и няма нито една приятелка.

— С удоволствие. Обичам да съм с нея.

— Много добре.

Когато Жаси узна от херцогинята размера на възнаграждението си, тя трябваше да прехапе устни, за да не изплаче с глас. Месечната ѝ заплата беше точно толкова, колкото майка ѝ получаваше от мастър Джон за цяла година. Напусна салона и започна да обмисля бъдещето си. Реши да спестява всичките си пари, за да може някой ден да си купи парче земя и може би да отвори гостилница. Разбира се, трябваше да потърпи още доста, преди да постигне целта си. Ала все някога щеше да стане господарка на самата себе си.

— Ах, ето я и сестра ми! Елегантно натруфено копеле! — Груб глас я изтръгна от мечтите ѝ. Леонор застана плътно пред нея и по лицето ѝ внезапно се изписа усмивка. — Какво щастие, че ще бъдете в положението на слугиня. Ако ви дадат зестра, ще представлявате опасна конкуренция!

Жаси вдигна вежди, питайки се какво ли иска да каже несъщата ѝ сестра.

— Всъщност, знаете ли, не съм чак толкова лоша, колкото изглеждам — продължи безгрижно Леонор. — Нямам намерение да ви удавя като нежелано котенце. Просто не желая да намалявате шансовете ми.

— Как бих могла?

— Нима не сте се поглеждали в огледалото? — След кратка пауза Леонор отново заговори: — Днес ще вечеряте в стаята си. Имаме гости и ви препоръчвам да не се мяркате пред очите им.

— И аз желая същото — отговори тихо Жаси и мина покрай сестра си.

Дните течаха еднообразно. Сутрин Катрин влизаше в стаята ѝ и я будеше. Елизабет постоянно попълваше гардероба ѝ със свои рокли, както и с разни неща от Джейн и Леонор. Странно, но Леонор никога не възразяваше срещу това.

— Докато се обличате в износените ми парцали, не се страхувам от вас — обясни небрежно тя.

Сутрин Жаси се занимаваше с кореспонденцията на Джейн. Следобедите обикновено бяха свободни. Четеше, ходеше на разходка с Елизабет или излизаше на езда. Още на третия ден откри кобилата си Мария в обора на Самърфийлд Хол.

— Разбира се, тя е ваша собственост — заяви Джейн. — И е на ваше разположение по всяко време.

— Нали вече казах на Робърт, че не мога да я задържа — възпротиви се учудено Жаси.

Джейн изненадано смръщи чело.

— Джейми беше този, който остави Мария за вас. Поговорете с него, ако не желаете да я задържите.

— Разбира се, че я искам — отговори тихо Жаси. И тъй като кроткото животно трябваше да се движи редовно, тя преодоля гордостта си и започна всеки ден да излиза на езда.

Леонор продължаваше да се отнася враждебно към нея, Хенри беше хладен и въздържан, ала Елизабет и Джейн се държаха много мило. Скоро пролетното слънце започна да топи снега и Жаси постепенно привикна към новия си живот. Харесваше луксозната обстановка и с възхищение разглеждаше френските и италиански скулптури и картини. С времето се почувства дори като у дома си, въпреки че огорчението не беше изчезнало.

Един ден Елизабет се втурна развълнувано в стаята ѝ.

— Тази вечер очакваме гости! И ти ще вечеряш с нас!

— Наистина ли? Как така?

Един млад благородник, който беше видял Жаси да препуска из гората, отскоро играеше важна роля в мечтите ѝ. Доколкото знаеше, двамата с Хенри бяха приятели. Представяше си как младият мъж ще настои да се запознае с тайнствената полусестра на херцога, когато някой ден го поканят на вечеря.

Елизабет я изтръгна от мечтанията ѝ.

— Тази вечер ще обсъждаме първомайския празник. Има повече от месец дотогава. Джейми ще вечеря с нас.

— О... — промърмори разочаровано Жаси.

— Робърт също е тук. Двамата винаги ни помагат да организираме празника. Всъщност това е работа на херцозите Карлайл и Самърфийлд. Но бащата на Джейми не се интересува от тия неща, а по-големите му братя са в Лондон. Затова той ще се заеме с празника. Робърт още гостува у тях и ще му помага.

— Сигурна съм, че ще прекарам една хубава вечер.

— Разбира се. На първи май ще се забавляваме още повече. На този ден слугите издигат майското дърво. Обичаят е още от езическо време. Всъщност този кол представлява... — Елизабет приближи глава до Жаси и продължи шепнешком, въпреки че двете бяха сами в стаята. — Този кол е всъщност един огромен фалос. Всички танцуват около него. По някое време музиката започва да свири все по-бързо и по-бързо и през това време колкото се може повече момичета трябва да си намерят годеник. Леонор не може да спи от вълнение. Само дето не знае кого да улови след танца — Робърт или Джейми. Защо побледня така? Не се ли радваш на празника?

— Напротив...

— Побързай, Жаси, трябва да се преоблечем за вечерята. Катрин ще ти направи фризура.

Объркани мисли лудо се блъскаха в главата на Жаси. Леонор не можела да реши кого да избере... На първи май влюбените си давали дума за цял живот... Хенри сигурно ще ѝ забрани да вземе участие в танците. Младото момиче решително вирна брадичка. Не! Все ще намери начин да спечели за себе си Робърт Максвел. Тогава няма да играе повече ролята на слугиня. Ще има собствена красива къща и съпруг. Трябваше само да обмисли внимателно плана си.

ГЛАВА ПЕТА

Тъй като тази вечер Джейми и Робърт бяха единствените гости в Самърфийлд Хол, Елизабет изостави обичайната си плахост. Дори Хенри изглеждаше добре разположен, а Леонор усърдно използваше удобния случай да наблюдава двамата кандидати за женитба, за да направи навреме избора си.

За първи път от много години насам Жаси можеше да се наслаждава на щастието да се облече красиво и да присъства на официална вечеря. Чувстваше се почти като принцеса, която се приготвя за голям бал. Облече една от роклите на Елизабет, прекрасно творение от червено кадифе и виолетова коприна. Три-четвъртите ръкави бяха украсени с волани, а корсетът беше избродиран със златни конци. Катрин вплете в косите ѝ златни панделки и когато вечерният тоалет беше завършен, Жаси въодушевено се завъртя пред огледалото под възторжените викове на Елизабет и камериерката. За първи път в живота си се намираше красива и беше убедена, че ще изиграе отлично ролята на благородна дама.

— Леонор ще побелее от завист — предрече ѝ Елизабет.

Жаси съвсем нямаше намерение да си създава нови неприятности, ала на всяка цена трябваше да очарова Робърт. Не се съмняваше, че той я харесва. Тази вечер трябваше да му докаже, че без усилия може да се сравнява с най-изисканите млади дами от неговия кръг. Елизабет ѝ беше разказала, че Робърт е втори син на графа на Пелхемшир, и също както и Джейми, няма право на бащиното наследство. Тъй като той нямаше да носи благородническа титла, тайно в душата си Жаси пламенно се надяваше, че ако наистина я е обикнал, Робърт няма да се съобрази с обществените условности.

Просто трябваше да завоюва любовта му. Нима можеше да предпочете пред нея хапливия език на Леонор?

— Да вървим в трапезарията, хайде! — подкани я Елизабет. Камериерката за последен път приглади полите ѝ и двете момичета бавно заслизаха по стълбата.

— О, вече всички са се събрали в салона — пошепна възбудено Елизабет. — Аз ще избързам, а ти ме следвай по-бавно и ще видиш какъв фурор ще направиш.

Преди Жаси да успее да протестира, сестра ѝ се затича надолу по стълбите.

Оживеният разговор замлъкна. Всички погледи се насочиха към Жаси. Хенри замислено смръщи чело, Елизабет засия от радост, а Джейн възхитено затаи дъх. По лицето на Леонор се изписа студено, кораво изражение. Робърт Максвел се усмихна влюбено, а само той беше важен за нея.

Когато понечи да отговори на усмивката му, очите ѝ по странен начин бяха привлечени от друг чифт очи. Лицето на Джейми не изразяваше нито възторг, нито изненада. Като че ли беше очаквал да я види така красива и елегантна. Самият той беше много представителен в тъмнозеления си жакет, опънатите бели панталони, дантелената риза и изисканите обувки със златни токи. Всъщност няма никакво значение как ще се облече, помисли си Жаси. Той е роден аристократ... Това личеше не само в поведението му, а преди всичко в ясно изразеното, непоклатимо самочувствие, в подигравателно изкривените устни, в небрежния начин, по който беше скръстил ръце пред широките си мускулести гърди. Дори облечен в дрипи, щеше да бъде истински, горд лорд.

Жаси не можеше да откъсне очи от него. Усети, че бузите ѝ пламват, и потрепери. Как я гледаше само — сякаш я разсъбличаше с поглед. Можеше да го направи, защото много добре знаеше какво ще открие под красивата вечерна рокля. Сигурно тайно се забавляваше от стремежа ѝ да бъде приета в доброто общество...

Робърт поне не ѝ се присмиваше. Щом пристъпи в салона, той изтича срещу нея и улови ръката ѝ.

— Пъпката, която посадихме тук, се е превърнала в прекрасен цвят. О, Жаси, вей сте невероятно красива! А ти, Хенри, се проявяваш като истински благодетел.

— Да, да. Жаси наистина се държи добре — призна нетърпеливо Хенри. — Е, най-после се събрахме и е време да сядаме на масата. Вече съм полумъртъв от глад.

Леонор, облечена в бял брокат, прекрасна като снежната кралица, бързо пристъпи напред и хвана Робърт под ръка.

— Тази вечер ще ми кавалерстваш. Отведи ме на масата, моля те!

Робърт съжалително изгледа Жаси и в погледа му просветна обещание за скорошна среща. После обаче се обърна към Леонор, готов да я омае с чара си.

— Твоята компания е огромно удоволствие за мен, скъпа.

По пътя към широката двойна врата на трапезарията Жаси имаше чувството, че се носи по облаците, замаяна от искреното възхищение, което беше прочела в очите на Робърт. Внезапно я смъкнаха рязко на земята. Джейми Камерън улови ръката ѝ.

— Какво искате? — попита остро тя.

— Просто желая да наблюдавам отблизо странното ви превъплъщение. Въпреки всички златни панделки и бродерии за мен си оставате само онази малка крадла, която открих в мръсната кръчма.

— Вие сте един отвратителен кучи син...

— Ето че отново се обажда вулгарният език на типичната кръчмарска проститутка. Колкото и елегантно да се облечете, никога няма да прикриете напълно произхода си.

Жаси гневно отдръпна ръката си и влезе в трапезарията. Херцогът и жена му заеха места в двата края на масата. Жаси трябваше да седне по средата. Робърт беше насреща ѝ, а Джейми седеше точно до нея. Беше твърдо решена да не обръща внимание на безсрамието му. Нямахше да позволи да ѝ развали вечерта. Опита се да се съсредоточи върху изисканите ястия. Само преди месец беше сервирала бира на нахалните, дръзки клиенти в кръчмата на мастър Джон, а сега пиеше вино от кристална чаша и се хранеше със сребърни прибори.

Вечерята започна с тост за господарката на дома и детето, което щеше да подари на херцога. Жаси вдигна чашата си със същото въодушевление като останалите, защото беше обикнала тази мила жена. После обаче усети болезнена завист, защото Хенри улови ръката на жена си и в очите му се изписа дълбока любов. Точно това искаше да преживее и Жаси — да я носят на ръце, да бъде обожавана съпруга.

Прехапа долната си устна и сведе глава. Ала само след минута решително вдигна очи. На всяка цена щеше да завладее сърцето на Робърт. Той щеше да я дари със същото небесно щастие, на което се наслаждаваха Хенри и съпругата му.

Разговорът на масата се въртеше главно около първомайските танци. Леонор непрекъснато говореше и стрелкаше с очи ту Робърт, ту Джейми. За да не прояви неучтивост, въввече и Жаси в разговора. Сестра ѝ смаяно установи, че в очите ѝ не святка нито омраза, нито презрение. Макар да предчувстваше, че Леонор е скрила някакъв коз в ръкава си, и планира да го изиграе срещу нея, засега това не я тревожеше.

Хенри завърза сериозен разговор с Джейми за колонията Джеймстаун в Новия Свят. Тази дива и чужда страна не интересуваше Жаси. Опита се да не поглежда към бронзовокафявата ръка, която от време на време докосваше пръстите ѝ, и продължи да слуша Леонор. Сестра ѝ тъкмо описваше как ще изглежда майското дърво и как ще изберат едно от момичетата за майска кралица. Празничният обяд на господарите щеше да се състои в трапезарията, а слугите щяха да се хранят навън, на специално поставени дълги маси.

Леонор направи пауза и се усмихна, и Жаси не се усъмни, че сестра ѝ се усмихва на представата как „копелето“ ще седне на масата на прислугата.

— Разбира се, вечерята е едва след танците — продължи да обяснява Леонор. — Всички трябва да сме с маскарадни костюми и всяка танцьорка да търси любимия си. — Хвърли кокетен поглед към Робърт и заяви. — Ако успее да го задържи, докато музиката заглъхне, той трябва да се ожени за нея.

— Длъжен ли е да го стори? — попита Робърт.

— Е, не е точно така, но го намирам ужасно романтично. Вече много бракове са станали по този начин. Всеки мъж е длъжен да прояви чувство за чест и да изпълни желанието на момичето, което го е избрало.

А Робърт Максвел е честен млад джентълмен, помисли си Жаси. Дали Леонор ще реши да избере него? Дано се насочи към Джейми... Много ще си подхождат.

— Не, Хенри, смятам, че се лъжеш! — провикна се оживено Джейми и изтръгна Жаси от мечтите ѝ. — Първата грамота, която компанията ни получи през 1606 година, остави открит въпроса за владичеството. Кралят и съветът му упражняват властта си, ала си остават от другата страна на океана. Оттогава са издадени няколко нови грамоти.

— Губернаторите идват и си отиват, а компанията все още не е постигнала никакви особени успехи. — Докато херцогът говореше, прислужниците безшумно се плъзгаха зад сътрапезниците и сервираха вечерята. След рибата бяха поднесени агнешко с магданоз, пастет от бъбреци и печен фазан, украсен с перата си. Ястията бяха отлични и Жаси се наслаждаваше на всяко от тях. Не можеше да си представи, че само преди седмици беше принудена да се задоволява с бистра супа или водниста овесена каша и че никога не можеше да се нахрани както трябва...

— Някои неща се подобриха — отговори Джейми. — Индианците живеят в мир с белите, заселниците садят жито, зеленчуци и тютюн. В колониите живеят все повече жени. А аз получих земята си лично от краля. Там съм неограничен господар.

— Сигурен съм, че ще спечелиш цяло състояние с тютюна си — засмя се Хенри. — Всичко, което докосваш, се превръща в злато. Трябва ли обаче да прекарваш толкова време в онази езическа страна?

— Въпреки че къщата, която построи тук, е направо великолепна! — подхвърли Леонор. — Истински палат...

— Е, чак палат...

— Все пак напълно може да се мери с кралските резиденции — отбеляза херцогът. — А ти продължаваш да прекосяваш Атлантика. Какво толкова те привлича в онази страна?

Джейми сви рамене.

— Може би защото е дива, защото красотата ѝ е първична и недокосната. Там мога да се преборя със стихии и, кълна се в Бога, аз непременно ще спечеля.

— Ами ако загубите? — обади се предизвикателно Жаси.

— Няма да загубя, мис Дюпре. Постигам всичко, което съм поискал.

— Не винаги!

— Напротив. — Джейми изгледа Леонор и се усмихна прелъстително. Очевидно беше спрял избора си на нея и тъй като умееше да налага волята си, не ѝ оставаше нищо друго, освен да се омъжи за него.

Робърт се засмя.

— Така е. Джейми е роден победител.

— Предпочитам да говорим за майския танц, а не за онази езическа страна — потрепери Леонор. — Само като си помисля за индианците и...

— Историята на Джон Смит и Покахонтас е прекрасна — отвърна Робърт. — Индианската принцеса се сприятелила с белите и се омъжила за Джон Ролф. Така колонията оцеляла.

— Да, но индианците рисуват ужасни неща по телата си — възпротиви се Леонор.

— Напротив, орнаментите са много красиви — възрази Джейми. — А и битките отдавна са приключили. Когато през 1609 година британските заселници били сполетени от ужасен глад, индианците били тези, които ги спасили.

— Ти май се възхищаваш от ония червени дяволи, Джейми — произнесе укорително Леонор.

— Така е. Изпитвам голямо уважение към тях. Индианците се отличават с изключително чувство за чест и много от моралните им понятия приличат на нашите. Обичат децата си, ценят искрените, заслужаващи доверието им хора и се борят в защита на собствеността си. Поухатан беше велик вожд, а Покахонтас — великолепна жена. Горд съм, че се познавах и с двамата.

Сега дори Елизабет наруши обичайното си мълчание.

— Никога не бих могла да се почувствам у дома си в онези задушни блатисти колонии, които гъмжат от комари. Страшна земя!

— Не си права, мила, там е прекрасно — отговори Джейми. — Някой път ще ме придружиш в Карлайл Хъндрид и ще ти го докажа. Но нека не говорим повече по този въпрос, щом те плаши. Какъв костюм ще избереш за първи май? На хубавата Елена или на принцеса от приказките?

— Никакъв! Нямам намерение да ловя съпруг.

Всички се засмяха и Робърт се обърна към Жаси:

— А вие какво ще изберете, мис Дюпре?

Жаси смутено се изчерви, но преди да успее да отговори, Хенри с остър глас заяви:

— Жаси няма да вземе участие в празника. Едва отскоро е в дома ми и трябва да свикне с живота тук, преди да си позволи подобни забавления.

Жаси се сви, сякаш беше получила плесница. По лицето ѝ се изписа горчиво разочарование и Джейн побърза да прекъсне неловкото мълчание, като заяви, че вечерята е приключила.

После с усмивка покани семейството в зимната градина, обяснявайки, че е поканила кукловод да ги забавлява.

Когато Жаси се надигна, опитвайки се да потисне нахлулия в сърцето ѝ гняв, зад гърба ѝ прозвуча тихият глас на Джейми:

— Не тъгувайте. Ще си потърсите другаде съпруг.

Жаси понечи да забие лакът в корема му, ала лордът улови ръката ѝ, стисна я здраво и я поведе към зимната градина.

— Не се ядосвайте толкова, Жаси. Аз също не посещавам майския празник. Намирам, че този фарс е много по-примитивен от обичаите на северноамериканските индианци.

— Леонор сигурно ще се натъжи. Тя смята да се омъжи за вас, милорд...

— Намирам, че Робърт има много по-големи шансове.

Щом влязоха в зимната градина, Джейми отиде при Леонор и пошепна нещо на ухото ѝ. Младата жена избухна във възхитен смях.

Докато кукловодът подготвяше представлението, Робърт разговаряше с Елизабет, а Хенри се приведе към съпругата си. Внезапно Жаси се почувства напълно сама. Така и подобава за незаконното дете, за бедната, нежелана роднина, каза си мрачно тя и сърдито изгледа Хенри. Не, нямаше да му позволи да ѝ налага забрани. Щеше да танцува на майския празник и да улови богат неблагоприятен съпруг.

Стана ѝ непоносимо да остане по-дълго на това място, където никой не се интересуваше от нея, и хукна навън. Излезе от къщата през задната врата. Пълната луна осветяваше пътя към оборите. Жаси изтича при бедната си малка кобилка, която също не беше с благородна кръв, погали кадифените ѝ ноздри и зашепна:

— Родословното ти дърво няма значение за мен. Много добре знам, че имаш добро и вярно сърце. Ще те взема със себе си, където и да отида. Първо обаче ще върна на оня отвратителен негодник парите, които е платил за теб. Така ще станеш наистина моя...

Зад гърба ѝ прозвучаха стъпки и Жаси смутено млъкна. Надали беше някой от ратаите. В този късен час всички се бяха оттеглили в къщичките си.

— Жаси?

Веднага позна мъжкия глас и с усмивка се обърна.

— Робърт!

— Защо избягахте от зимната градина?

— Почувствах се като нахална натрапница...

— Натрапница? — Робърт улови ръцете ѝ. — Що за глупост!

— Брат ми има друго мнение по въпроса.

— Тази вечер той също забеляза колко сте красива — пошепна Робърт, сведе глава и впи устни в нейните. Жаси инстинктивно разтвори устни. Мъжът пусна ръцете ѝ, обви с две ръце талията ѝ и силно я притисна до себе си. Жаси възбудено вкопчи пръсти в косите му и почувства силното биене на сърцето му до своето. Робърт се изправи и простена: — О, Господи, колко силно те желая...

Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ и намериха началото на гърдите ѝ, пристегнати от корсета. Пръстите му нетърпеливо задърпаха връзките. Не бива да прави това, помисли си Жаси, ала не намери нито подходящи думи, нито достатъчно сили да го спре. Не се съмняваше, че Робърт я обича. Въпреки това... Щеше да му позволи подобна интимност само след сватбата.

— Робърт — пошушна умолително тя.

Мъжът разголи гърдите ѝ и отново притисна устни в нейните. Целувката му беше сладка и упойваща и Жаси затвори очи, забравила всичко около себе си.

Когато наблизко прозвуча високо покашляне, двамата изплашено отскочиха един от друг. Джейми стоеше недалеч от тях, небрежно облегат на купата сено.

— Прости ми, че ти попречих, Робърт, ала Леонор непременно иска да те попита какъв костюм ще облечеш за майския празник.

— По дяволите! — изфуча Робърт. — Извини ме, скъпа. — И побърза да напусне обора.

Без да се помръдва, Джейми впи очи в Жаси, която с трепереци пръсти се опитваше да затегне корсета си. Младото момиче хапеше устни, за да не избухне в плач. След минута лордът пристъпи към нея и отмахна ръцете ѝ.

— Не ме докосвайте! — изсъска тя.

— Нима искате някой да ви завари в този вид? — усмихна се мъжът и сърчно започна да връзва корсета ѝ. Когато ръцете му помилваха кожата ѝ, Жаси едва не изкрещя. — Колко ви платиха за тази романтична сцена, мис Дюпре? Ако навреме ми бяхте съобщили, че все още се продавате на пазара на любовта, щях да ви предложа по-висока цена.

Жаси възмутено замахна към лицето му. Лордът моментално сграбчи китките и завъртя ръцете ѝ на гърба. Когато се опита да го изрита в глезена, кракът му се заби в коляното ѝ и тя загуби равновесие. Падна в сеното и Джейми полетя върху нея. Извън себе си от гняв, Жаси впи поглед в индиговосините очи, които изглеждаха почти черни на мътната светлина на фенера.

— О, ако знаете как ви мразя! Отвращавам се от вас! Никога няма да ви позволя да ме докоснете, колкото и да ми платите. Повдига ми се от вас!

— Лъжете, Жаси. Та вие не сте оранжерийно цвете, а дива роза и сте създадена за любов. Глупачка! Не разбирате ли, че само след месец ще презирате Робърт, защото ще го въртите на малкия си пръст. Ала няма да го получите. Ей сега ще ви докажа, че не сте предопределена за него.

— Напротив, за него съм...

Без да обръща внимание на протестите ѝ, Джейми затвори устните ѝ със своите, не меко и нежно, а жадно и изискващо. Езикът му устремно намери нейния. Жаси напразно се опитваше да си поеме дъх и да го отблъсне. Огънят, горящ в него, сякаш проникваше в тялото ѝ. Не го желаше, не искаше да бъде целувана от този мъж и въпреки това очарованието му я завладя.

Целувката сякаш нямаше край. Джейми отново разтвори корсета, притисна твърдите гърди и милувката още повече разпали огъня във вените ѝ. Силата, която се излъчваше от него, отне и последния остатък от волята ѝ и Жаси престана да се съпротивлява. Лежеше неподвижно, докато мъжът милваше гърдите ѝ.

Внезапно Джейми вдигна глава и триумфиращо се усмихна. Фуркетите се бяха разпилели наоколо, объркани къдрици бяха полепнали по челото ѝ.

— Мястото на любовница е все още свободно при мен, Жаси, а аз те уверявам, че финансовите ми възможности стократно превишават тези на Робърт.

Жаси безуспешно затърси подходящи думи, с които да изрази отвращението си. От гърлото ѝ се изтръгна само вик. Отново посегна да го удари, но мъжът със смях задържа ръката ѝ и се приведе да целуне гърдите ѝ. Младата жена се заизвива отчаяно под устните му и съпротивата ѝ го накара да премине към още по-интимни нежности. Езикът му затанцува около зърното на гърдата ѝ и Жаси побесня от гняв, когато въпреки волята ѝ сладостна тръпка прониза тялото ѝ.

Изтръгна се от ръцете му и затропа с юмруци по широкия мускулест гръб. Усилията ѝ бяха възнаградени с подигравателен смях. Най-после Джейми се надигна и я издърпа да стане. Жаси се изправи с премрежени от сълзи очи и трескаво започна да връзва корсета си.

— Дай да ти помогна — предложи Джейми.

— Остави ме на мира! — изплака тя и му обърна гръб. — След всичко, което ми стори, би могъл да си позволиш и една малка услуга. Махни се от очите ми!

— Не. Ще те отведе обратно в къщата, когато оправиш дрехите си.

— Няма да дойда с теб. Не понасям компанията ти.

Джейми сграбчи раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Никога не го повтаряй! И двамата знаем, че е лъжа. Страстното сърце, което бие в гърдите ти, принадлежи на мен, а очите ти обещават небесни наслади. — После властно улови ръцете ѝ. — Възхищавам се от мазолите по ръцете ти, които никак не подобават на една дама, защото по тях личи, че си работила усилено, за да се изхраниш. А погледът ти издава неутолим копнеж по щастлив живот. Докога ще се самоизмамваш, малка глупачке? Признай, че не само понасяш нежностите ми — ти просто си жадна да получиш колкото се може повече. Имаш нужда от мен, Жаси, много добре те познавам. Познавам силните и слабите ти страни, знам какво се върти в умната ти главица, за какво жадува алчната ти душа. Играеш опасна игра, ала знай, че не съблюдаваш правилата. Поставяш си неподходящи цели...

— Махни се най-последно! — Жаси напрегна всичките си сили, за да се изплъзне от коравите ръце, които болезнено ѝ напомняха времето, когато беше слугиня в кухнята. Кремът на Джейн беше успял да размекне ужасните мазоли, но те все още личаха по ръцете ѝ. Нито кадифето, нито коприната можеха да заличат спомена за някогашната ѝ горчива съдба.

Скри ръце зад гърба си и предизвикателно вирна брадичка.

— Ти играй своите игри, Джейми Камерън, а аз ще си играя моите. Не ме е грижа за правилата. И аз като теб играя, за да спечеля, и ще постигна целта си, кълна се в Бога! Никога няма да ти стана любовница. Лъжеш се, милорд. Аз не искам нищо от теб.

Мъжът протегна ръка към нея и когато Жаси раздразнено затропа с краче, избухна в смях.

— Ще позволиш ли поне да почистя сеното от косите ти?

— Не!

— Не можеш сама. Нужна ти е моята помощ.

— Не...

— О, я да мълчиш! — Джейми я сграбчи за лакътя, привлече я към себе си и започна да събира сламките от косите, въпреки сърдитата ѝ съпротива. Накрая завърза панделките на корсета и приглади полите ѝ.

— Както виждам, имаш достатъчно опит в подобни неща — отбеляза хапливо тя, докато Джейми забождаше фуркетите.

— Разбира се, натрупал съм известен опит — отвърна невъзмутимо мъжът. — Дръж се прилично!

— Сигурно всичките ти любовници са били тихи и кротки...

— Точно така. Само ти се дърпаш.

— Не съм ти любовница!

— Жалко! Смятах, че си готова да изпълниш тази роля...

— Никога!

— Ще ме сънуваш — предсказа Джейми.

— Само в най-страшните си кошмари.

— Ще копнееш за мен, повярвай.

— Най-вероятно едва след деня, в който индианското копие ще пониже гърдите ти.

— Готово. Дай да те видя. — Лордът отстъпи няколко крачки назад и критично измери с поглед Жаси. — Смятам, че отстранихме всички нередности.

— Никога не можеш да отстраниш онова, което ми причини.

— Колко си неучтива! След като направих най-доброто, за да приведа в ред външността ти.

— Първо обаче я развали.

— Може и така да е било, макар че не бях първият, исках само да проверя терена, изследван вече от друг мъж.

— О! — Жаси вдигна ръка с намерението да го удари, но той бързо я привлече към себе си.

— Трябва ли още веднъж да ти покажа, че съм в състояние да разпаля страстта ти? Не, не бива — все пак положих доста усилия, докато оправя дрехите ти.

— Нищо не си ми доказал. Знам само, че си един безсрамен нахалник! И предател! Робърт е твой приятел. Въпреки това се опита да го унижиш в очите ми. Подиграваш се с намеренията му, а как се държиш самият ти? Взе насила онова, което на него дадох доброволно...

— Глупачка! — Джейми я отблъсна от себе си с такава сила, че тя се олюля. — Добре, тогава, върви при Робърт Максвел и се хвърли на шията му. Не мога да те спра, но поне ще се опитам да те предупредя. Робърт няма нито стотинка и колкото и да е влюбен в теб, няма какво да ти предложи. А ако си въобразяваш, че ще се ожени за теб, само храниш напразни и глупави илюзии! — Направи ироничен поклон и побърза да излезе от обора.

Жаси се загледа гневно подире му и здраво стисна зъби. Коленете ѝ трепереха толкова силно, че не можа да се задържи на крака и се отпусна на купата сено. Мина доста време, преди да успокои задъханото си дишане. О, как го мразеше...

Докосна устните си, все още пламтящи от жадните му целувки. Споменът за тях я изпълни с някаква странна безпомощност, колкото и да се отвращаваше от него — все пак той не ѝ излизаше от главата. Дори когато се прибра и незабелязано се промъкна в стаята си, споменът за горещите му жадни устни не искаше да я напусне. Напълно беше забравила каква беше нежната, мека целувка на Робърт и това безкрайно я ядосваше.

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден херцогът изпрати да я повикат. Хенри никога не забравяше титлата и положението си, най-малко, когато разговаряше с Жаси. Беше наредил да му прави реверанс винаги когато се срещат из коридорите на замъка.

— Джейн ми каза, че е много доволна от работата ви.

— Радвам се... — промълви Жаси и неохотно прибави: — Ваша светлост.

— Аз не съм жесток човек, Жасмин.

— Сигурна съм, че не сте, милорд. Нима съм събудила у вас впечатлението, че мисля подобни неща?

Хенри поклати глава и Жаси се запита дали и баща ѝ е бил същият като него по времето, когато е бил влюбен в майка ѝ — висок, строен и рус, облечен в скъп брокат.

Херцогът пристъпи към прозореца и погледна към широката, извита входна алея.

— Бих желал да чуете от устата ми кратък исторически урок, малка сестричке. В края на петнадесети век доста хора вдигали шум, че Ричард III е затворил пленниците си в Тауър и ги е убил. През следващия век кралица Мери заповядала да обезглавят братовчедка ѝ, лейди Джейн Грей, която ѝ оспорвала трона и отказала да приеме католицизма. По-късно нашата кралица Елизабет наредила да убият шотландската Мери, която също се стремяла към трона. А по време на войните били извършени многобройни братоубийства. Всъщност вие познавате английската история, нали? Джейн спомена, че се е учудила на образоваността ви.

— Да, познавам историята.

— Тогава ще разберете, че в нашия свят кръвните връзки не означават кой знае какво, особено когато кръвта е замърсена поради незаконорождение. Направих най-доброто за вас, Жасмин. Ала вие не сте член на семейството ми и не ви позволявам да вземате участие в живота му. Джейн ви харесва, Елизабет дори ви обича. В моите очи обаче си оставате само една алчна, рафинирана прелъстителка. Очевидно вървите по следите на майка си. Ала ви уверявам че в моя дом няма да имате случай да осигурите бъдещото си щастие. Вие сте слугиня на жена ми и толкова. Затова ще трябва да се откажете от майския празник. На този ден Леонор възнамерява да избере жениха си и вие не бива да ѝ се месите.

Жаси мъчително преглътна.

— Как аз, незаконното дете, бих могла да се намесвам в подобни неща, ваша светлост?

Хенри се върна на писалището си и посегна към оставеното перо.

— Много добре знаете за какво говоря, Жасмин. Вие сте дъщеря на майка си, тоест жена, която умее да буди похотта в сърцата на мъжете. Създавате трудности дори само с присъствието си. Ще направя всичко възможно да ви превъзпитам в християнска добродетелност. Предупреждавам ви, че ако се опълчите срещу мен, ви очаква страшно наказание. А сега можете да си вървите. Имам работа.

Ала Жаси не напусна кабинета. Вместо това изтича към писалището и се хвърли на колене.

— Ваша светлост! Елизабет каза, че дори последната слугиня има право да танцува на празника...

— Но не и вие. Махнете се от стаята ми. Пречите ми да работя.

— Ваша светлост...

— Ако не се подчините, ще ви накажа, а после ще ви върна в калта, от която произлизате.

Жаси се изправи и се закле наум, че никога няма да му прости обидата. Кръвните връзки означаваха за нея също толкова малко, колкото и за него. Изскочи от стаята, страхувайки се да не се унижи пред Хенри, като избухне в сълзи. Заклучи се в стаята си и се заразхожда нервно насам-натат. Джейми нямаше намерение да танцува на майския празник, а това означаваше, че Леонор ще се хвърли в обятията на Робърт. И той щеше да се ожени за нея, защото беше човек на честта.

Каква несправедливост...

Жаси се хвърли на леглото и втренчи поглед в тавана. Всъщност би трябвало да му бъде благодарна за живота, който водя тук, и да не искам нищо повече, размишляваше тя. Ала жестоките думи отекваха болезнено в сърцето ѝ. Беше сигурна, че ако не се подчини на изричната заповед, брат ѝ ще я изгони от къщата си.

Трябваше да намери някакъв изход.

След известно време Катрин почука на вратата и съобщи, че херцогинята се нуждае от услугите ѝ.

Жаси побърза да скрие дълбоко в сърцето си омразата към Хенри и отиде в покоите на жена му. Джейн ѝ продиктува няколко писма до акционери на Лондонската компания. Също като Джейми и баща си, тя беше инвестирала значителни суми в компанията, а и в друго подобно начинание — Бермудската компания. Когато приключиха с писането, Джейн се отпусна на леглото.

— В последно време лесно се уморявам. И съм станала ужасно дебела...

— Все още не личи, че очаквате дете, милейди.

— Вие сте истински дипломат — и сте много умна. — Джейн посочи писмата. — Какво бихте казали за тези начинания?

— За какво говорите, милейди?

— За Лондонската компания. Джейми е полудял по Америка. Вярно е, че компанията допусна доста грешки, но аз продължавам да подпомагам финансово брат си. Фирмата страда от недобра организация, а ръководните членове непрекъснато се карат помежду си. Въпреки това от 1606 година насам са постигнати големи успехи. Джейми спомена, че в Джеймстаун вече живеят много семейства, в неговото имение край реката — също. Уверена съм, че брат ми ще ни донесе доста пари със земите си в Новия Свят.

— Сигурно — отговори учтиво Жаси. Пръстите ѝ конвулсивно стискаха гъшето перо.

— Джейми е човек на приключенията. Обича вятъра, морето и далечните страни. Америка все повече го влече, макар че и тук има прекрасен собствен дом. Е, надявам се Леонор да го убеди да се засели окончателно в новата си къща. Всъщност не знам. Бракът им надали ще е щастлив. Джейми има склонност да идва и да си отива, когато поиска, докато Леонор предпочита уседналия живот. — Джейн сви рамене. — Но да ги оставим сами да уредят нещата помежду си. Хенри е твърдо решен да омъжи Леонор още тази година и тя трябва да направи своя избор.

— А ако реши да избере Робърт Максвел? — Жаси така и не успя да се удържи. Думите сами се изплъзнаха от устните ѝ.

— Тогава сигурно ще има проблеми. И двамата обичат да флиртуват. Чувството за отговорност им е непознато.

Жаси се поколеба.

— А вие, милейди? Добре ли се разбирате с Хенри?

— О, да — усмихна се Джейн. — Сигурно смятате, че мъжът ми е жесток човек. Помислете си обаче — от детски години са го възпитавали да носи титлата и достойнството на херцог. Повечето хора в неговото положение биха ви посочили вратата.

— За него съм само допълнителен товар. Смятам, че ако ми позволи да посетя майския празник, ще се отърве от мен.

Джейн се засмя.

— Първо трябва да изпрати под венчило Леонор. Едва след това ще открие, че вие също заслужавате вниманието му. Ще има и други празници. Сигурна съм, че Хенри ще ви намери подходящ съпруг, може би някой богат

търговец. — Внезапно херцогинята тихо простена. — Бихте ли ме извинили сега... Ужасно ме заболя глава.

Жаси веднага скочи.

— Опитайте с минерална вода. Мама често го правеше и твърдеше, че много ѝ помага.

— Щом смятате... — Джейн посочи тоалетната масичка, където имаше гарафа с минерална вода. Жаси намокри пръстите си и внимателно започна да масажира слепоочията на херцогинята.

След няколко минути Джейн доволно въздъхна.

— О, вие сте чудесна! Същински подарък от небето. — Тя скоро заспа и Жаси се измъкна на пръсти от стаята.

Излезе от къщата, отиде в обора и помоли ратая да оседлае Мария. Докато чакаше, се появи Елизабет и реши да я придружи. През цялото време момичето не преставаше да бърби за майския празник. Обичаше да подготвя празненства, а преди първи май щяха да посрещнат и Великден. Имаше да се правят толкова много неща.

Жаси я слушаше с половин ухо. Не обръщаше внимание на пътя и беше предоставила на сестра си да определя посоката, в която яздеха. Внезапно обаче дръпна юздите на кобилата си. Бяха минали по непознат за нея път и сега се озоваха пред прекрасна нова сграда, по-величествена от всички дворци, които можеше да си представи. Висока стена заграждаше огромен парк с безброй изкусно засадени дървета. Боядисаната в бяло сграда, над която се издигаха няколко кули, създаваше приятен за окото контраст със свежата пролетна зеленина. Като дете Жаси беше виждала Хамптън Корт, ала тази къща беше по-красива дори от кралската резиденция, която Хенри VIII беше отнел от кардинал Улеи.

— Какво е това? — попита тя със страхопочитание.

— Новата къща на Джейми — отговори с усмивка Елизабет. — Той пътува много и както казва, е възприел симетрията от италианските домове, баланса — от Франция, а от английската си родина — стила на Тюдорите. Великолепно съчетание, нали?

— О, да.

— Ела, ще разгледаме къщата.

— Не бива така...

— Не се бой, Джейми е в Лондон. Има кралски съвет. Херцог Карлайл е негов член и Джейми придружава баща си. Той е негов съветник. Управителят Лаймън Милър ще ни разведе.

Жаси не се противи повече, защото Елизабет пришпори коня си и двете препуснаха напред под кованата желязна порта с герб, на който бяха изобразени лъв и сокол. Стражът позна Елизабет и почтително се поклони. Ратаите притичаха да поемат конете. Докато момичетата сваляха ръкавиците си, по широката входна стълба забързано слезе плешив мъж в изискана тъмна ливрея.

— Лейди Елизабет! — извика зарадвано той. — Добре дошли! Лорд Камерън ужасно ще съжалява, че е пропуснал такова приятно посещение. Той замина с баща си за Лондон.

— Зная, Лаймън. Това е сестра ми Жаси. Бих желала да ѝ покажа къщата. Ще позволите ли?

Лаймън любопитно изгледа Жаси. Вероятно всички служители от околните имения знаят за бедняшкото ми минало, помисли си младото момиче и мило му се усмихна. Управителят се поклони.

— Добър ден, мис Жасмин. Разбира се, че можете да обиколите къщата, лейди Елизабет. Желаете ли кафе? Лорд Камерън току-що получи голяма доставка от средиземноморските си кораби.

— Да, благодаря ви, Лаймън. Най-добре го поднесете в синия салон.

Жаси последва Елизабет по стълбите и мина покрай двата каменни лъва, които охраняваха входната врата. Огромен червен килим покриваше пода на залата, в която спокойно можеха да се съберат повече от сто души. Портрети украсяваха стените, а от двете страни имаше врати, които водеха в съседните помещения. В дъното се виеше стълба към втория етаж, също покрита с червен килим.

Елизабет се усмихна, когато Жаси шумно преглътна.

— Красиво е, нали?

— Великолепно...

— Въпреки това Джейми рядко се задържа тук. Щом се върне от пътуванията си, отсяда в дома на баща си. Тази къща му е необходима само като склад за нещата, които донася със себе си. — Елизабет се засмя и прибави: — Е, като се ожени за Леонор, вероятно ще се установи завинаги в този дом.

Жаси кимна, въпреки че не можеше да си представи Леонор като господарка в този дом. Предпочиташе да види себе си в тази роля. Много добре си представяше как слиза по стълбата, облечена в кадифе и коприна, и поздравява насъбралите се гости. Всички вдигаха чаши насреща ѝ и заявяваха, че в кралството на Джеймс I няма друга толкова щедра домакиня — и това

беше тя, бедното незаконородено дете, кухненската прислужница, която беше успяла да изкачи шеметни върхове.

За съжаление къщата е на лорд Камерън, въздъхна в себе си тя.

— Ела, първо ще прием кафе в синия салон. — Елизабет поведе сестра си наляво и двете влязоха в голямо помещение, тапицирано със синя коприна. Излъскани до блясък дървени столове и скъпоценна подвижна масичка за сервиране бяха поставени пред мраморна камина, в която беше запален буен огън.

— Седни! — Елизабет посочи един от столовете. — Ще наля кафе.

— Моля те, нека го направя аз. — Жаси никога не беше пила кафе. Това питие произхождаше от Далечния Изток и само много богатите семейства можеха да си позволят да го внасят от южноевропейските страни.

— Както желаш.

Жаси напълни чашите и реши да покаже, че е наследила от майка си достатъчно артистичен талант. Оживено заговори за новата реч в парламента на лорд Еди-кой си, както и за лейди — как ѝ беше името? — която наскоро била представена на краля и кралицата.

— А казах ли ти вече, че лейди Коулифлауър твърди, че в Тауър има призраци? Катрин Хауърд тича с писъци по коридорите на Хамптън Корт. А Ана Болейн носи главата си под мишница из ходниците на Тауър.

Елизабет избухна в смях.

— О, Жаси, от теб ще излезе великолепна светска дама!

— Права си, мила — потвърди дълбок мъжки глас откъм вратата.

Жаси трепна толкова силно, че разля кафето, а Елизабет за малко не изпусна чашката си. Двете вдигнаха очи към Джейми Камерън, който вече влизаше в салона, следван от Лаймън, който сваляше черната му наметка. Лордът беше облечен в червен панталон за езда, високи ботуши, плътен жакет и бяла риза. Той предаде на иконома широкополата си шапка и учтиво му благодари. После любезно поздрави Елизабет, въпреки че очевидно не се зарадва особено на присъствието на двете момичета.

— Прости ми... — започна Елизабет, но Джейми мило я целуна по бузата.

— Ти си винаги добре дошла в дома ми.

Жаси остана безмълвна, втренчила поглед в ръцете си, скръстени на скута. Защо този човек непрекъснато разрушаваше мечтите ѝ, защо с подигравателно презрение я връщаше обратно в суровата действителност? Пък и видът му твърде ярко ѝ припомняше последната им среща,

засрамващата сцена в обора на Самърфийлд Хол. Ето че днес не благоволи дори да я поздрави, а само я изгледа безизразно.

— Не те очаквахме толкова рано — промълви Елизабет.

— Съветът мина по-бързо, отколкото си мислех. О, дамите пият кафе. Нали нямате нищо против, ако си позволя чаша уиски? — Лордът пристъпи към плота с напитки, посегна към кристалната гарафа и напълни чашата си с кехлибарено-жълтата течност. Облегна се на стената и отново се обърна към гостенките си. Жаси потръпна под ироничната му усмивка.

— Време е да си тръгваме, Елизабет — пошушна с неудобство в гласа тя.

— Може би си права... — Елизабет се изправи и остави чашката на масичката. Няколко капки от кафето опръскаха роклята ѝ.

— О, Господи! Хенри поръча плата чак от Фландрия. Как ли ще се ядоса...

— Сигурен съм, че Лаймън ще намери начин да го отстрани. Освен това Хенри никога няма да ти се разсърди. — Джейми отиде до вратата и повика управителя си, който веднага се появи.

— Ако бъдете така добра да ме придружите, лейди Елизабет... Ще решим проблема само за няколко минути.

— Скоро ще се върна, Жаси.

— О, нека да дойда с теб. Може да ти помогна...

— Двамата не се нуждаят от подкрепа — ухили се Джейми и препречи пътя на Жаси, която се канеше да последва сестра си и Лаймън. Младото момиче не се опита да се промъкне покрай него. Пристъпи към стената, без да го погледне, и се престори, че разглежда тапетите.

— Много добре го правиш, Жаси, наистина много добре — отбеляза тихо мъжът.

— Така ли? — Все пак беше по-добре да го погледне. Когато беше обърната с гръб към него, се чувстваше още по-несигурна. — Какво мога толкова добре?

— Владееш изкуството да имитираш хора, които стоят много над теб.

— Никой не стои над мен.

Джейми усмихнато наклони глава.

— Може би си права. Във всеки случай си наследила артистичния талант на майка си. Бих рискувал да те взема със себе си дори в кралския двор, без да се боя, че маниерите ти ще ме изложат. Ала ти продължаваш да мечтаеш за невъзможни неща, Жаси.

— Така ли мислиш?

Джейми пристъпи към нея и тъй като тя беше облегната на стената, нямаше как да отстъпи.

— Да ти разкрия ли какво чета в красивите предателски очички? — пошепна той. — Възхитена си от тази елегантна къща и си представяш какво ли ще бъде да живееш тук като господарка — е, разбира се, не с отвратителен негодник като мен. В мечтите ти собственик на имението е скъпият на сърцето ти Робърт Максвел. Той никога не би се осмелил да ти прави неприлични предложения, нали? Готов е да забрави благородния си произход и да се ожени за теб. И двамата ще живеете щастливо тук до края на дните си. Докато смъртта ви раздели...

— Дано те убият на дуел — произнесе с измамна мекота Жаси. — Тогава Робърт ще откупи този дом от наследниците ти. Освен това е напълно възможно да ме обича истински.

Джейми се извърна, седна пред камината и преметна крак върху облегалото на креслото си.

— Робърт никога няма да се ожени за теб. След като проигра голяма част от наследството си, може да вземе само богатата жена.

— Ти си лъжец — и си също така груб като езичниците в онази забравена от Бога страна, която толкова обичаш. При всеки удобен случай правиш опит да очерниш Робърт в очите ми.

Джейми бавно поклати глава.

— Не си права, Жаси. Робърт е мой приятел и не бих искал да му наврежда. Току-що се връщам от Лондон, където отново му помогнах да се измъкне от паричните си затруднения.

— Отишъл си в Лондон, за да придружиш баща си на кралския съвет.

— Не е необходимо да ми вярваш...

— Значи смяташ, че за мен е по-добре да стана твоя любовница? — попита презрително тя.

— Точно така. Тогава би могла да ме убиеш и да останеш неограничена господарка на тази прекрасна къща.

— Би било прекалено хубаво.

— За съжаление и тази мечта няма да се осъществи. Възнамерявам да се оженя.

— О, страхотният лорд Камерън благоволява да си избере съпруга! Надявам се да сте нещастни до смърт.

— Никой не може да ме направи нещастен. Съпругата трябва да изпълни определени цели и толкоз. Трябва да ражда наследници, да изпълнява ролята на домакиня и да подпомага господаря си във всичко. На първо място естествено трябва да се подчинява и да го придружава, където и да отиде. И ако нежността и добротата, които е проявила преди сватбата, се окажат само измамен блясък, ще бъде наказана да си стои сама в къщи, когато съпругът ѝ пътешества.

— Ако ви позволява да се отнасяте с нея по този начин, тя ще бъде най-голямата глупачка на света. А вие не заслужавате нищо друго.

Жаси сърдито се запъти навън, следвана от гръмогласния му смях. Възнамеряваше да чака сестра си пред вратата. Ратаите вече бяха приготвили конете им пред широката входна стълба. Елизабет се появи само след няколко минути и прислужниците им помогнаха да се качат на седлата.

— Къщата е великолепна, нали? — не спираше да се възхищава Елизабет.

— Така е — потвърди Жаси. — Само че е време да си тръгваме.

През нощта сънува ужасен кошмар. Видя се да влиза отново в таванската стаичка на мастър Джон. На леглото беше просната безжизнена русокоса фигура. Жаси коленичи край нея и нададе безмълвен вик, защото лицето на майка ѝ беше изядено от червеите.

Линет вдигна костелив показалец и посочи към дъщеря си. В този миг Жаси осъзна, че под старото одеяло вече не лежи майка ѝ, а самата тя. Също като Линет Дюпре, дъщеря ѝ умираше в бедност и мръсотия.

Страшният сън я преследва дни наред. Ала след една седмица Робърт Максвел ѝ изпрати цветя и ужасът беше забравен. Фантазията ѝ отново се зарея в безоблачното бъдеще. Тъкмо беше в обора, когато пристигна пратеникът, младо момче с дълбоко нахлупена вълнена шапка, което леко накуцваше. Стискаше в ръката си букет рози и непрекъснато се оглеждаше. Очевидно се страхуваше да не го видят.

— Вие ли сте мис Дюпре?

— Да. Какво има?

Момъкът пъкна букета в ръцете ѝ.

— С най-добри пожелания от сър Робърт Максвел. — После стреснато се извърна и хукна да бяга.

Цветята бяха най-прекрасното нещо, което можеше да бъде поднесено на една жена. Жаси веднага отнесе букета в стаята си, положи го внимателно на възглавницата и вдъхна дълбоко сладкия розов аромат. Да, зимата вече си отиваше, пролетта я беше прогонила окончателно. Може би с нея си отиваше завинаги и студенината от нейния живот. Робърт я обичаше. В това не можеше да има съмнение.

Жаси скри розите в единствения подарък, който беше получила от брат си — издание на новата кралска библия.

Дните бързо отминаваха. Празнуваха Великден с дълга божествена литургия и веднага след него започнаха приготовленията за майския празник.

Въпреки че Елизабет нямаше намерение да участва в танците, тя бе обхваната от радостна възбуда. Арендаторите издигнаха великолепно майско дърво, украсено с пъстри панделки. Прислугата трескаво очакваше големия ден, когато всеки получаваше бутилка ром, сребърна монета и топче плат. Едно от селските момичета трябваше да бъде коронясано за майска принцеса, докато титлата на кралица подобаваше само на една единствена дама — Леонор.

Херцогът щеше да вечеря със семейството и благородните гости в голямата трапезария. За прислугата и арендаторите се подготвяше дълга трапеза на двора между оборите и господарската къща. Всички арендатори щяха да носят подаръци за херцога и той щеше да ги приеме отвън, защото от опит знаеше, че става въпрос преди всичко за живи малки прасенца.

Елизабет полагаше всички усилия да утеши Жаси.

— Не се измъчвай, мила. Нищо, че няма да танцуваш. Въпреки това ще бъде много весело. Хенри е наел мечкар, много музиканти и кукловоди.

— Много вълнуващо — промърмори унило Жаси.

Леонор обяви, че ще носи костюм на бял гълъб. Всичките ѝ обожатели трябваше да знаят предварително коя е тя — просто за повече сигурност. Един следобед повика Жаси в покоите си.

— Ужасно ме боли глава — оплака се мрачно тя. — Джейн ми разказа, че умеете да облекчавате главоболието.

— Не съм чак толкова умна — отговори хладно Жаси, която нямаше никакво намерение да оказва каквито и да било услуги на Леонор.

— Помогнете и на мен, моля ви!

Жаси мълчаливо се зае да разтрива слепоочията на сестра си с минерална вода. Леонор с въздишка се отпусна назад в креслото си.

— Великолепно го правите, Жаси. Понякога ми се иска да бяхте законен член на семейството. Сигурно щяхме много да се забавляваме, защото вие сте

твърде различна от Елизабет. Тя не смее да каже и дума против Хенри. От друга страна пък се радвам, че сте копеле, защото щяхте да ми бъдете сериозна конкуренция. — После усмихнато вдигна очи. — Ако Хенри превърне живота ви в ад, елате да живеете при мен, когато се омъжа — дори само за да облекчавате главоболието ми.

— Много сте любезна.

— Я не се правете на толкова покорна. Святкащите ви очи опровергават скромните думички.

— За кого ще се омъжите?

— Ами, Джейми Камерън твърди, че няма да се яви на майския танц. Той мрази подобни празници. Пък и той няма никакво намерение да се жени. Не знам дали някога ще промени решението си. — Леонор помълча малко и колебливо продължи: — Аз много го харесвам. Когато е наблизо, дъхът ми спира и ръцете ми се разтреперват. Същевременно обаче ме обзема страх. Човек като Джейми никога няма да се съобрази с желанията на бъдещата си съпруга. Той не се подчинява никому — нито на мъжете, нито на жените. Така и не разбирам как е успял да стане приятел на краля. Кралят е същият егоцентрик като него. С Робърт ще се живее много по-лесно, сигурна съм. Той е винаги мил и весел... Защо ме поглеждате толкова нещастно? Хенри непременно ще намери съпруг и за вас.

— Не желая друг да ми нарежда за кого ще се омъжа — отговори тихо Жаси.

— Права сте. — Леонор я изгледа многозначително. — Знам колко ви се иска да танцувате под майското дърво... — Внезапно скочи и възбудено извика: — Аз ще ви помогна!

— Защо? — попита недоверчиво Жаси.

— Не съм чак толкова лоша, колкото си мислите. Все пак и двете сме деца на един баща, макар че вашата майка е била проститутка.

— Мама никога...

— Все пак сте извънбрачна, нали? Аз обаче ще ви помогна да отидете на празника. Ще облечем еднакви бели рокли. Хенри няма да забележи присъствието ви. Ще си приличаме като две капки вода. Ако ви види, ще помисли, че съм аз.

— Обаче ако ни залови, ще накаже мен — не вас.

— Глупости! Хенри не е чудовище. Трябва просто да обмислим от всички страни плана си и да държим всичко в абсолютна тайна. Защо да не си уловите някой млад рицар!

Жаси сведе глава. Естествено не можеше да признае на сестра си, че всяка нощ пъха под възглавницата си библията с изсъхналите рози, а това означава, че вече е избрала своя рицар. След малко вдигна очи, не смогвайки да овладее радостта си.

— Добре, съгласна съм.

На първи май в Самърфийлд Хол цареше толкова празнично настроение, че страхът на Жаси от възможните лоши последици веднага се изпари: Чуваше как в двора пристигат многобройни карета и коне, както и оживените гласове на арендаторите и прислугата. Застана до прозореца, за да наблюдава по-добре шумната суетня. Няколко двойки вече танцуваха около майското дърво, мечката се изправяше на задните си лапи, представлението на марионетките също беше започнало, флейтистът свиреше, шотландските гайдари също надуваха меховете си в чест на херцога и семейството му. А яркото пролетно слънце весело изпращаше лъчите си към събраното множество.

Жаси хукна към покоите на Леонор, почука на вратата и моментално беше издърпана вътре от хихикащата си сестра.

— Побързайте, нямаме никакво време!

Час по-късно двете момичета бяха облечени в еднакви бели рокли с брокатени поли, кадифени корсажи и копринени фусти. Три-четвъртите ръкави бяха украсени с дантелени волани. По белите кожени ръкавици блещукаха мънички стъклени перли. Токовете на Жаси бяха малко по-високи, за да не личи толкова разликата във височината. Маските бяха украсени с бели пера, косите също бяха завързани с бели сатенени панделки.

Когато привършиха тоалетите си, двете се погледнаха и избухнаха в смях.

— Направо сме неузнаваеми! — възкликна доволно Леонор.

Жаси се погледна замислено в огледалото. Чувстваше се красива и невинна като млада невеста. Дано Леонор не я намрази много, когато ѝ отнеме Робърт. Сестра ѝ сигурно щеше да бъде щастлива и с лорд Камерън. Той беше безкрайно богат и двамата се познаваха от деца. Непременно щяха да намерят общ език. Нямаше да е нейна вината, ако не успееша.

— Да слизаме! — подкани я нетърпеливо Леонор.

— Двете заедно?

— Само до салона. Оттам вие ще се измъкнете на двора, а аз ще вляза в трапезарията. Когато преполовят обяда, ще изляза навън под някакъв предлог и вие ще заемете мястото ми.

— Как ще слезем заедно по стълбите?

— О, аз много обичам опасностите! — отговори през смях Леонор. — В риска се крие истинско предизвикателство.

Естествено, помисли си нервно Жаси. Хенри ще я наругае и толкова. Мен обаче ще пребие от бой и ще ме изгони от къщата си.

— Добре, да тръгваме тогава.

За щастие слязоха в салона, без да привлекат вниманието на гостите. Жаси изскочи през задната врата и се озова на двора. Мина покрай безброй хора, приятели на херцога, пазачи и арендатори, търговци със съпругите и дъщерите си и така нататък. Аристократите се бяха смесили с простолюдието. Боси селянки и селяни танцуваха под веселите звуци на гайдите. Още отсега личеше, че скоро ще се състоят поне няколко сватби.

Жаси спря пред кукленото представление. Марионетките бяха изкусно изработени, а малката сцена представляваше гъста гора, пред която шумеше морето. На брега бяха издигнати къщи от плет, измазани с глина, фигура на индианец тъкмо се спускаше срещу белия човек и го пробождаше с копието си.

— Ах, ето къде си била! — Робърт сложи ръце върху раменете на Жаси и я обърна към себе си. Беше облечен в италиански ренесансов костюм с къси набрани панталони и остри обувки. Огледа се на всички страни, после нежно докосна устните ѝ със своите.

— Колко си красива! Надявам се, че днес ще паднеш в моите обятия...

С надеждата, че любимият ѝ е прозрял измамата с костюма, Жаси решително кимна. Робърт с усмивка улови ръката ѝ.

— Защо настояваш на този глупав фарс? Да вървим да танцуваме!

Поведе я към майското дърво, където една селянка им подаде пъстри панделки. Двамата се присъединиха към общия танц и жената високо занарежда, че всички двойки ще имат по много деца.

Когато Жаси вдигна очи към къщата, видя, че Леонор слиза по стъпалата, и веднага отпусна панделката си. Откъсна се от хорото и хукна да бяга. Леонор я забеляза тъкмо навреме и пое в противоположната посока.

— Защо бягаш, малка вещице? — извика Робърт, настигна Леонор и двамата избухнаха в луд смях. Жаси, която тичаше към къщата, не намери ситуацията толкова комична. Влезе задъхано в трапезарията и уплашено установи, че мястото ѝ е между Джейми и Хенри.

Очевидно лорд Камерън беше преодолял отвращението си към майския танц. Наля й вино от сребърната гарафа и тихо прошепна:

— Липсваше ми.

— Ето, вече съм тук — отговори едва-едва тя.

Хенри я измери с леден поглед.

— Ако още веднъж посмееш да изчезнеш, преди да е завършил обядът, ще те затворя в стаята ти, Леонор. Няма да търпя подобно поведение.

Под снежнобялата покривка Джейми улови ръката ѝ и я стисна. Жаси едва не изпищя. Пръстите му продължиха към бедрото и сърцето ѝ лудо заби. Срещна погледа му и отново се почувства разсъблечена до голо. Дали я беше познал?

— Леонор! Лейди Ренуиг току-що се осведоми как си прекарала бала у херцог Нортъмбърленд.

Бала у херцог Нортъмбърленд... Жаси нямаше и понятие за какво пита уважаемата лейди с прическа на разсърден таралеж.

— Балът... беше прекрасен. — Хенри непременно щеше да забележи промяната в гласа ѝ. Не, тя беше дъщеря на майка си и трябваше да намери някакъв изход. — Времето беше великолепно. Танцувахме на лунна светлина. Дори кралят се забавляваше с удоволствие.

— Да живее Джеймс I! — извика някой. — Да прием за краля на Англия и Шотландия, който най-после ни обедини!

Друг гост отговори, че не намира нищо добро в обединението с езичниците шотландци, а трети зашушука, че подобни думи могат да бъдат сметнати за държавно предателство. Жаси не се интересуваше от нищо. Беше благодарна, че оживената дискуссия отклони вниманието от нея.

— Не ти ли е добре? — прошепна на ухото ѝ Хенри.

— Бих казал дори, че е зле — намеси се Джейми. — Лицето ѝ пламти под маската.

— Моля ви, имам нужда от чист въздух — прошепна едва-едва Жаси.

— Най-добре е да я изведе навън, Хенри — предложи услугите си Джейми. — Вече коронясват майската принцеса и скоро Леонор ще трябва да се появи в ролята на кралица. Вероятно ѝ се иска да събере силите си.

Херцогът сърдито вдигна ръка, с което ги освобождаваше, и Жаси се помъчи да се оттегли колкото се може по-достойно. Джейми не я отведе в двора, а в другия край на къщата, където не се тълпяха толкова хора.

— Сигурно искаше да бъдеш сама с мен, Леонор — усмихна се той, притисна я до стената и впи устните си в нейните.

— Не! Недей...

— Моля те, Леонор! Само преди половин час едва не ме изпиваше с очи, а сега се преструваш на невинно момиче.

— Аз... Време е да отидем при другите. — Не биваше да забравя, че е Леонор. Затова се надигна на пръсти и целуна крайчето на устните му. — Пак ще се видим...

С омекнали колене побягна навън, изтривайки устата си, все още влажна от топлите му устни.

Застана в края на двора, за да види как Леонор беше провъзгласена от брат си за майска кралица. Джейн, вече в напреднала бременност, стоеше до мъжа си. Всички се смееха и се целуваха. Красиво лицемерие, замисли се Жаси, скрита край входа на навеса за коли, за пред простия народ... Самата тя никога вече нямаше да принадлежи към този народ. Щеше да се омъжи за Робърт, да го излекува от страстта му към хазарта — ако тя наистина съществуваше — и да го направи щастлив.

Хенри помахна на ликуващото множество, после вдигна ръка, за да ги накара да замълчат, и възвести началото на големия майски танц. Музикантите надуха инструментите си, двойките бързо се уловиха за ръце, а Леонор изчезна в множеството.

Само след секунди погледът на Жаси намери Робърт, застанал от другата страна на подиума. Непременно трябваше да танцува с него. Започна да си пробива път сред навалицата и изплашено трепна, когато се озова срещу херцогската двойка.

— Направи добър избор — посъветва я мило Хенри.

Жаси само кимна и побърза да се смеси с танцьорите. Музиката ускори ритъма си, хорото се люшкеше все по-буйно. Най-последно забеляза Робърт, застанал само на няколко крачки от нея.

Нечия ръка здраво улови рамото ѝ, обърна я и я притисна към широки мъжки гърди. Жаси стреснато вдигна очи и се озова лице в лице с Джейми Камерън. Лордът я завъртя в кръг и тя напразно се опита да се изтръгне.

— Не! — изплака Жаси, обхваната от паника. Коленете ѝ омекнаха. Боеше се, че всеки момент ще изгуби съзнание. Като в мъгла откри, че истинската Леонор е в обятията на Робърт. Дватамата се смееха и се целуваха, обкръжени от десетки други двойки.

Жаси отново вдигна глава към тъмносините очи на Джейми Камерън и ѝ се стори, че погледът им я пронизва до дъното на душата ѝ. Почувства силата на мъжките ръце, които я обгръщаха, и всичките ѝ мечти се срутиха в бездънна черна пропаст.

— Сега! — заповяда херцогът и музиката рязко замлъкна. Джейми пръв смъкна маската от лицето на партньорката си.

— Господи, Жасмин...

Жаси все още не можеше да се изтръгне от желязната му прегръдка. През гъстата пелена пред очите си виждаше единствено Леонор и Робърт, които продължаваха да се целуват. Едва забеляза брат си Хенри, който си пробиваше път към тях с разкривено от гняв лице.

— Смили се, за Бога! — изплака тя. — Пусни ме да си вървя! — Блъсна го с все сила и хукна да бяга като подгонена сърна.

ГЛАВА СЕДМА

Трябваше по-скоро да се махне оттук. Херцогът щеше да изпълни заканата си, затова беше по-добре да го изпревари и доброволно да напусне къщата му.

От време на време разочарованието надвиваше страха. Картината на нежно прегърнатите Леонор и Робърт я преследваше като страшен кошмар.

Зад гърба ѝ кънтяха възбудени гласове. Очевидно няколко мъже бяха тръгнали подире ѝ. Ускори крачка, втурна се в къща та и насред салона влетя право в ръцете на Хенри. Лицето му пламтеше от гняв. Изглеждаше като че всеки момент ще получи удар.

— Отивам си от вашия дом! — извика Жаси.

— Само когато приключа сметките си с вас, мис! Вие не се подчинихте на изричната ми заповед.

— Хенри! — Останала без дъх, Джейн улови ръката му. — Бъди милостив!

— Тя се противопостави на волята ми, и то съзнателно. Нима не бях добър към нея? Нима не я приех милостиво в своя дом? Направих за нея много повече от баща ни. Въпреки всичко тя се осмели да се обърне срещу мен!

— Хенри...

— Не! За Бога, не се меси в работите ми, Джейн! — Херцогът сграбчи Жаси за китката и я повлече покрай стълбата. — Вие ме направихте смешен пред лицата на моите гости, момиче, и ще си платите за това.

— Моля ви! Вече казах, че ще напусна дома ви!

Без да обръща внимание на молбите ѝ, Хенри я отведе в библиотеката и ядно тръшна вратата. Жаси пламенно се помоли Джейн да се появи отново. Ала никой не ѝ се притече на помощ. Хенри довлече в средата на стаята голямото си кресло, принуди я да коленичи пред него, издърпа сатенените панделки от косите и завърза ръцете ѝ за облегалките. После донесе острия нож, с който остреше перата си. Жаси ужасено изпищя, защото си помисли, че ще я пониже. Ала херцогът имаше други намерения. Разряза корсажа на роклята ѝ, взе от куката на стената камшика си за езда и изплющя във въздуха.

— Желаете ли да се отнеса с вас като със законно дете на баща ми? Този беше начинът, по който ни приучаваха към послушание.

Жаси се опита да протестира, да апелира към милостта му. Ала не се осмели да отвори уста, страхувайки се да не избухне в сълзи.

— Както виждате, незаконните деца също се ползват от известни привилегии, мила — продължи Хенри и стовари първия камшичен удар върху голия ѝ гръб.

— Ваша светлост... — започна Жаси, после пронизително изпищя, защото камшикът изплющя по голата ѝ кожа. Никога досега не беше усещала такава страшна болка. Сълзи замъглиха очите ѝ.

Вратата се разтвори с трясък, ала Жаси не чу нищо, полумъртва от болка и мъка. Изпъна рамене, за да се подготви за следващия удар. Само че Хенри отлично умееше да разтегли мъчението. Мина доста време, преди да вдигне отново камшика. Жаси едва издържаше.

— Колко удара ще са ви необходими, за да ми се подчините завинаги, Жасмин? Боя се, че ще разкъсам плътта ви на парчета, но и това няма да помогне кой знае колко. Все пак где се опитам.

— Не, Хенри — прозвуча заповеднически глас откъм вратата. Вторият камшичен удар улучи голия гръб на Жаси и въпреки волята си младата жена отново изпищя.

— Престани, Хенри! — Нечии бързи стъпки се приближиха и новодошлият изтръгна камшика от ръцете на брат ѝ.

— По дяволите, Камерън, кой ти дава право да се месиш? Ти доведе тази личност в къщата ми. Тя се възпротиви на заповедта ми и мое задължение е да я накажа. Ще получи онова, което заслужава.

Жаси с мъка преглъщаше сълзите си. Как ѝ се искаше да умре точно в този момент! Защо точно Джейми Камерън стана свидетел на унижението ѝ! Разрязаният корсаж на роклята се беше смъкнал надолу и гърдите ѝ бяха напълно разголени. Отчаяно се примоли мъжът, който спря за момент

мъчението, да се разтвори във въздуха. Беше ѝ по-лесно да понесе камшичните удари, отколкото презрението в тъмносините му очи.

— В името на Бога и всичко свято, Джейми! — извика херцогът. — Ние сме приятели, но това тук е моя работа. Не се намесвай!

— Имам право да се меся — отговори спокойно Джейми, коленичи до Жаси и развърза ръцете ѝ. Младата жена безсилно се отпусна на пода и лордът побърза да метне жакета си върху разголеното ѝ тяло. — Имам право, защото възнамерявам да се оженя за нея.

— Какво? — произнесе смаяно Хенри.

Едва сега Жаси забеляза, че стаята е пълна с хора. Множество гласове повториха възгласа на домакина.

— Това е лудост, Джейми! — продължи херцогът. — Помисли за положението си в обществото! Ще ти е необходимо специално разрешение от краля. Не можеш да се ожениш за обикновена...

— Внимавай какво говориш! — произнесе предупредително Джейми. — Жаси е моя годеница.

— Ти си полудял, Джейми — обади се разумната Джейн. Макар да беше добросърдечна, над всичко поставяше чувството си за приличие. — Нима можеш да забравиш кой си — откъде произхождаш, как живееш...

Джейми изобщо не ѝ обърна внимание. Вдигна на ръце Жаси, която инстинктивно се вкопчи в него, и попита:

— Къде е стаята ѝ? Къде да я отнеса?

— Аз ще те водя — предложи услугите си Елизабет.

— Джейми, ти наистина си полудял! — извика подире му херцогът.

— Беше в моите ръце, когато свърши танцът, нали?

— Никога не бих те задължил да се ожениш за извънбрачна!

— Аз сам се задължавам — отговори Джейми и последва Елизабет в салона. После с лекота се изкачи по стълбите. Жаси виждаше пред себе си единствено загорелия му врат. Болката все още замъгляваше съзнанието ѝ.

— Няма да се омъжа за теб — пошушна тя.

— Защо не искаш? Аз съм много богат!

— Мразя те! Никога няма да стана твоя жена! Защо не остави Хенри да ме нашиба с камшика си?

— Да, може би щеше да бъде по-разумно.

— Влез тук! — Елизабет отвори вратата към стаята на Жаси.

Джейми я внесе вътре, положи я на леглото и я обърна по корем. После свали жакета и внимателно огледа кървавите ивици по гърба ѝ.

— Хенри явно държи на теб. Бил е много внимателен. Веднъж присъствах на бичуването на един ратай, който беше откраднал. След боя по раменете му не беше останало почти нищо. Елизабет, кажи на сестра ми да ти даде мехлем за успокояване на болките. След няколко седмици няма да останат дори белези:

— Моля те, върви си! — изплака Жаси и притисна лице във възглавницата.

Ала Джейми нямаше намерение да си тръгне. Вместо това приседна на края на леглото и Жаси почувства как сложи пръстен на малкия ѝ пръст.

— За годежа.

— Няма да се омъжа за теб. Ти също не ме искаш. Затова престани да разиграваш комедии.

— Напротив, искам те — отговори Джейми и Жаси почувства топлия му дъх във врата си. — Говоря сериозно.

Младото момиче смаяно се обърна настрана и впи очи в неговите.

— Защо? Хенри е прав. Никой няма да те принуди да се ожениш за момичето, което се е озовало в ръцете ти след майския танц. Аз съм извънбрачно дете, а ти си син на херцог. Защо го правиш?

Джейми сви рамене.

— И аз не знам. Може би защото те желая. Сватбата е цената, която плащам, за да осъществя желанията си. Нали искаш цена?

Жаси не можа да промълви нито дума в отговор. Ала твърдо реше да не се оставя да бъде сплашена от силната му воля. Щеше да положи всички усилия и да се пребори с този мъж.

— До скоро, скъпа — промълви Джейми, целуна я по челото, поклони се пред Елизабет и излезе от стаята.

Обхваната от паника, Жаси се изправи като свещ в леглото си.

— Никога няма да се омъжа за него, Елизабет! Вярно е, че ме спаси от гнева на брат ни, ала аз се боя от него повече, отколкото от всекиго друг. О, защо улови мен под майското дърво? Нали искаше да бъде с Леонор — и тя с него?

— Не се тревожи за Леонор — отговори безгрижно Елизабет. — Тя си има Робърт.

— О, Господи! — Жаси избухна в плач и смаяната Елизабет трябваше дълго да я утешава.

— Сигурно много те боли. Отивам да донеса мехлема. Ще повикам Катрин да ти приготви леглото, ще те намажем с лекарството и ще ти донеса горещ чай с ром. После ще заспиш и когато се събудиш, светът ще изглежда съвсем различен.

Ала на следващата сутрин всичко беше още по-лошо от преди. Леонор я събуди с буйна целувка по бузата.

— Ето че най-после стана истински член на семейството! Какъв невероятен късмет! Джейми Камерън ще се ожени за теб — извънбрачното дете без никаква титла! Ако не беше се намесил, Хенри щеше да те напердаши здравата, а мен щеше да заключи в стаята ми до деня на сватбата. Сега обаче е толкова объркан, че не знае какво да прави. Толкова се радвам за теб! Трябва да бъдем приятелки, Жаси. Няма защо да се боиш от снобите а Лондон. Обещавам ти, че лесно ще се справи с тях. А кралят ще те приеме, за да направи услуга на Джейми.

— Не мога да се омъжа за него.

— Не ставай глупачка! Аз естествено смятах, че ще вземеш някой войник или търговец. Сега обаче ще станеш лейди Камерън...

— Не мога!

— Знам, че си малко нервна, и те разбирам. И с мен щеше да е същото, ако трябваше да се явя пред брачния олтар с Джейми. Той е същински дявол в човешки образ. Иначе е много красив — и богат. Робърт няма и половината от парите му. За щастие моята зестра е повече от достатъчна. Сигурна съм, че бракът ни ще бъде щастлив, защото се обичаме. Е, да, признавам — вчера сутринта бях решена да се омъжа за Джейми. Той ме целуна и краката ми се подкосиха. Или аз го целунах... Всъщност, вече не си спомням много добре. Ала смятам, че е напълно в реда на нещата ти да се омъжиш за него. Сигурна съм, че съдбата ви е предопределила един за друг.

— Не, не мога да се омъжа за него...

— Какви са тия глупости? Той те измъкна от калта, а сега ти предлага и брак. Джейми е един от най-богатите хора в Англия. А ти твърдиш, че не го искаш за съпруг. Добре тогава, върни се в клоаката, от която те измъкна, и се валяй в калта до края на живота си!

Жаси прекара целия ден в леглото. Непрекъснато я побиваха студени тръпки. Повтаряше и на себе си, и на всички, които идваха да я посетят, че никога няма да се омъжи за Джейми.

Надвечер в стаята ѝ влезе Катрин и съобщи, че Жаси трябва да стане и да се облече. Лорд Камерън я очаква в библиотеката.

При вида на едрата му фигура сърцето ѝ заби по-силно. В никакъв случай нямаше да се предаде без борба. Как да стане негова, като той много добре знаеше, че го мрази! Не, сигурно не говореше сериозно. Само продължаваше започнатата жестока игра.

Пък и изобщо не се държеше като любящ годеник. Щом влезе в библиотеката, я измери критично от глава до пети, и строго заяви:

— Повикал съм шивачка. Необходими са ти нови дрехи. Бъдещата ми жена не бива да носи стари рокли, колкото и елегантни да изглеждат в тях. На първо време ще ти трябват няколко топли вълнени рокли. Жената ще ти приготви също вълнени чорапи и бельо, защото зимата понякога е леденостудена. И няколко бални рокли, за всеки случай. Хенри вече обяви датата в църквата. Ще се оженим на първи юни.

Устата ѝ беше пресъхнала и Жаси едва успя да отговори:

— Не. Вече ти казах, че никога няма да стана твоя жена.

— Сериозно ли говориш? — попита с усмихващи се очи Джейми.

— Да.

— Е, поне опитам. — Без да каже повече нито дума, лордът мина покрай нея и излезе от библиотеката.

На следващата сутрин Жаси вече не смяташе, че един бъдещ живот с Джейми може да бъде толкова ужасен. През нощта отново сънува студената, бедняшка таванска стаичка в странноприемницата на мастър Джон. Вятърът свиреше през изпочупените прозорци, а тя пристъпи към леглото на умиращата си майка, обърнала лице към стената. Посегна към протритото одеяло и едва не ѝ прилоша. Още преди фигурата да обърне лице към нея, Жаси вече знаеше какво ще се изправи пред очите ѝ — смъртта.

Въпреки това нещо я накара да докосне тесния гръб. И когато майка ѝ се обърна към нея, Жаси наистина се озова лице в лице със страшната маска на смъртта — с дупки вместо очи и бледи, хлътнали бузи. Ала това не беше лицето на Линет, а нейното собствено. Жаси пронизително изпищя...

— Събуди се, Жаси, чуваш ли! — Елизабет разтърсваше раменете ѝ. — Спокойно, мила, само си сънувала.

През прозорците се процеждаше сива утринна светлина. Жаси решително скочи от леглото и изтича към гардероба.

— Какво ти става? — смая се Елизабет.

— Той у дома ли си е?

— Кой? Къде?

— Джейми. В своя дом ли е?

— Така мисля.

Жаси забързано започна да се облича. Хукна към вратата, но се върна и устремно целуна Елизабет по бузата.

— Обичам те — пошепна тя и преди смаяното момиче да успее да реагира, сестра ѝ вече тичаше надолу по стълбите.

В този ранен час бяха станали само двама-трима от слугите. Жаси помоли да повикат един от ратаите в обора и трябваше да почака, докато оседлят кобилата ѝ. Най-сетне се метна на седлото и нетърпеливо заби шпори в слабините на Мария. Веднага след това разкаяно се извини на вярното си животно.

Препусна в галоп и за минути прекоси зелените пролетни поля. Слънцето още не беше изгряло, когато достигна имението на лорд Камерън. Потропа на обкованата с желязо порта, но трябваше да почака няколко минути, докато се появи вратарят. През това време не откъсваше очи от великолепния дом. За да живее тук като господарка, си струваше да се омъжи дори за човек като Джейми Камерън. Е, нощем трябваше да изпълнява съпружеските си задължения, но това беше цената, която се налагаше да плати за богатството. Побиха я студени тръпки и за малко не препусна обратно. Ала в този момент портата се разтвори и тя трябваше да влезе.

Лаймън стоеше на стълбите. Ратаят от обора побърза да поеме поводите на кобилата.

— Лорд Камерън буден ли е? — попита нетърпеливо Жаси.

— Да, мис, и вече знае, че сте тук. Каза да ви отведе при него.

Жаси последва управителя в къщата и се изкачи на първия етаж, където той отвори масивна двойна врата. Влезе в обширно помещение, очевидно спалнята на господаря. До каменната камина беше поставено легло с четири колони и огромен балдахин. Столове в стил кралица Елизабет обкръжаваха кръгла масичка с инкрустации. Светлината на изгряващото слънце

проникваше през прозорците и огряваше красиво дървено писалище. Полуотворена врата водеше в стаята за преобличане.

Какъв лукс, възхити се неволно Жаси. Тук ще живея и аз. После погледът ѝ се насочи към леглото. Ето къде беше единствената мъчнотия... Щом стане жена на Джейми, той ще е в правото си да спи с нея, да я прегръща и целува, когато си поиска. Отново я побиха студени тръпки.

Облегнат небрежно на рамката на прозореца, лордът наблюдаваше изгряващото слънце. Беше облечен в бяла риза, семпли кафяви панталони и високи ботуши. Без да удостои Жаси с поглед, попита:

— Какво те води насам?

Колкото и да се опитваше да заговори, от гърлото ѝ не се изтръгна нито дума.

Най-после лордът благоволи да се обърне.

— Да не си онемяла? Учудвам се, тъй като острият ти език ми е много добре познат.

— Ти... Ти би могъл поне малко да облекчиш положението ми.

— Нямам понятие за какво говориш.

— Напротив, имаш.

Джейми бавно се изправи и отиде при нея.

— Може би си дошла да провериш дали все още настоявам на предложението си за женитба?

Жаси се принуди да понесе презрителния тон на гласа му. Не искаше да живее като майка си, не искаше и да умре по същия ужасен начин. Затова покорно кимна.

— Така си и мислех. — Джейми започна да обикаля около нея, потърквайки брадата си. — Нека да отгатна. „Събудила си се посред нощ и си открила, че си страстно влюбена в мен. И горещият копнеж те е довел тук още на зазоряване...“ Не беше ли така? Е, аз и не бих го възприел сериозно. Да опитаме пак. „Събудила си се посред нощ и си разбрала, че никога вече няма да получиш такова зашеметяващо предложение за женитба. Имаш всички шансове да се превърнеш в истинска лейди. Благородническата титла не означава кой знае какво за теб, ала ще станеш богата.“ Всичко е в парите, нали? Затова промени решението си.

Жаси сведе глава, без да отговори.

— Е? — процеди през зъби Джейми, мушна пръст под брадичката ѝ и я повдигна към лицето си.

— Да, точно затова! — изсъска тя. — Никога не съм се преструвала на влюбена в теб.

— Така е, знам, че ме мразиш. Въпреки това ще се ожениш за мен, така ли?

— Да. — Жаси се вгледа в тъмносините очи, които не издаваха нищо от скритите в сърцето му чувства, и нетърпеливо продължи: — Ти също не ме обичаш. Защо ми предложи да се омъжа за теб?

— Поне те желая. — Внезапно Джейми я сграбчи за рамото, повлече я през стаята и я блъсна на леглото. — Когато станеш моя жена, няма да получиш своя собствена стая. Ще спиш тук с мен. Нощ след нощ. Няма да ти помогнат никакви преструвки, нито главоболие, нито каквото и да било. Готова ли си въпреки това да се изправиш с мен пред олтара?

Жаси отчаяно си припомни страшния кошмар в студената таванска стаичка и мъртвешкото лице и кимна.

— Да.

Джейми се изсмя и я дръпна да стане.

— Значи все пак си проститутка.

Побесняла от гняв, Жаси посегна да го удари, но лордът ловко задържа китката ѝ.

— Ако желаеш да се бориш с мен, скъпа, готов съм по всяко време. Само че внимавай — ако ме нараниш, ще ти го върна тъпкано. Запазих те от гнева на Хенри само защото вече бях решил да те направя своя жена. Иначе съм на мнение, че няколко удара в повече не биха ти навредили. Предпочитам обаче аз сам да те укротя.

— Веднага ме пусни! — изсъска тя.

Джейми вдигна вежди.

— Нежната годеница не би трябвало да говори с този тон — промърмори той, но изпълни желанието ѝ и отново се отпусна на перваза на прозореца. Едва сега Жаси забеляза оставените там документи, които очевидно беше проучвал преди идването ѝ. — Както вече казах, венчавката е определена за първи юни. Днес ще ти изпратя шивачката. Нямаме много време да се пригответе. Нека ангажира колкото помощнички са ѝ нужни, за да попълнят гардероба ти до деня на сватбата. Ако приемаш чужди съвети, ще ти кажа, че Джейн и Леонор имат изискан вкус и отлично познават новата мода. От друга страна, предполагам, че самата ти притежаваш известно чувство за стил, тъй като имаш добри маниери и умееш да се изразяваш изискано. Ще изпратя на Хенри препълнена кесия със злато — купувай всичко, от което се нуждаеш.

— Не ми трябва нищо.

— Какво? Нали се жениш за мен заради парите ми? Няма ли да почнеш да ги харчиш?

Как да му обясни, че не приема предложението му от алчност, а защото не иска никога вече да гладува и да мръзне, защото предпочита да спи в широкото меко легло вместо в студената таванска стаичка?

— Нищо не ми трябва — повтори тихо тя.

Джейми помълча известно време и Жаси започна да се пита за какво ли се е замислил. Тъмносините очи я гледаха втренчено.

— Както желаш — промърмори най-после той и се обърна към своите документи.

Очевидно считаше разговора за приключен, но Жаси не мръдна от мястото си. Не искаше парите му, ала имаше други желания, затова се покашля и са направи да заговори. Джейми вдигна очи, явно разсърден от настойчивостта ѝ, но Жаси смело заяви:

— Моли, келнерката в таверната на мастър Джон, винаги беше добра към мен. Ще позволиш ли да я повикаме тук?

— Разбира се. Веднага ще изпратя да я доведат. Може да дойде още преди сватбата.

— Ако може и... и Тамсин.

— Тамсин ли?

— Мисля, че преди е бил лекар. Сега работи в гостилницата.

— Онзи стар пияница?

— Не е такъв. Само е преживял много нещастия. Ако го вземем в дома си, ще върши всичко, каквото му кажем и ще престане да пие.

Джейми сви рамене.

— Ти отговаряш за персонала. Имам големи имения, а това означава, че ни е необходима многобройна прислуга. Можеш да назначаваш когото си искаш. Ако Тамсин все още живее в кръчмата на мастър Джон, ще наредя да доведат и него заедно с Моли. Друго?

Жаси поклати глава и по лицето на мъжа се изписа очакване. Най-после тя прокара език по пресъхналите си устни и се принуди да произнесе кратка благодарствена дума.

Шивачката идваше при нея всеки следобед. Малката стая на Жаси се препълни с кадифе, тафта, коприна, дантели, лен и брокат. Всеки ден пробваше дневни и вечерни рокли, летни и зимни дрехи, маншони, пелерини, елегантни шапки и красиви чанти. Джейн и Леонор бяха добре осведомени по въпросите на модата.

— Естествено трябва да се съобразяваме с това, че кралят е възпитан в строго презвитериански дух — отбеляза херцогинята. — Иначе в последно време почти не са настъпили промени в модата. Слава богу, че изчезнаха неудобните рюшове около врата, които трябваше да носим като деца.

— Само че кралицата не се съобразява кой знае колко с презвитерианските норми — възрази Леонор.

Жаси почти не слушаше споровете им. Понякога нежно докосваше копринен ръкав или меката кожа на някоя яка. Всички тези прекрасни творения на шивачкото изкуство щяха да бъдат нейна собственост. От една страна, това много я радваше, но пък от друга, сърцето я заболяваше, като си помислеше, че с парите, дадени само за един маншон, можеше да се спаси животът на майка ѝ.

На двадесети май Джейми беше поканен на вечеря. Отдавна беше се помирил с Хенри, който се държеше като великодушен благодетел. Херцогът неведнъж подчертаваше пред Жаси, че за издигането си трябва да благодари само на милостивото му сърце.

Вечерята беше великолепна, особено печената патица с пресни зеленчуци. Ала Жаси не можа да преглътне нито една хапка и почти не вдигна до устните си чашата с вино. Робърт също присъстваше на вечерята и разговорът се въртеше най-вече около сватбата му с Леонор, която щеше да се състои две седмици след венчавката на Жаси.

Джейми безуспешно се опитваше да въввлече в разговора и годеницата си. Получаваше само едносрични отговори. Най-после Леонор през смях заяви, че Жаси е много изнервена от очакването. Нищо чудно, след като остава само седмица до големия ден...

След вечерята Жаси избяга от салона и изтича в обора при кобилата си. Робърт я последва и младата жена с горчивина си припомни вечерта, когато пак се бяха срещнали на това място.

Младият мъж весело я целуна по двете бузи.

— Какъв неочакван обрат направи животът ти, Жаси! Ако имах богатството на Джейми, нещата можеха да бъдат други. Ти си толкова красива...

— А ти си сгоден за сестра ми.

— За сестрата, която получава зестра — подчерта той.

— Бъди добър с нея! — пошушна Жаси.

— Разбира се. Леонор също е красавица. Ала ти си нещо наистина особено. Е, поне се омъжваш за най-добрия ми приятел, а това означава, че често ще се виждаме. Като си помисля какво излезе от кухненската прислужница на мастър Джон...

— Кухненската прислужница сама изкова щастието си — прекъсна го рязко безшумно влезлият Джейми. Святкащите му очи не се харесаха на Жаси. Бяха много по-твърди от обикновено.

— Робърт просто ме поздрави — обясни плахо тя.

— Така ли?

— Радвам се и за двама ви — увери усмихнатото Робърт. — А сега ще оставя влюбените сами. — И побърза да изчезне от обора.

Джейми остана до изхода, докато Жаси продължаваше да гали кобилата си в другия край на обора.

— Странно — промърмори той. — Когато последния път бях тук, пак ви заварих двамата заедно.

— Тогава все още няха задължения към теб.

— Сега обаче сме сгодени. Получих дори разрешение от краля.

Жаси почувства трудно потискания гняв и реши да се защити.

— Нищо не се е случило между Робърт и мен.

— Да не би да съм те обвинил?

— Не би имал причина да го сториш.

— Защото веднага тръгнах след теб.

— Говориш глупости!

— Беше влюбена в Робърт, нали? Надявам се междувременно да си преодоляла чувствата си.

— Заплашваш ли ме?

— В никакъв случай, скъпа. Обещавам ти само едно — ако пак те заваря с мъж в двусмислена ситуация като тази, камшичните удари на брат ти ще ти се сторят леки като перце в сравнение с онова, което ще получиш от мен.

Без да отговори, Жаси сърдито тръгна към вратата с намерение да излезе от обора. Ала Джейми ѝ препречи пътя и сложи ръце на раменете ѝ. Младата жена безстрашно отметна глава назад.

— Пусни ме да мина.

— Какво достойно държание...

— Би трябвало да се радваш, че бъдещата ти съпруга се държи като лейди.

— Не е нужно да си вириш носа пред мен. Ще те отвикна от това.

— Никога. А сега ще освободиш ли вратата?

Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ и Жаси стисна зъби, за да не потрепери. Не биваше да издава, че по тялото ѝ се е разляла предателска топлина.

— Колко си красива... — Джейми се приведе, притегли я до гърдите си и устните ѝ се разтвориха сякаш от само себе си, когато я целуна. Жаси се вкопчи в него, неспособна да запази равновесие. Уплашено се опита да преодолее слабостта, която заплашваше да надделее над волята ѝ. Най-последно успя да се откъсне.

— Моля те, остави ме! Трябва...

— Какво?

— Още не сме женени.

Джейми меко се усмихна.

— Скоро ще стане и това. Страх ли те е?

— Не!

— Не забравяй, че очаквам много от теб. А и не съм търпелив човек.

— Няма да го забравя.

— Трябва да платиш висока цена — за всичко, което ти давам.

— Много добре го знам.

— Всъщност и двамата искаме едно и също. Страстната ти жажда за приключения е също толкова силна, колкото и моята — така е, повярвай ми. — Той отстъпи настрана. — А сега върви и се готви за големия ден. Не ти остава много време. Впрочем, след няколко дни ще пристигне баща ми. Дръж се добре с него.

— Защо? Може би ще ти забрани да се ожениш за мен, или вече няма да ти плаща издръжка?

Джейми я сграбчи за лакътя.

— Правя само онова, което аз искам. Винаги помни това. А имуществото ми си е моя собственост. Никой не ми плаща издръжка. Ти ще се отнасяш учтиво с баща ми, защото той е прекрасен стар джентълмен. Искам да повярва, че съм избрал невестата си заради красотата ѝ, заради смелия дух и

нежността ѝ. Не бива баща ми да узнае, че съм сключил сделка с една проститутка, която се интересува единствено от парите ми.

Жаси твърдо преглътна сълзите, които бяха нахлули в очите ѝ, и се освободи от ръката му.

— Мога ли вече да си вървя?

— Можеш. О, исках още нещо да ти кажа — приятелите ти вече се настаниха в моята къща.

— Моли? И Тамсин?

— Да, дойдоха и двамата.

— Благодаря — прошепна едва чуто Жаси и избяга от обора.

Три дни по-късно херцог Карлайл пристигна с великолепната си каляска. Жаси го очакваше в приемната заедно с Хенри и Джейн. Ужасно се боеше, че старият джентълмен ще я презира и ще види в нейно лице само слугинята, която коварно е прелъстила сина му. Вместо това херцогът я поздрави, сякаш синът му си беше избрал годеница от най-изисканите кръгове.

Висок на ръст като третия си син, със същите блестящи тъмносини очи, старият джентълмен разтвори ръце.

— Добре дошла, дъще.

Жаси едва не избухна в сълзи, когато се притисна до гърдите му. Миналото ѝ не беше споменато с нито една дума. Херцогът говореше само за бъдещето. Разговорът беше много оживен и всички освен Жаси се смееха весело. След като херцогът се сбогува, годеницата понечи да избяга от салона, ала Джейн ѝ извика да се върне.

— Какво ти е? Татко не е толкова лош...

— Баща ти е чудесен... — Неспособна да задържи сълзите си, Жаси се извърна и хукна по стълбата. Този път Джейн не направи опит да я задържи.

В деня на сватбата небето се покри с черни облаци. Някъде далеч се чуваха гръмотевици, от време на време проблясваха светкавици. Катрин, Елизабет, Джейн и Леонор не се интересуваха от бурята. Събраха се рано-рано в стаята на Жаси, за да ѝ помогнат да облече булчинската рокля от коприна с цвят на слонова кост, обшита с перли. Дълбокото деколте беше обрамчено от

бяла лисича кожа. Булото беше окачено на диадема, украсена с диаманти, перли и мънички сапфири.

Жаси стоеше неподвижна, с нервно стиснати ръце. Не можа да хапне нищо, нито да изпие глътка кафе. В един часа следобед се качи със семейството на херцога в голямата карета и само след минути пристигнаха пред старата норманска селска черква. Междувременно бурята се усили и трябваше да побързат, преди да се е излял дъждът.

Хенри поведе Жаси към олтара. Следваше ги Джейн, която беше свидетелка на бракосъчетанието. Женихът ги очакваше, застанал до свидетеля си Робърт, облечен в елегантен черен панталон до коленете, черен жакет и червена копринена риза. Лицето му беше безизразно. Дали някога щеше да успее да проникне в мислите му?

Скоро застана до него, почувства топлината на силните пръсти, които се заключиха около нейните. Беше толкова развълнувана, че не можа да повтори думите на брачната клетва и свещеникът трябваше два пъти да я подкани да го стори. Когато най-после успя, Джейми се обърна към нея със странна усмивка на уста. Самият той повтори клетвените слова с ясен глас и без колебания. После не принудено я целуна, окуражаван от засмените млади мъже, насядали по задните пейки.

Сватбеният прием се състоя в дома на младоженеца. Жаси седеше до него в каретата и нервно въртеше на пръста си златния венчален пръстен.

— Ето и новия ти дом, милейди — отбеляза Джейми, когато приближиха великолепната сграда. За първи път през този ден невестата почувства нещо като радост. Беше я нарекъл „милейди“, с титлата, която щеше да носи от днес нататък, и която ѝ принадлежеше заедно с целия този лукс. Щеше да се почувства почти щастлива, ако не беше потискащата мисъл за неизбежната сватбена нощ.

Джейми я пренесе през прага под одобрителните викове на гостите. В салона лакеите в тържествени ливреи разнасяха кристални чаши с вино и бира. Жаси получи сърдечни целувки от свекъра си, от сестрите си и Джейн — дори от Хенри, а после се запозна и с аристократичните приятели на Джейми. Почувства се като приказна принцеса в палата си.

— Не е лошо да отведеш Жаси на сватбено пътешествие в Париж, Джейми — предложи Леонор. — Аз във всеки случай смятам да го поискам от съпруга си.

— Колкото и да иска жена ми, няма да го направя, защото само след две седмици смятам да прекося Атлантика — отговори безгрижно Джейми и потърси погледа на Жаси. — Остава ни много малко време за меден месец,

затова предпочитам удобствата на собственото си легло и услугите на доверените си хора.

Жаси засрамено се извърна. Слепоочията ѝ биеха до пръсване. Музикантите засвириха игрива мелодия и тя се почувства щастлива, че танците ще я отклонят от тежките мисли. Когато се озова в обятията на Робърт, дори се засмя. Шегите му повдигнаха настроението ѝ и тя продължи да се забавлява безгрижно, докато не забеляза, че Джейми я наблюдава с мрачен поглед.

След като и последната карета пое пътя към дома, Лаймън съобщи, че на следващата сутрин ще се яви при лейди Жасмин, за да обсъди с нея домакински въпроси. Джейми вдигна чашата си и ѝ кимна.

— Давам ти тридесет минути да се приготвиш, Жаси. Нито секунда повече.

Жаси едва си поемаше дъх. Ето че дойде моментът да плати цената за щастието си. Изтича нагоре по стълбата, втурна се в спалнята, затвори след себе си вратата и се облегна на нея, полумъртва от уплаха.

— Жаси!

Младата невеста смаяно вдигна очи. Пред нея беше застанала Моли, облечена в красива рокля, с блестящи очи и розови бузи.

— О, Моли! — изплака Жаси и се хвърли в ръцете на приятелката си.

— Ето че наистина се омъжи за лорд, момичето ми. И въпреки това си спомни за мен и стария Там. Бог да те благослови! Толкова се радвам, че отново сме заедно. Още не мога да повярвам на очите си. Тази прекрасна къща ще бъде твой дом!

Жаси конвулсивно преглътна. Така е, това беше новият ѝ дом. Ала срещата с Моли сега беше по-важна.

— Толкова ми липсваше, Моли. Разкажи ми всичко! Как живея в онази ужасна гостилница?

— Не и сега, когато ти предстои първата сватбена нощ! Не бива да ме има тук, щом дойде красивият ти съпруг. Побързай! Дай да ти помогна при събличането. Вече съм приготвила нощницата.

Жаси усети как в сърцето ѝ се надига паника и понечи да протестира. Ала Моли се зае енергично да я разсъблича. Първо махна диадемата и воала, после измъкна презглава копринената рокля. Накрая бутна Жаси на един стол, свали обувките и чорапите и я освободи от пристегнатия корсет.

Останала само по риза, Жаси скочи и силно притисна ръката на Моли.

— Не мога! Не мога да го направя!

— Не е чак толкова лошо! Съпругът ти е красив и толкова мил. Много момичета биха дали години от живота си; за да прекарат поне една нощ с мъж като него. А ти си ослепително красива, момичето ми. Той ще те обича с цялото си сърце.

Не, той ме мрази, помисли си Жаси, ала не можа да го произнесе гласно.

Моли ѝ помогна да съблече ризата, меката коприна на нощницата погали раменете ѝ и младата жена не устоя на изкушението да се погледне. Нощницата беше затворена високо по врата и стигаше до пода. Въпреки това не изглеждаше никак целомъдрена, защото беше почти прозрачна. На вратата се почука.

— О! — изплака Жаси, мушна се под одеялото и го издърпа до брадичката си. Моли се усмихна окуражително и отвори вратата пред Джейми.

— Добър вечер, милорд... — После дискретно се отдалечи.

Лордът заключи вратата след себе си, свали жакета си и го захвърли на скрина в долния край на леглото. С нарастващ страх Жаси го наблюдаваше как отива към писалището и си налива чаша коняк, как небрежно се отпуска на стола и отпива глътка.

— Ето че сме вече женени, скъпа моя. Да видим сега струваше ли си да се впускам в тази сделка...

Когато остави чашата, изправи се и тръгна към леглото, движенията му вече не бяха небрежни, а точни и целеустремени. Наведе се и с един замах издърпа завивката от тялото ѝ.

ГЛАВА ОСМА

Жаси неволно извика и направи опит отново да се прикрие. Ала Джейми задържа завивката в желязната си хватка и измери жена си с презрителен поглед.

В очите му се изписа хладен гняв и Жаси едва се овладя да не изпищи отново. Не бива да се боя от него, втълпяваше си тя, нали не съм страхливка. Той ме направи господарка на този прекрасен дом и аз съм му задължена.

Джейми хе усмихваше цинично.

— Е? Май вече съжаляваш, че си се омъжила за мен?

— Не е така.

— Тогава може би ще ми признаеш, че си мечтала за този момент през дългите си безсънни нощи?

— Казах само, че за нищо няма да съжалявам.

— Добре. — Усмивката му се изпари. Остави завивката, седна на края на леглото и събу високите обувки със скъпоценни токи. После издърпа ризата от панталона и я изхлузи през главата си. Огънят в камината и няколкото запалени свещи бяха твърде ярки за вкуса на Жаси. Тъмни сенки танцуваха по широките, мускулести гърди на Джейми, които бяха със същия бронзов загар, както и лицето му.

Докато го наблюдаваше, Жаси захапа долната си устна, за да не трепери. Силните рамене биха подхождали повече на ковач, отколкото на изискан лорд, каза си тя. Този мъж приличаше на езически бог — или на някой от онези чуждоземни червенокожи мъже от другата страна на Атлантика, които беше виждала само на картинка и които Джейми пламенно защитаваше.

Ризата беше захвърлена на пода и погледът на Жаси неволно се насочи към тесните бедра, опънали елегантния черен панталон. Ей сега щеше да свали и него. При тази мисъл я побиха студени тръпки, които преминаха в горещи вълни. Отчаяно се примоли да стане чудо и да я спаси. Трябваше да напрегне всичките си сили, за да не скочи и хукне навън от стаята. Пък и беше безсмислено, защото Джейми щеше да я върне насила. Трябваше само да си представи, че е някъде другаде, да изтърпи прегръдката му и да не се отклонява от изпълнението на съпружеските си задължения.

Джейми отиде до писалището, угаси свещта, която трепкаше върху него, после и втората, поставена на сандъка. Ала стаята си оставаше все така светла според Жаси. Джейми умееше да удължава мъчението. С всяка изминала секунда тялото ѝ трепереше все по-силно, осъзнавайки мъжката сила, изправена насреща ѝ.

Джейми тихо пристъпи към камината и угаси свещта на перваза. Замирацията огън пръскаше искри, които се отразяваха в златистата му кожа. Мъжът замислено потъркваше врата си и Жаси почти реши, че я е забравил.

Ала съвсем не беше така. Лордът свали панталона и чорапите и бавно се запъти към леглото. Жаси за кой ли път трябваше да се пребори с желанието за бягство, надигнало се в гърдите ѝ. Как да си втълпи веднъж завинаги, че няма къде да избяга? Можеше ли да стори или да каже нещо, за да отложи поне малко страшната минута — да го помоли за милост, да трогне сърцето му?

Джейми неотстъпно се приближаваше към леглото, самоуверен в своята голота, без ни най-малък срам. Не криеше възбудата си. Спря пред Жаси и сложи ръце на хълбоците си.

— Свали нощницата.

Младата жена напразно се опита да прикрие треперенето на ръцете си. Заповедническият глас събуди борческия ѝ дух и внезапно реши да окаже съпротива.

— Ако в сърцето ти имаше поне малко чувствителност, нямаше да настояваш да осъществиш желанията си още днес.

— Какво?

— Може би по-нататък — с течение на времето...

— Веднага свали ризата!

— Робърт Максвел никога не би се отнесъл така жестоко с младата си жена. Той щеше да изчака търпеливо, докато тя го опознае по-добре.

— Ти ме познаваш, и то отлично. Очевидно продължаваш да си мечтаеш за Робърт. Чуй ме добре обаче. Аз не съм Робърт и до края на нощта ще се убедиш в това — ако все още не си разбрала нищо друго.

Вената на врата му видимо пулсираше. Жаси никога не го беше виждала толкова разгневен. Страхът ѝ нарастваше.

Нападението е най-добрата защита, каза си решително тя и изсъска:

— Държиш се като подивял глиган.

— А ти имаш маниерите на лондонска курва — отговори невъзмутимо той и приседна на края на леглото.

Жаси възмутено го зашлеви и стреснато затаи дъх, когато видя червените ивици по бузата му. Джейми изскърца със зъби, скочи и издърпа Жаси от леглото. Сграбчи яката на нощницата ѝ и с един замах я раздра до долу. Коприната се смъкна от раменете ѝ и Жаси остана гола пред него.

— Копеле! — изплака тя и заудря с юмруци по гърба му, когато я вдигна на ръце. — Така ли трябва да се държи един благородник!

— Много добре играеш ролята на изисканата лейди, Жаси. Само че в това положение срамежливостта ти е направо смешна. Естествено ще имаш достатъчно случаи да доказваш добрите си маниери, но те моля никога да не го правиш в спалнята ми. — Грубо я пусна на леглото, където нямаше нищо, с което би могла да прикрие голотата си. Завивката беше захвърлена на пода. Беше безпомощна, изложена на погледа му в цялата си голота.

— Нямах ли милост? — проплака тя. — Защо забравяш, че аз...

— Че си още девствена ли, мила? Странна е твоята невинност — ала все пак не съм я забравил.

— Бихме могли да изчакаме...

— Най-добре до деня на заминаването ми за Америка, нали? Не, скъпа, не. И без това сделката, сключена помежду ни, е много неизгодна за мен. Нито пари, нито благородническа титла. Донесе в брака само тялото си, затова ще го имам още сега. Овладей се най-после! Ти си великолепна артистка, знам. Посрещни както подобава своя господар и повелител.

— Негодник! — Сълзи пареха в очите ѝ, ала тя се закле да не пролее нито една.

Джейми полегна до нея и я взе в обятията си. Жаси с все сила отблъсна раменете му и почувства под пръстите си топлите, твърди като камък мускули. Мъжът притисна с бедро краката ѝ и тя не можеше да се раздвижи.

Когато голите му гърди допряха нейните, ѝ се стори, че цялото му тяло е от стомана. Разбра, че е безсмислено да се съпротивлява и затихна. Джейми се взря в очите ѝ, после впи устни в нейните.

По тялото ѝ отново се разли онази сладостна топлина, същински огън, който проникваше отвън и се разпалваше още повече във вътрешността ѝ. Ръката на Джейми обхвана гърдата ѝ, палецът му се плъзна по розовото зърно и при тази милувка утробата на Жаси се присви от внезапната възбуда.

Младата жена се уплаши, че чувствата ще я завладеят изцяло и вече няма да може да се защитава срещу съпруга си. Този мъж не я обичаше, той я презираше и я беше нарекъл курва. Затова нямаше да получи нищо от нея. Нищичко.

Решително се отдръпна от жадните му устни и пое дълбоко въздух.

— Моля те! — простена. — Прави с мен каквото искаш, но защо трябва и да ме целуваш?

Джейми присви очи, всички мускули по тялото му се напрегнаха и Жаси разбра, че го е наранила дълбоко. За няколко секунди успя дори да се зарадва на успеха си. Толкова често се беше сблъсквала с проклетото му самочувствие... Ала само след минута отново изпищя, защото Джейми със сила промуши коляното си между бедрата ѝ и се нахвърли върху нея.

— Добре, милейди, ще го направим по твоя начин.

Ръцете му обгърнаха бедрата ѝ. Жаси усещаше, че само няколко умолителни думи ще бъдат в състояние да го накарат да прояви повече нежност. Ала те не искаха да се изплъзнат от устните ѝ. Нямаше да моли за милост. Стисна здраво зъби и затвори очи.

Пръстите му замилваха вътрешната страна на бедрата ѝ и само след минута твърдят, пулсиращ член проникна в утробата ѝ. Джейми я взе без да се колебае, със самочувствието на пълновластен господар, и Жаси задавено простена. Никога дотогава не беше усещала такава пронизваща болка.

Джейми веднага спря. Жаси мъчително преглъщаше напирещите сълзи и се молеше по-скоро да се освободи от тежкия товар на тялото му.

Джейми измърмори някакво проклетие и тя не разбра дали се сърди на себе си или на нея.

— Не мърдай! — пошепна тихо той.

— Ти — ти ме убиваш! — изтръгна се от устните ѝ. Не можеше повече да понесе близостта на телата им. Този мъж беше станал част от нея, лежеше върху нея и в нея. А тя беше толкова лесно ранима, толкова изложена на произвола му. Диханието му се смесваше с нейното. Сърцето му биеше плътно до гърдите ѝ.

— Няма да умреш, повярвай. Винаги и във всички времена жените се отдават на мъжете си. — Джейми впи очи в нейните и тя не можеше да избегне погледа му. — Отвори устните си — заповяда той.

— Аз...

— Отвори устни, дай да те целуна и се отпусни. Престани да се съпротивляваш.

Джейми се приведе над нея, езикът му се плъзна по устата ѝ, после описа горещ кръг по врата и между гърдите и замилва розовите зърна. И през цялото това време Жаси продължаваше да го усеща в себе си, треперещ, пулсиращ, чужд, изпълнен с живот и непонятни обещания. Болката не преставаше, но тя продължи да лежи тихо под него. Устните и ръцете му не преставаша да атакуват сетивата ѝ.

Топлината, която се разливаше по тялото ѝ, постепенно измести болката. Когато Джейми отново впи устни в нейните, тя доброволно ги разтвори и повече не се опита да се изплъзне от топлите ръце, които милваха тялото ѝ. Но не биваше да се поддава на чувствата си, в никакъв случай...

Внезапно мъжът се отдели от нея. Жаси отново усети пареща болка и с надежда се запита дали това не беше всичко. Може би беше свършил и щеше да я остави на мира...

Не биваше да се радва твърде рано. Очакваха я много по-страшни неща от вече преживените. Джейми се надигна и плъзна ръка по тялото ѝ. После зацелува гърдите, корема ѝ, бедрата. Устните му се плъзнаха още по-надолу и Жаси ужасено се опита да протестира:

— Не! Недей, моля те...

— Искам да лежиш съвсем тихо. Ще облекча болката ти.

— Не, не!

Ала интимните нежности вече бяха започнали. Младата жена зарови пръсти във възглавницата, отметна глава назад и с все сила се опита да се изплъзне от настъпващите устни — ала нищо не ѝ помогна. Най-после се примири и си каза, че няма да изпитва нищо. Само че никога в живота не беше усещала такава буря от чувства. Нито гладът, нито страхът от смъртта, нито вярата във вечното блаженство не бяха я вълнували толкова силно. Усещаше, че потъва в море от ярки пламъци. Извиваше се настрани и се молеше на Джейми да я освободи, но напразно — разтърсващата целувка не преставаше.

Искаше ѝ се да умре и когато повярва, че вече е на прага на смъртта, Джейми отново я покри с тялото си и за втори път се съедини с нея.

Странно, но този път Жаси не почувства болка. Напротив — усещаше го интензивно в себе си и това беше най-хубавото досега. Макар да не му даваше сърцето си — тялото ѝ беше негово без задръжки.

Джейми се раздвижи и младата жена затаи дъх. Пръстите ѝ се заровиха в косите му, притиснаха гърба му. Шепотът му помилва бузата ѝ.

— Причинявам ли ти болка?

Жаси поклати глава. Никога нямаше да посмее да го погледне в очите. Притисна лице в рамото му и с почуда усети колко е приятен ароматът на кожата му. Собствената ѝ капитулация беше много по-радваща от ожесточената съпротива.

Внезапно цялото ѝ тяло потръпна, огромна вълна я подхвана и я издигна към неподозиран връх на насладата. Жаси инстинктивно се вкопчи в Джейми, уплашена да не се удави в този бурен порой. А бурята се засилваше, страшна и въпреки това сладостна. Нещо чуждо и прекрасно се явяваше в непосредствена близост и я канеше да го докосне, да го опознае. То приближаваше и Джейми все повече ускоряваше ритъма на тласъците си. Но не — не биваше да го последва в този застрашаващ същността ѝ свят...

Джейми се надигна, силни тласъци разтърсиха тялото му, после се отпусна върху нея и замря. В утробата ѝ сякаш се изляха втечнени пламъци.

След няколко минути мъжът се отдели от нея, полегна настрани, но продължи да притиска с ръка гърдите ѝ. Всичко беше свършило. Беше взел онова, което искаше, беше разголил всичките ѝ тайни.

С проклетие на уста Жаси отблъсна ръката му, сви се в края на леглото и му обърна гръб. Не можа да задържи сълзите си и те потекоха по бузите ѝ.

Джейми я хвана за рамото и отново я привлече към себе си.

— За Бога, остави ме на мира! — изсъска тя.

— Преди сватбата ти казах, че ще спиш с мен в това легло, и ти се съгласи.

Жаси затвори очи и почувства милувката на пръстите му върху гърдите си.

— Моля те!

— Не исках да ти причиня болка. Първият път винаги е трудно, но аз наистина нямах намерение да ти причиня болка. По дяволите! Острият ти език беше този, който ме накара да се забравя. Мъжът трябва да се отбранява срещу такива оръжия.

— Това вече няма значение...

— Не, вероятно не. — Джейми се извърна настрани и Жаси отново се плъзна към края на леглото. Потръпна от студ и се сви на кълбо, ала не се осмели да се пресегне през него и да вдигне захвърлената на пода завивка. За да забрави преживяното вълнение, което изпълваше сърцето ѝ с гняв, започна да си представя бъдещето. Колко хубаво ще бъде да живее като господарка в този великолепен дом, в изискано обзаведените му стаи, сред скъпоценни мебели, сребро и кристал. Само да го нямаше Джейми... Обхвана я странното чувство, че след тази нощ той винаги ще остане част от нея. Никога нямаше да може да се освободи от него. Беше продала душата си и никога нямаше да възвърне отново вътрешното си спокойствие.

Най-после умората надделя и Жаси дълбоко заспа.

* * *

Щом се събуди, Джейми веднага почувства необходимост да докосне жена си. Ала това не беше необходимо. Студената нощ я беше доближила до него. Тя лежеше в леглото му, красива и гола, свита на кълбо, опряла топлия си гръб в неговия. Едната ѝ ръка беше протегната напред, а между обърканите къдрици надничаше закръглената гръд. Джейми едва потисна желанието си да целуне розовото връхче. Вместо това заразглежда профила на Жаси и с горчива самоирония призна поражението си.

Беше вярвал, че стига само да вземе Жаси в обятията си, и ще завладее сърцето ѝ, ще запали огъня, скрит в утробата ѝ. Какъв глупак беше... Как можа да се хване на въдицата на тази алчна за пари малка курва! Беше видял у нея чувственост, която не съществуваше, беше потърсил осъществяването на обещание, което никога не му беше дадено.

Лордът тихо въздъхна. Вече нищо не можеше да се промени. Беше я взел за жена, без да обръща внимание на съветите на приятелите си и дори на

кралю, беше държал докрай на своето — въпреки многократните уверения на Жаси, че винаги ще го мрази.

Каква незадоволителна сватбена нощ... Може би всичко щеше да стане другояче, ако Жаси не беше протестираща срещу целувките му и се беше въздържала да спомене името на Робърт Максвел в леглото му. Тогава щеше да прояви повече нежност и деликатност. А сега лежеше до нея и се питаше дали някога ще може да поправи грешката си. Потръпваше от студ, като си помислеше за дългите години брачен живот, които му предстояха.

Не е така, каза си най-сетне той. Прав беше, като се омъжи за нея. Трябваше му жена като Жаси, със силна воля и твърд характер. Това, че не го обичаше, беше може би дори предимство. Щеше да има нужда от цялата си твърдост и упоритост, за да понесе суровия живот в Новия Свят, за да му подари така желаните наследници въпреки всички трудности. Тя беше млада и здрава. Макар да се отвърщаваше от съпружеските си задължения, щеше да свикне с тях и да му роди синове.

Какво ли го беше накарало да настоява като луд да се ожени именно за нея? Не беше само красотата ѝ, която го привличаше. Леонор също изглеждаше добре и изборът му беше паднал върху нея веднага след решението да прекрати ергенското си съществуване.

Жаси просто го беше омагьосала, още от първата им среща. Не можеше да си обясни причините за тази магия, дори и сега, когато най-после беше спал с нея. Може би го привличаха повече непреклонният ѝ дух, уменията ѝ да мрази, жизнеността ѝ, искрите, които изпускаха очите ѝ в изблик на гняв. И огънят в сърцето ѝ, до който не можеше да се добере...

Младата жена пое дълбоко дъх, устните ѝ се разтвориха, меки и мамещи. И Джейми се закле във всичко свято, че ще открие този огън и ще разпали от него страстен пожар.

Посегна към разбърканата златна коса, помилва гърба и закръгленото задниче. Жаси сладко се протегна, все още спейки, и Джейми обви с ръка тялото ѝ, притисна устни в тила ѝ и впи пръсти в гъвкавите млади гърди. Никога не беше виждал толкова красива гола жена, с тънка талия, добре закръглени стройни бедра и дълги, съвършени по форма крака. Такова момиче просто трябваше да бъде чувствено и той отново се закле да запали в гърдите ѝ пламъците на плътското желание. Ако не успее, поне ще я укроти. Нека се сърди, нека се бунтува срещу него — все някога ще открие, че от това няма никаква полза.

Жаси леко въздъхна. Когато пръстите му помилваха нежното розово връхче на гърдата ѝ, тя се събуди. Интимното докосване я беше изтръгнало от прегръдките на съня. Уплашено се опита да се отдалечи към края на леглото.

- Не мърдай — заповяда Джейми.
- Нощта отмина...
- Продължавай да лежиш съвсем тихо.
- Вече е светло...
- Точно това ми харесва.

Жаси ядно изруга, ала Джейми не обърна внимание на думите ѝ. Ръката му описваше кръгове по бедрата ѝ, после се мушна между тях, за да помилва вътрешните им страни. Пръстите му бавно се устремиха нагоре. Устните му целуваха тила ѝ, после нежно ухапаха раменете и езикът започна да изследва нежната издатина на гръбначния стълб.

Жаси лежеше неподвижно, както ѝ беше заповядано, и Джейми се запита как ли изглеждат сега очите ѝ. Дали бяха изпълнени с дива омраза? Палецът му проникна в интимните дълбини на утробата ѝ. Младата жена потръпна с цялото си тяло, но дори не направи опит да се възпротиви. Джейми беше смаян, когато усети готовността ѝ да го приеме. Проникна в тялото ѝ от задната страна, притисна я до себе си и внезапно бе обхванат от буйна, неутолима, изгаряща страст. Ускори до крайност темпото, за да задоволи желанието си.

Когато бурята отмина, Жаси не проля дори една сълза, нито се опита да протестира. Отпусна се по гръб, втренчила поглед в тавана, с празни очи. Джейми объркано дръпна шнура на звънеца и това веднага я изтръгна от вцепенението ѝ. Тя скочи от леглото, грабна захвърлената нощница, за да прикрие голотата си, и сърдито изруга, когато видя, че е напълно разкъсана. Джейми не се опита да ѝ помогне. Стана спокойно, отиде до гардероба и нахлузи утринния си халат. Докато Жаси се ровеше в скрина си, някой почука на вратата и тя унищожително изгледа мъжа си.

— Най-добре легни, а аз ще те покрия със завивката — предложи ухилено той. После извика: — Влезте, Лаймън!

Жаси побърза да скочи в леглото. Джейми удържа на думата си и метна завивката отгоре ѝ. Управителят влезе и лордът весело му пожела добро утро. После поръча мляко, кафе и топли хлебчета.

— Донесете и една седяща вана, пълна с гореща вода.

Лаймън хвърли кратък поглед към увитата презглава фигурка в разбърканото легло, обеща да изпълни веднага заповедите и побърза да се оттегли.

— Очаква се всяка сутрин да те виждат в леглото ми, Жаси — обясни Джейми. — Все пак си моя жена.

Младата жена гневно се надигна и тежката златна коса се разпиля по гърдите ѝ. Джейми почувства нов прилив на желание. Беше минало толкова малко време от утринното любене, а ето че отново търсеше близостта ѝ. Устреми се към леглото, взе я с необузdana страст, но това не беше достатъчно. Нищо не можеше да утоли жаждата му. Не знаеше защо я желае толкова силно, но се закле да го разбере.

— Ще ми позволиш ли първо да се окъпя? — попита Жаси и отмахна обърканите къдрици от челото си.

— Разбира се. Само че не можеш да отмиеш брака си.

— Не него желая да измия.

— О, разбира се, че не. Ти се омъжи за тази къща, за земите и прислугата, и сега желаяш да отмиеш само присъствието ми.

— Не съм казала такова нещо.

— Но си го помисли. Е, може би те утешава мисълта, че след две седмици заминавам.

Тя кимна.

— Така е. Ще заминеш чак отвъд Атлантика.

— Пътуването е опасно... Страшни бури заплашват корабите, пък и не се знае дали няма да ни нападнат испански пирати.

— Ще се моля за теб.

Джейми се изсмя и отметна глава назад.

— Да, сигурен съм, че ще се молиш — да загина. Но знай едно, милейди: ако не ми подариш наследник, цялото имущество преминава в ръцете на баща ми. Затова е в твой собствен интерес да остана жив поне известно време.

— Няма ли да получавам вдовишка пенсия? — попита невинно тя.

— Разбира се, че ще получиш.

— Това ми е напълно достатъчно.

Джейми развеселено вдигна вежди.

— Не бях се надявал на толкова дълбоки чувства. Направо съм трогнат.

Жаси сърдито изсъска:

— Много добре знаеш, че не изпитвам нищо към теб. Въпреки това се ожени за мен. Да не искаш сега да лицемеря, че те обичам?

— Не — отговори уморено Джейми. — Не е нужно да се преструваме един пред друг. Ако не ни свързва нищо друго, нека поне бъдем честни.

— Аз не означавам нищо за теб.

— Желая те и това е вече нещо. Много по-благородна причина за сключване на брак от чистата алчност.

— Ах, физическото удоволствие било благородно усещане — произнесе подигравателно тя.

— Жаси, ти обичаш приключенията също като мен. Надявам се някой ден да се разбираме много по-добре... — Джейми рязко млъкна, защото на вратата се почука. — Влез!

Появи се икономът със закуската, следван от няколко млади лакеи, които внесоха в спалнята седяща вана и пълни с гореща вода ведра. Всеки знаеше задълженията си. Докато Лаймън приготвяше масата за закуска, слугите внесоха още няколко ведра и напълниха ваната догоре. Всички се поклониха пред Жаси, която все още седеше в леглото, увита до брадичката. Младата лейди смутено се изчерви и кимна с глава.

Когато съпрузите останаха сами, Джейми наля кафе в две чашки и ѝ подаде едната.

— Благодаря — промълви тихо Жаси.

— Обикновено закусвам в трапезарията — обясни лордът. — И много по-обилно. При хубаво време ще се храним на терасата.

Жаси отпи от кафето си, после остави чашката, стана и моментално се пъкна в горещата вана. Изплака, когато водата опари кожата ѝ, и за малко не изскочи отново навън, но Джейми не откъсваше очи от нея. Затова остана на мястото си и уви косата си на тила, за да не се намокри. Огледа се наоколо, но никъде не забеляза сапун и кърпа.

Джейми отгатна мислите ѝ и ѝ ги донесе. После се облегна на перваза на камината, откъдето можеше да я наблюдава безпрепятствено. Младата жена вдигна дългия си крак и започна да го сапунива, ала скоро се сети, че не е сама в стаята, и веднага го пъкна под водата.

— Не се смущавай от присъствието ми.

— Все пак ми пречиш.

— Така ли?

Джейми остави чашката си на перваза. Водата стигаше тъкмо до връхчетата на гърдите ѝ. Жаси видя жадния поглед, с който се насочи към нея, и простена сърдито. Ала Джейми не чуваше нищо. Сърцето биеше силно в ушите му. Коленичи до ваната, взе сапуна и кърпата от ръцете ѝ и започна да разтрива гърдите ѝ.

— Не искам! — изсъска тя, облегна се назад и се опита да запази спокойствие. Когато пръстите му се плъзнаха между краката ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна пронизителен вик. Джейми не му обърна внимание. Жаси вдигна

ръка да го удари, но замря. Разтвори леко устни, затвори очи и отпусна глава назад.

— Не, моля, не...

Джейми я вдигна от ваната и я положи на леглото. При това и двамата насочиха очи към кървавите петна по чаршафа, където Жаси бе загубила девствеността си. Джейми развърза колана на халата си и небрежно го захвърли на пода. Жаси поиска да скочи от леглото, ала съпругът ѝ я улови и я обърна с лице към себе си.

— Тъкмо бях повярвала, че съм измила всички следи от теб! — изфуча тя.

— В никакъв случай, милейди. Ти се изми и замириса приятно, за да доставиш удоволствие на господаря си.

— О! — Жаси понечи да се изправи, но Джейми улови раменете ѝ и я притисна във възглавницата. Обхваната от нарастващ страх, младата жена го погледна в очите.

— Стой мирно! — заповяда той. — Сигурен съм, че не се отвращаваш от онова, което правим. Вече няма да те боли. Би трябвало да го желаеш също както и аз.

— Не!

— Скоро ще ти хареса, кълна ти се.

— Безсрамник!

— Не мърдай, ей сега ще ти го докажа. — Когато я пусна, тя побърза да се отдръпне. — Не мърдай, милейди! Освен ако решиш да викаш от удоволствие и да се извиваш в ритъма на страстта. — Гневното ѝ проклетие го накара да се изсмее. Побърза отново да улови китките ѝ. — Ще те целувам когато и където си искам, Жасмин — заяви сериозно той и веднага се зае да превърне в дела думите си.

Жаси престана да се противи. От гърлото ѝ не се отронваше нито звук. Устните ѝ по собствена воля се разтвориха под жадната му, отчаяна целувка. Когато най-после се отделиха един от друг, тя едва си поемаше дъх. Посрещна погледа на Джейми със замъглени очи. Усмивката му издаваше известна злоба и желание да я вземе направо. Защо ли не го направи? Замилва гърдите, ала очите му останаха впити в лицето ѝ. Ръката му се плъзна надолу към най-интимната част на тялото ѝ и Жаси сведе очи. Ала Джейми заповяда:

— Погледни ме! — После се надигна и разтвори бедрата ѝ.

— Не! — пошушна безсилно Жаси. — Недей!...

Джейми започна да целува краката ѝ, глезените, езикът му се плъзна между пръстите. Жаси се опита да заключи бедрата си, но той се намести между тях с раменете си и посвети цялото си внимание на къдравия златен триъгълник, който започна да изследва с нежни целувки. Въпреки усилията му по лицето ѝ не се отразиха никакви чувства. Жаси продължаваше да лежи неподвижно, както ѝ беше заповядано.

След няколко минути Джейми покри тялото ѝ със своето. Очите ѝ продължаваха да гледат безизразно, докато пръстите ѝ се впираха в измачкания чаршаф. Тази жена с всички сили се опитва да обуздае надигащата се в тялото ѝ страст, помисли ядно Джейми и с мъка потисна проклятието, готово да се отрони от устните му. Проникна устремно в нея и се почувства като в море от топъл мед. Опря ръце на раменете ѝ ускори до крайност дивия ритъм на бедрата си. От гърлото ѝ се изтръгна кратък вик, но тя веднага го потисна и продължи да лежи неподвижно. Джейми стисна зъби и се отдаде на страстта си. След зашеметяващия оргазъм, който отне и последните му сили, мъжът падна на леглото, а Жаси побърза да се изплъзне от прегръдките му. Джейми гневно улови ръката ѝ.

— По дяволите, Жаси! Защо постоянно се бориш срещу мен?

— Не се боря.

— Така изглежда. Нито ме налагаш с юмруци, нито драскаш с нокти по лицето ми. Ала се съпротивяваш отчаяно срещу всичко, което усещаш. Не ми се отдаваш и упорито отказваш да приемеш, че бих могъл да запаля в сърцето ти буен пламък. — Жаси се разтрепери и отчаяно се опита да се изтръгне от желязната му хватка. Ала ръката на Джейми продължаваше неумолимо да я притиска към леглото. — Защо?

— Защото не чувствам нищо.

— Лъжкиня!

— Нали си вземаш онова, което желаш. Какво още искаш?

Джейми рязко я пусна, скочи от леглото и се пхна в изстиващата вода. Докато ожесточено се сапунисваше, Жаси лежеше в леглото, без да смее да се помръдне. Без да я удостои с поглед, лордът взе оставената до ваната кърпа, изтри се и започна да се облича. Нахлузи скромен тъмен панталон, бяла риза и кожен жакет, после обу високите си ботуши.

— Съжалявам, но ще те оставя сама още на първия ден от щастливия ни меден месец, Жаси. Надявам се да ме извиниш. Трябва да преговарям с един търговец относно провизиите за кораба ми.

Когато обърна очи към нея, Жаси беше скрила главата си под завивката. Тази проститутка се ожени за мен само заради парите ми, помисли си той, и

изобщо не се старае да го скрие. А срещу това аз получавам младостта ѝ, здравето и силата ѝ.

И красотата... Въпреки гнева не можеше да ѝ я отрече, дори и сега. Изпод одеялото се виждаше голото рамо, покрито с разпилени златни къдрици. В този момент жена му приличаше на дете — и беше толкова лесно ранима. Едва не отвори уста да ѝ вдъхне кураж.

Ала само след миг от гърдите му се изтръгна презрителна въздишка. Тази жена изглеждаше крехка, ала тя беше като баракудите, които дебнеха с острите си зъби в топлите води на американското крайбрежие. Беше твърда като камък и дори през ум не ѝ минаваше, че би могла да изрази поне някаква благодарност.

Отиде до леглото и я поглади по косата.

— Не тъгувай, милейди. Две седмици ще минат бързо. После ще ме видиш в най-добрия случай след четири месеца. — И без да изчака отговора ѝ, тръгна към вратата.

— Четири месеца? — учуди се Жаси. — Мислех, че три месеца трае само пътуването през океана. Ще ти трябват още три месеца, докато се върнеш обратно в Англия. Освен това нали ще останеш известно време там...

— Много по-дълго, отколкото възнамерявах първоначално. — Джейми безгрижно се обърна. — Затова ще ме последваш колкото се може по-скоро.

Жаси се стресна и едва успя да си поеме дъх.

— Какво? — Беше толкова смаяна, че забрави голотата си, скочи и изтича към Джейми.

— Така е, милейди — потвърди ухилено съпругът ѝ. — На двадесети юли моят кораб „Сладкият рай“ напуска пристанището на Лондон. Ще се качиш на борда му заедно с достатъчно багаж и прислужници, и ще се отправиш към Новия Свят, където ще живееш заедно с мен.

— Не! — извика ужасено Жаси.

Джейми я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ към своето.

— Напротив, скъпа.

Жаси отчаяно заклати глава.

— Искам да си остана в Англия! Никога няма да живея в ония диви места, които гъмжат от индианци и отвратителни насекоми. Освен това ти самият каза, че пътуването е много опасно, че океанът е пълен с испански пирати. А ако попаднем в буря...

— Ще дойдеш при мен, когато ти заповядам. Ти си моя съпруга.

— Не...

— О, да, ще дойдеш. Защото ако се възпротивиш, ще се върна в Англия да те взема. Бог да ти е на помощ, ако ме принудиш да го сторя. И понятие нямаш на какво съм способен в гнева си. Онова, което ще те сполети, ще бъде много по-страшно от бурите, които връхлитат върху корабите в открито море. — Усмивката му беше ослепителна. Пусна брадичката ѝ, излезе от стаята и затръшна вратата след себе си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Десет дни по-късно лейди Камерън даде първата си голяма вечеря. Всеки път, когато пред нея се споменеше думата „Вирджиния“, лицето ѝ побеляваше като платно.

Робърт и Леонор, Хенри и Джейн, херцог Карлайл и, разбира се, Елизабет бяха първите гости в дома на младото семейство. Тази вечер Жаси би трябвало да триумфира. Незаконното дете, познало горчивия залък на бедността, сега властваше над много по-голямо домакинство от благородния си полубрат. Виното, което се поднасяше на гостите, искреше във венециански кристални чаши. Хранеха се в съдове от скъп холандски порцелан, с английски прибори от стерлингово сребро, в трапезария с копринени тапети. Вече притежаваше всичко, за което си беше мечтала в дните на бедността. Ала съпругът ѝ изискваше от нея да напусне цялото това великолепие и да замине с него в страната на варварите.

Разбира се, по време на вечерята имаше и моменти, заради които си струваше да се живее. Свекърът я поздрави сърдечно и заяви, че е украсила къщата на сина му. Джейн с усмивка потвърди думите му, а Хенри промърмори, че Жаси все пак е наследила нещо и от баща му.

Елизабет засмяно я хвана под ръка.

— О, Жаси, спомняш ли си как игра ролята на домакиня, когато дойдохме за първи път тук? Ето че комедията се превърна в действителност.

За съжаление това щастие няма да трае дълго, каза си мрачно Жаси, но запази за себе си тази мисъл, за да не разваля общото настроение.

— Желаяш ли чаша вино, Елизабет?

— Да, ако обичаш.

Преди вечерята гостите се бяха събрали в синия салон и разговорът се въртеше предимно около сватбата на Леонор. Жаси непрекъснато усещаше

върху себе си изпитателния поглед на Робърт Максвел. Веднъж се осмели да вдигне очи към него и той вдигна чашата с вино в знак на поздрав. Жаси се изчерви и побърза да отмести очи. Ала само минути по-късно се усамоти с него в един ъгъл, изпълнена с някаква горчиво-сладка омая от присъствието му. Робърт улови ръцете ѝ, целуна ги и зашепна с неподправено възхищение:

— Никога не си била толкова красива. Бракът явно ти се отразява добре. Или има и нещо друго... Ти просто сияеш. Да бях те спечелил за себе си, преди да беше станало късно...

Трябваше да го направиш, изплака сърцето ѝ, но от устните не се изтръгна нито дума. Много добре знаеше, че съпругът ѝ внимателно ги наблюдава. Облегнат на камината, подпрял лакът на перваза, Джейми саркастично вдигна чашата си с коняк, когато погледите им се срещнаха.

Меденият месец премина в изключително напрегната атмосфера. Джейми по цял ден беше навън и вечер Жаси си лягаше сама. Когато чуваше стъпките му в коридора, се завиваше презглава и се правеше на дълбоко заспала. И нощ след нощ събираше подигравките на своя мъж, че се опитва да се изплъзне от съпружеските си задължения. Нямаше никакво значение каква нощница е облякла, защото тя не оставаше на раменете ѝ до края на нощта.

Вече не оказваше съпротива на милувките му, само се принуждаваше да лежи тихо, без да помръдва. Постепенно обаче проумя, че трябва да се пребори преди всичко със своето собствено тяло. Джейми никога не проявяваше жестокост, макар Жаси да подозираше, че е в състояние без ни най-малки задръжки да приложи сила, ако някой се осмели да му откаже нещо. С всяка нова прегръдка в сърцето ѝ се надигаха вълни на непознато досега удоволствие. Понякога се улавяше, че копнее за нежностите му, и се мразеше за слабостта си. Когато тялото ѝ се разтърсваше под напора на нахлулите желания, тя прехапваше долната си устна, за да не извика, и се насилваше да лежи неподвижно. Много добре знаеше, че Джейми я наблюдава внимателно и всеки път остава горчиво разочарован. Ала продължаваше да се бори срещу себе си. Държеше да опази от него поне малка част от тайните си.

Така беше до последните две нощи. През първата Джейми прие за истина лъжливата ѝ дрямка, легна до нея и дълго гледа нагоре към тавана на спалнята. За своя голяма изненада Жаси заспа чак на разсъмване, смаяна, че мъжът ѝ дори не направи опит да я докосне.

На втората вечер Джейми си легна още преди нея, прозя се и ѝ заповяда да изгаси свещите, след което изобщо не ѝ обърна внимание. Жаси отново не можа да заспи.

Напрежението помежду им се засилваше още повече от предстоящото пътуване на Жаси за Вирджиния. При всеки удобен случай младата лейди

заявяваше, че няма да напусне Англия. А Джейми ѝ отговаряше, че ще направи всичко, което се изисква от нея. Ако продължавала да упорства, щял да я отведе още на петнадесети юни на борда на своя „Хоук“.

Тази заплаха тегнеше над нея и сега, докато Робърт продължаваше да ѝ прави комплименти.

— Изглеждаш великолепно. Ти си просто родена лейди. Много поизискана от всички нас.

— Много ти благодаря...

— А ти, Джейми? — провикна се Робърт към приятеля си. — Как ти харесва бракът, след като най-после се реши да се откажеш от сладкия ергенски живот?

— О, много съм доволен — отговори небрежно Джейми и Жаси почувства върху себе си изпитателния му поглед.

Слава Богу, по-нататъшната дискусия по тази тема ѝ беше спестена, защото в салона се появи Лаймън и съобщи, че е пристигнал капитан Хорнби.

— Той в никакъв случай не желае да смути вечерята ви, милейди...

Жаси смутено примигна, когато Джейми се обърна към нея.

— Каква приятна изненада! Хорнби е високоуважаван мъж, твърд като скала... — При това в погледа му се четеше очакване. Да не би да искаше да постави на изпитание светските ѝ умения? Или беше признал на четири очи пред Робърт колко е разочарован от брака си? Не ѝ се вярваше. Гордостта никога нямаше да му позволи да признае поражението си.

— Дошъл е приятелят ни Хорнби? — намеси се Робърт. — Наистина ли е той?

— Поканете го да влезе, Лаймън — нареди спокойно Жаси.

Икономът се поклони и забърза навън.

— Капитанът е голям добряк! — усмихна се Робърт.

— Не говори така за бедния човек, Робърт — укори го остро Леонор, която се беше присъединила към тях, макар че очите ѝ се усмихваха. Може би тя наистина обича своя годеник, помисли си Жаси. В последно време е станала много по-общителна.

— Е, ще признаеш, че е доста възрастен. Беше стар още когато Джейми отплува за първи път с него. А сега сигурно е на сто години...

— Във всеки случай капитанът е най-добрият моряк, когото познавам — отбеляза Джейми, докато Лаймън въвеждаше госта.

Той наистина е старец, помисли си Жаси. Косите и рядката брадичка бяха снежнобели, лицето беше прорязано от дълбоки бръчки. Ала зелените очи бяха живи и искрящи, а отвивистите движения го правеха да изглежда десетина години по-млад.

Капитанът се извини, че пристига непоканен, и увери домакинята, че може да разговаря с Джейми и по-късно. Ала Жаси настоя гостът да седне и да изпие по чаша с тях. Старият моряк избра уиски и Жаси се зарадва, че Лаймън веднага изпълни желанието му. Защото собствените ѝ ръце затрепериха, когато Джейми се обърна към нея и заяви:

— Капитан Хорнби командва „Сладкият рай“, който ще те доведе при мен във Вирджиния, скъпа.

— О! — провикна се смаяно Леонор. — Нима Жаси ще те последва?

— Разбира се.

Леонор с усмивка се обърна към сестра си.

— Толкова се радвам!

— Защо?

— Защото Робърт възнамерява двамата с него също да прекосим Атлантика и да потърсим щастието си в Новия Свят.

Жаси смаяно поклати глава.

— Ти си полудял, Робърт. Какво се надяваш да постигнеш в онази дива страна, пълна с войнствени езичници?

— О, не е чак толкова лошо, милейди — прекъсна я високо капитанът.

— Разбира се, че не е — потвърди старият херцог, който се присъедини към тях и с обич изгледа сина си. После улови ръката на Жаси и прибави: — Естествено заселниците преживяха трудни времена. Когато през 1607 година капитан Смит и придружаващите го хвърлиха котва на американския бряг, индианците ги посрещнаха враждебно. Някои твърдят, че племената на Поухатан са виновни за унищожаването на колонията Роанок в края на миналото столетие. Пътешественици разказват, че сред местните воители се срещали доста момци с изненадващо светла кожа. А това означава, че останалите живи след клането са били приети от съюзените племена.

— Индианците са имали всички основания да мразят заселниците — продължи разговора Джейми. — Преди белите да основат селището Джеймстаун, индианците вече били виждали в залива Чизпийк френски, испански и английски кораби. През 1524 година пристигнал Джовани да Веразано, година по-късно дошъл Гомес, а през 1530 година — Педро Менендес де Авилес, който заловил сина на индианския шаман и го направил свой роб. Много малко слизали на брега с мирни намерения.

— Е, лорд Камерън — промърмори добродушно капитан Хорнби, — вие поне много добре знаете, че езичниците също не са кой знае колко миролюбиви. — Той се обърна към Жаси. — Да, мъжът ви го знае най-добре от всички, милейди. При първото си пребиваване в Америка, той тръгна с капитан Смит навътре в полуострова да търси Поухатан. По онова време царуваше глад и двамата направиха отчаян опит да намерят храна. Поухатан искаше да ги примамва в капан, но дъщеря му Покахонтас ги предупреди и така останаха живи. За съжаление индианците се отнасят много жестоко с пленниците си, обезобразяват ги, отсичат им крайниците или ги пекат живи, а после си организират пиршество.

— Капитане! — извика остро Джейми.

— Струва ми се, че ще припадна — изплака Леонор.

— Елизабет вече загуби съзнание! — Жаси изтича при сестра си, която бавно се свличаше към земята и я задържа. Джейми притича да ѝ помогне и положи младото момиче на големия стол край камината. Джейн намокри устните ѝ с вода. Елизабет скоро отвори очи и смутено примигна.

— О... Много съжалявам. Простете ми...

— Аз съм този, който трябва да се извини, милейди — призна съкрушено капитан Хорнби. — Не съм свикнал с обществото на дами и говоря каквото ми дойде на езика.

— Няма нищо, капитане. — Елизабет вдигна очи към сестрите си и по лицето ѝ се изписа слаба усмивка. — Ако и двете заминете за Америка, аз ще ви придружа.

— Глупости! — възпротиви се енергично Жаси. — Тук имаш прекрасен дом и не бива да се отказваш от него. Няма да бъдеш сама, Джейн и Хенри ще бъдат винаги с теб. Освен това ние ще побързаваме да се върнем.

Останалите мълчаха. Всички много добре знаеха защо Джейми е решил съпругата му да го последва в колонията — защото възнамеряваше да остане дълго там.

— Не, ще дойда — настоя Елизабет и силно притисна ръката на сестра си.

— Смело момиче — похвали я Джейми. — Разбира се, че ще те вземем с нас.

Елизабет засия от щастие и Жаси остро изгледа мъжа си. Никога досега не беше обръщала особено внимание на новините от Новия Свят, заета главно с тежката борба за оцеляване. Ала в кръчмата на мастър Джон често се говореше за съдбата на колонията Джеймстаун. Споменаваха и страшния глад, който я беше сполетял. Повече от деветстотин заселници пристигнали там —

а след индианските нападения, болестите и глада Останали не повече от шестдесет. Не разбираше как мъж с положението и богатството на Джейми може да рискува всичко в подобно безумно начинание. На всичкото отгоре настояваше жена му да бъде с него. Само заради това си струваше да го мрази с цялата си душа.

— Не само индианците са виновни за тежката им участ — отбеляза Хорнби. — По време на глада дори белите, благочестивите англичани, се хранеха с телата на мъртвите си сънародници.

— Капитане, дамите! — произнесе предупредително Робърт.

— Щом възнамеряват да заминат за Вирджиния, дамите трябва да са осведомени за живота, който ги очаква там — въздъхна Джейн. — По-добре ли си вече, Елизабет?

— О, да, благодаря.

— През онази ужасна година ядяха даже индианци — продължи весело Хорнби. — Един бял полудя, уби жена си, консервира я и я изяде.

— Стига толкова, капитане! — намеси се сърдито Джейми.

— А ние твърдим, че индианците са диваци! — смръщи чело Хенри. — Радвам се, че никой не ме принуждава да ви последвам в колонията — продължи той и нежно помилва закръгления корем на жена си. — Синът ми ще се роди тук, както подобава на почтен англичанин.

— Не всички англичани са добри — възрази Джейми. — Нали познавате инструмента, наречен „дъщерята на Ексетърския граф“, прекрасно средство за мъчения, измислено от един добър англичанин. — Той се обърна усмихнато към жена си. — Говоря за пейката за изтезания, мила моя, този прекрасен, цивилизован инструмент за мъчения. С негова помощ англичаните обезобразяват и трошат костите на хората още по-бавно и по-брутално от диваците.

— Поухатан също беше безмилостен воин — отбеляза Хорнби.

— Той умря.

— Така е. А когато братята му Опитхапан и Опеханканеф си поделиха властта над съюзените племена, всички повярваха, че мирът е осигурен. Кой знае... Опитхапан умря и сега единственият владетел е Опеханканеф. Обзалагам се, че той е също така жесток и коварен като Поухатан.

— Какво щастие, че няма да родя детето си в Америка! — извика, треперейки Джейн.

Жаси почувства как в стомаха ѝ заседна буца. Ако забременее... Струваше ѝ се невъзможно да роди детето си в онези диви места, където възнамеряваше да живее мъжът ѝ. Щеше да умре заедно с бебето...

— Каква ужасна страна...

— О, не, в никакъв случай, милейди! — провикна се капитан Хорнби. — Естествено в началото имаше проблеми със заселниците. Много от тях се опитваха да играят ролята на водачи. Едуард Уингфийлд, когото никой не обичаше заради католическата му вяра, капитан Нюпорт и Джон Смит. Лорд де ла Уор едва успя да спаси колонията, когато останалите живи решиха да си идат в къщи. Това стана през 1609 година. После бяха издадени няколко кралски грамоти... — Капитанът колебливо погледна към Джейми. — А компанията така и не се научи да взема правилни решения. Кралят не може да прецени ситуацията, защото няма представа за живота в колониите. Когато спряха лотарията, пресъхна един от най-важните източници на доходи, ала сега там се сади тютюн и заселниците печелят достатъчно пари. — Обърна се към Жаси и продължи: — Ала това изобщо не ви засяга, милейди. Карлайл Хъндрид не е част от Джеймстаун.

— Точно така — продължи мисълта му Джейми. — Това парче земя е моя частна собственост и законите на Джеймстаун не се отнасят до него. Там се придържахме към английското право. Жителите на Карлайл Хъндрид се издържат сами. Междувременно там живеят вече доста хора — петима дърводелци, трима заможни джентълмени, петнайсет фермери, десет селяни, двама зидари, двама шивачи, двама ковачи и трима каменари, всички със семействата и прислугата си. Поговорих лично с всеки от тях, преди да тръгнат на път, и съм сигурен, че ще успеят.

Много ѝ се искаше да изкрещи в лицето му, че е полудял. Ала не можеше да го направи в кръга на роднините, които — с изключение само на Елизабет — все още очакваха да се провали в ролята си. Нямахше да им достави това удоволствие. На лицето ѝ светна сияеща усмивка.

— Вечерята е сервирана. Нека отидем в трапезарията.

Докато гостите напускаха салона, Джейми изостана. Жаси се обърна към него:

— Е, отговорих ли на изискванията ти?

— Разбира се. Много добре го знаеш.

— И без това за в бъдеще маниерите ми няма да имат никакво значение. Незаконното дете на една артистка може да се справя с индианците също толкова добре, колкото и една лейди.

— Сигурен съм, че ще излезеш с чест от всяко положение, скъпа. — Джейми взе ръката ѝ и я поведе през салона към двойната врата на трапезарията. — Днес просто сияеш.

— Така ли?

— Може би защото отново видя Робърт.

— Мисли каквото си искаш.

— Ти също имаш право да мислиш каквото искаш. Ала аз съм твърдо решен тази нощ да открия отново жената с блестящите очи — когато останем сами.

— Тя ще бъде същата жена, която сега върви под ръка с теб.

— Надявам се очите ти да искрят още повече, когато те взема в обятията си — в леглото.

— Какъв неподходящ разговор! Имаме гости.

— Пак се опитваш да вириш нос. Поне от това със сигурност ще те отвикна. — Джейми я бутна така силно, че тя едва не се олюля и политна към вратата на трапезарията. Никой не ги забеляза, защото Леонор тъкмо се осведомяваше как са облечени американските заселници.

— О, те са достатъчно цивилизовани — увери я капитан Хорнби. — Работниците носят панталони и жакети от ръчно тъкан лен или платно, а в неделя също като нас обличат най-хубавите си дрехи. Изисканите дами блестят в кадифе и коприна. Не бойте се, милейди, никой не забравя, че живее в благочестива английска община. Разбира се, онези диви места си изискват своето. Вярвам обаче, че ще останете доволни от стила на живот, който е установен в колонията.

— Мисля, че прозвуча окуражаващо, какво ще кажеш, Жаси? — обърна се към сестра си Леонор.

Жаси изкриви лице в усмивка и се запита откъде е тая дързост в сърцето на сестра ѝ. Леонор винаги беше живяла в лукс. Не знаеше нищичко за грижите и тревогите на хората от нисшите съсловия, още по-малко за проблемите с колониите. Нямахме понятие колко хора умират дневно от глад и колко биват обесени, защото в отчаянието си са откраднали самун хляб.

Не знаеше какво е всекидневна борба за оцеляване, нищета и тежък труд. А каквото и да говореше капитан Хорнби, Жаси беше сигурна, че във Вирджиния цари мизерия. Зае мястото си начело на трапезата, а Джейми намести стола ѝ. После седна насреща ѝ и прислужниците веднага започнаха да поднасят яденето — риба и млади змиорки, печени фазани с пресни картофи и зеленчуци, тоест, все изискани ястия.

В очите на Жаси напиреха сълзи. С цената на тази вечеря можеше да спаси живота на майка си, а самата тя да си спести поне два месеца изтощителен, труд в гостилницата на мастър Джон.

Проследи с очи Джош, един от кухненските прислужници, облечен като всички слуги в ливреята на Камерън, който застана пред нея с димящата табла с риба, и усмихнато си взе едно парче. Ала не можа да го преглътне. Втренчи очи в красиво подредената маса, блеснала от кристал, сребро и благороден порцелан под свещите на скъпоценния полилей, и остана неподвижна. Херцог Карлайл оживено разговаряше с капитан Хорнби. Елизабет се усмихваше на шегите на брат си, а Джейн замислено се усмихваше, докато Робърт шепнеше нещо в ухото на Леонор. По лицето на годеницата светна щастлива усмивка.

Когато срещна погледа на мъжа си, той въпросително вдигна вежди. Очевидно беше разбрал, че е наблюдавала годениците. Вдигна чашата си и Жаси побърза да сведе очи.

По-късно в големия салон имаше танци. Лаймън беше настанил оркестъра в галерията за музиканти. Дори Джейн, която беше в напреднала бременност, не устоя на изкушението, колкото и да обясняваше, че не е прилично в нейното състояние. Джейми отговори, че в кръга на семейството не бива да обръща толкова внимание на светските правила, а капитан Хорнби непременно щял да си затвори очите пред волностите ѝ.

Херцог Карлайл танцуваше с дъщеря си. Хенри покани Леонор, Елизабет усмихнато прие поканата на Джейми, така че свободни останаха само Робърт и Жаси.

Докато се въртяха в кръг, Робърт, който разбираше съмненията ѝ, се шегуваше с неприятностите по време на дългото презморско пътуване и дори успя да я разсмее. Весело ѝ обясни, че непрекъснато ще дъвчат лимонови кори, за да се предпазят от скорбута.

— А на шиите си ще окачим торбички с ароматни треви. Така ще се пазим от дъха на хората, които не дъвчат лимони — допълни той.

Двамата се понесоха в ритъма на музиката и Жаси отново избухна в смях, прекъснат веднага след като се озова в обятията на мъжа си.

Мрачният поглед на Джейми я пронизваше.

— Е, защо блясъкът в очите ти внезапно угасна, милейди?

— Не разбирам за какво говориш.

— Много добре знаеш.

— Не сме учтиви с бедния капитан Хорнби. Оставихме го сам в ъгъла.

— Я не започвай отново с ролята на съвършената лейди! Искам да зная защо очите ти вече не блестят.

— За теб? Никога! — изфуча Жаси и се зарадва, че в този миг към тях се приближи херцог Карлайл и я покани на танц. Джейми трябваше да я освободи от обятията си, но продължи да я наблюдава изпитателно.

През останалата вечер Жаси упорито избягваше мъжа си. Капитан Хорнби остана и след като другите се сбогуваха, защото имаше да урежда делови въпроси с лорд Камерън. Тази малка отсрочка беше добре дошла за нея. Беше сигурна, че Джейми не е забравил решението си да я измъчи докрай.

Застана в салона и се загледа след двамата мъже, които отиваха в библиотеката. Малко по-късно чу как Джейми дава указания на капитана относно товара за колониите: четири допълнителни оръдия, двадесет и пет мускета, хиляда стъпки запалителен фитил, бъчвички с барут, шомполи, заряди, двадесет и пет брони за защита на гърдите и гърбовете и също толкова шлемове. Освен това Хорнби трябваше да натовари на кораба пет овце-майки, пет херфордски крави, двадесет пилета и един петел.

— Оръжията са необходими — отговори капитанът — а мускетите ще ви послужат добре, когато ходите на лов. Но няма да са ви от полза в битките срещу памунките. Трябват ви повече мечове и ножове. Даже пиката не може да достигне индианеца памунки, скрит във високата трева...

— Така е — призна Джейми и Жаси чу звънтене на чаши. Очевидно мъжете си наливаха по нещо за пиене.

— Вие познавате тези хора по-добре от всички нас, милорд — продължи Хорнби.

— Наистина ги познавам и твърдя, че трябва да живеем в мир с тях. Поухатан имаше много по-голяма власт от брат си Опеханканеф. Съюзът на племената лека-полека се разпада. Много индианци търгуват с белите. И въпреки това...

— Да?

— Понякога ме карат да се страхувам. Като младо момче често пътувах по моретата с капитан Смит, защото татко беше решил, че третият му син трябва да опознае света и да си потърси дом далеч от Англия. Тогава посетих и няколко индиански села. Наблюдавах как се подготвят за ритуала на мъчението. Индианките са добри готвачки, а най-добрите отговарят за празничния пир. Мъжете рисуват телата си и нетърпеливо очакват голямото събитие. Пленниците биват разкъсвани на парчета, вътрешностите им изваждани, или ги убиват много бавно. Покахонтас предпази Смит от тази участ. Беше още дете, но баща ѝ я обичаше повече от всичко на света. Само Бог

знае колко наследници имаше великият вожд, защото жените му бяха безброй. Момичето се хвърли върху Смит и не позволи да го измъчват.

— Въпреки че сте бил свидетел на всичките тия ужаси, вие продължавате да цените индианците, лорде.

— Наричайте ме Джейми, когато сме сами, Хорнби. Да, уважавам индианците. Те са хора с ярко изявено чувство за чест и много от тях са миролюбиви. Никога не бива да забравяме, че културата им е различна от нашата. Главният им бог се нарича Океус и той е един мрачен демон, който изисква да му се принасят в жертва дори живи дечица.

— Е, Карлайл Хъндрид е отлично защитен срещу индиански нападения — промърмори старият капитан. Имате ли нужда от още нещо на борда на „Сладкия рай“?

Джейми се поколеба.

— Да, капитане. Купете в Лондон хубаво легло с дебел дюшек.

— Да има ли и копринени завеси?

— За колонията ли? — Джейми се засмя и след кратка пауза продължи: — Добре, нека има копринени завеси. Жените обичат тези неща.

— Вашата съпруга непременно ще го хареса.

— Вярвате ли? — Жаси много ясно усети горчивия тон в гласа на мъжа си.

— Добър избор сте направили с вашата съпруга. Тя е красива и ще защити с чест името ви в Новия Свят. Жизнена е и ще се справи отлично с първоначалните трудности.

— В началото и аз мислех същото.

— Не иска ли да ви последва?

— Не. Ала не ѝ остава нищо друго.

— Ами ако откаже?

— Ако не се качи доброволно на борда, позволявам ви да приложите сила, капитане. Все ми е едно как ще го направите. Можете да увиете жена ми в някое платно, ако искате. А после може и да я пратя обратно в Англия. — Внезапно гласът му прозвуча уморено и вяло. — С времето ще се разбере дали животът без нея няма да е по-поносим за мен.

Жаси стоеше като вцепенена в големия салон. Бузите ѝ пламтяха. Едва когато Джейми се сбогува с Хорнби и напусна библиотеката, животът се възвърна във вените ѝ. Притисна се до стената, за да не я видят и да разберат, че е подслушвала. Капитанът не я забеляза. Лаймън му пожела лека нощ и отвори входната врата.

Чу се прозвънване на чаша. Явно Джейми беше приключил с пиенето и скоро щеше да се появи в спалнята. Щеше да дойде при жена си, за да довърши онава, което беше започнал на вечерята.

Жаси забързано хукна по стълбата. Може би някой ден щеше да се престори по-успешно на заспала и той нямаше да я събуди...

Втурна се в стаята и напразно се опита да разкопчае роклята си. Да повика ли Моли? Не, ще мине много време, докато прислужницата се появи. Свали обувките и чорапите, отпусна се накрая на леглото и се опита да успокои лудото биене на сърцето си. После отново посегна към копчетата на гърба, но и този път не успя да ги достигне. Ръцете ѝ трепереха. Не само се страхуваше от Джейми — индианските истории, които беше слушала цялата вечер, тежаха като олово на душата ѝ.

Когато вратата изскърца, Жаси стреснато се извърна. Мъжът ѝ влезе и изненадано вдигна вежди.

— Още ли не спиш?

— Не мога да разкопча роклята си.

— Защо не повика Моли?

— Не знам... Ей сега...

— Не е нужно. — Джейми тръгна към нея и краката ѝ се подкосиха.

— Остави, сама ще се справя.

— Не. Не мърдай. — Джейми бавно разкопча роклята, после отиде до писалището и си наля чаша коняк. Седна на големия си стол и вдигна крака върху масата, без да откъсва очи от Жаси, която мъчително преглъщаше. — Продължавай, мила.

— Ако си кавалер, ще излезеш от стаята и ще изчакаш, докато аз...

— Не съм кавалер, а и ти си ми жена. Ако се нуждаеш от помощ, аз съм на твое разположение.

Кое ли беше това у него, което непрекъснато я гневеше? Жаси тихо промърмори някакво проклетие и му обърна гръб. Погледът му я пронизваше. Смущението ѝ нарастваше. Издърпа роклята от раменете си и небрежно я захвърли на пода. Докато сваляше фустите, видя, че Моли е приготвила нощница, разбира се, по свой собствен вкус — от прасковено розова коприна, със сатенени панделки по раменете и по дълбокото деколте. Щеше да бъде смешно, ако започнеше да се рови в раклата и да търси друга. Посегна към нея и я притисна пред гърдите си, докато се опитваше да развърже връзките на корсета.

Джейми пристъпи зад гърба ѝ, сърчно разхлаби връзките на корсета и го захвърли на пода.

— Благодаря — промърмори Жаси и той невъзмутимо се върна на мястото си. Младата жена нахлузи нощницата през главата си, издърпа я над гърдите и едва след това свали долната си риза. Без да сваля долните си гащи и колана за чорапите, тя побърза да се пхне в леглото.

Чу как Джейми сваля жакета си, как ботушите му падат на пода, и се опита да запуши ушите си. Затвори здраво очи и се престори, че спи.

Известно време не се чу нищо. Жаси внимателно отвори едното си око и видя изправения пред леглото Джейми, който втренчено я гледаше. После усмихнато докосна вдлъбнатината между гърдите ѝ и двамата почувстваха лудото биене на сърцето ѝ.

— Спиш ли вече? — попита любезно той. Все още носеше късия до коленете панталон, ала беше бос и държеше в ръка чашата си.

Без да отговаря, Жаси продължи да лежи неподвижно. Тазвечерното му настроение изобщо не ѝ харесваше. Беше ужасно циничен и беше пил много.

— Къде е жената с блестящи очи? — пошушна той и обхвана с ръка брадичката ѝ.

— Мисля, че си пиян — отговори презрително Жаси.

— Конякът помага на мъжа да понесе по-леко трудностите на живота. Не е лошо и ти да изпиеш една глътка.

— Не.

— Значи отказваш да пиеш с мен.

Ако отиде да ѝ налее чаша коняк, ще се махне поне за малко от леглото ѝ.

— Добре, ще пия с теб.

— Прекрасно! — Джейми отиде до писалището и напълни една чаша. През това време Жаси скочи от леглото, което ѝ се струваше твърде опасно. За съжаление късно осъзна грешката си — нощницата разголваше повече, отколкото скриваше.

Ала Джейми не направи опит да я докосне. Подаде ѝ чашата и я погледна право в очите. Жаси побърза да се обърне и се отпусна на пейката под прозореца. През отворените му крила нахлуваше топъл летен бриз и развяваше косите ѝ. Младата жена не чу приближаването на Джейми и стъписано трепна, когато ръката му се обви около талията ѝ. Джейми я повдигна и я постави върху рамката на прозореца. Жаси гневно стисна зъби и го остави да прокара ръка по бедрото ѝ, без да помръдне. Пръстите му се

плъзнаха по-нагоре, напипаха връзката на чорапа и бавно я свалиха от крака ѝ. После замилваха топлата мека кожа от вътрешната страна на бедрото и Жаси се уплаши от чувствата, които нахлуха като буря в сърцето ѝ.

— Къде да намеря жената с искрящите очи? — попита задавено той.

Жаси не отговори, само преглътна конвулсивно, докато съпругът ѝ сваляше втората връзка и долните ѝ гащи. Пръстите му милваха бедрата и корема ѝ. Останала без дъх, тя отпи глътка коняк, който опари като огън гърлото ѝ. Пръстите на Джейми разпалваха още повече пламъците в тялото ѝ.

— Престани! — прошепна тя, ала Джейми не я слушаше.

— Къде е страстта ти? — шепнеше той. — Днес я видях в очите ти.

— Може би не притежаваш силата да я разпалиш.

— Съмнявам се, но както и да е. Тази вечер ще изследваме силата на чувствата ти, милейди.

— Не...

Джейми взе чашата от ръката ѝ и я остави на писалището. После впи устни в нейните, жадни и търсеци. С едната си ръка обхвана гърдата ѝ, а другата мушна между бедрата ѝ.

Езикът му изследваше устата ѝ, проникваше до най-потайните ѝ дълбини. Жаси поиска да се отскубне, но не можа. Голите му ръце я стискаха като желязо. Внезапно Джейми я притисна по гръб върху пейката под прозореца. Очите му изпущаха пламъци. Дъхът ѝ секна, когато тънката копринена нощница се скъса с трясък.

— Това беше любимата ми нощница! — проплака тя.

— Ще си купиш нова. — Джейми се приведе над нея, вдигна ръцете ѝ над главата, целуна отново устните ѝ и езикът му се плъзна надолу към гърдите и пъпа. Юнският вятър погали кожата ѝ, охлади следите от целувките на Джейми и Жаси потрепери. Онова, което изпитваше, не можеше да се опише с думи, толкова прекрасно и сладостно беше.

Устните на Джейми се върнаха към гърдите ѝ и засмукаха едното от зърната, в началото нежно, после все по-жадно. След малко продължиха пътя си през пъпа към бедрата, нежно ухапаха твърдата плът и се запътиха към най-интимната част на тялото ѝ.

В този миг Жаси почувства как в утробата ѝ лумна буен пламък. Нямаше сили дори да си поеме дъх. Не можеше да понесе напора на тези сладостни чувства. Извиваше се настрани, напрягаше се да се освободи, но напразно. Омайващото мъчение не преставаше. Смаяно установи, че не прави опит да се изплъзне от прегръдките на мъжа си, а дори му предлага колкото се може повече от горещото си тяло. Каdifената черна нощ отвъд отворения

прозорец, звездната светлина и мекият летен вятър — всичко това допринасяше за усилване на чувственото удоволствие. Жаси се наслаждаваше на възбуждащите еротични целувки, на милващите я ръце, на огъня между бедрата си.

Горещата вълна заплашваше да прелее. Усещанията ѝ достигнаха непознат досега връх на парещ екстаз, който разтърсваше тялото ѝ. Вълните следваха една след друга и Жаси помисли, че ще се удави в парещия им прибой.

В този миг срещна триумфиращия поглед на Джейми.

— О! — простена ужасено тя и направи опит да избяга от пронизващата сила на очите му. Но той не ѝ позволи. Устните му заключиха устата ѝ, а ръцете побързаха да смъкнат късия панталон. Когато се изправи, за да ги захвърли настрани, мускулестата силна фигура, бронзова на лунната светлина, заприлича на езически бог. После вдигна Жаси на ръце и щастливо се засмя на смущението, изписало се по лицето ѝ.

— Моля те... — пошушна тя, без да знае за какво го моли.

Джейми я положи на леглото, хвърли се върху нея и отново впи устни в зърното на гърдата ѝ, като същевременно проникна дълбоко в нея. Жаси затаи дъх, защото чувствата, които беше изпитала преди малко, се събудиха за нов живот — и отчаяното, бездънно желание да получи колкото се може повече от Джейми.

А той беше готов да ѝ го даде. Опря ръце на възглавницата от двете страни на главата ѝ и с потъмняло от необузdana страст лице се взря в очите ѝ. Ала Жаси не можеше да срещне погледа му. Задвижи се в дивия му ритъм, очаквайки с нарастваща радост върха на усещанията, който ѝ приличаше на спускащ се поток лава. Когато достигна върховния миг, бедрата на Джейми също потрепериха под напора на освобождението. Мъжът отметна глава назад, от гърлото му се изтръгна дрезгав вик, после се отпусна до нея и замря.

Жаси остана да лежи мълчаливо. Въпреки че нощният вятър охлаждаше тялото ѝ, бузите ѝ все още пламтяха. Беше ли позволено на една лейди да изпитва подобни удоволствия? Много ѝ се искаше да мушне глава под възглавницата или да се скрие някъде по-далеч.

Минаха само няколко минути и Джейми отново се обърна към нея. Пръстите му с безкрайна нежност се плъзгаха по кожата ѝ. После се наведе над нея и Жаси с омраза забеляза усмивката на победител в очите му.

— Значи все пак онази страстна жена, за която съм мечтал, съществува — пошепна той.

— Не... — Жаси затвори очи и се опита да прояви твърдост. Чу тихия му смях, усети търсещите устни по врата си, после по гърдите. Тази мека нежност

беше достатъчна да разпали отново огъня в тялото ѝ и тя инстинктивно улови ръцете на Джейми. — Не. Стига толкова...

— Докато пламъците още тлеят, не мога да се откъсна от страстната си съпруга. И без това скоро ще я изгубя за дълго...

И Жаси не можа да откаже нищо нито на съпруга си, нито на странния, никога непознаван копнеж, който беше завладял тялото ѝ. После не можа да каже колко пъти се любиха тази нощ. Не усещаше, че отговаря на милувките му, че пръстите ѝ се плъзгат чувствено по голия му гръб, че устните ѝ хапят рамото му и езикът изследва всяка подробност на лицето му. Джейми обаче отлично го осъзнаваше. Разтапяше се под милувките ѝ, под страстните ѝ стонове и сърцето му гореше от мъка, че скоро трябва да я напусне.

Трябваше да използва докрай тази нощ, да вкуси колкото се може повече от удоволствията, които щяха да му бъдат отказани през дългата раздяла. Вече се развиделяваше, когато двамата най-после задряха. Ала Джейми не можеше да се откъсне от жена си. И в просъница продължаваше да милва дългите руси къдрици, разпилени като слънчеви лъчи по възглавниците, да плъзга устни по фино изписаните черти на лицето ѝ, по закръгленото стройно тяло.

Жаси въздъхна и се усмихна насън. Кого ли сънуваше? Джейми беше събудил страстта, която още от самото начало беше открил в очите ѝ. Но не беше толкова глупав да вярва, че сега всичко ще тръгне към добро. Утре, на светло, жена му щеше да го мрази също както досега — дори повече от всякога, защото беше излязъл победител в тази странна битка на чувствеността.

Е, независимо беше ли щастлива с него или не — тя щеше да го последва в Новия Свят. Беше негова съпруга и трябваше да го стори. В Карлайл Хъндрид имаше нужда от силна, непоколебима господарка, която да споделя с него трудностите на живота.

Джейми отново посегна към жена си и тя сънливо отвори очи. Мекият глас понечи да протестира.

— Тихо, Жасмин, не смей да ми противоречиш. Искам те, а аз винаги вземам онова, което желая.

Дъхът ѝ спря, защото страстта му отново я поведе към райското блаженство. После Джейми стана, изми се и набързо нахлузи дрехите си. Без да каже и дума, излезе от стаята и остави Жаси сама изтощена до смърт, увита в разбърканата завивка. Внезапно тя осъзна, че е капитулирала без остатък, че е разкрила пред мъжа си и последните си тайни. Тялото ѝ се разтърси от горчиви хълцания, запрати възглавницата в един ъгъл, сви се на кълбо и скри лице в ръцете си.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Малко по-късно в двора прозвучаха удари от копита, по калдъръма пред отворения прозорец изтрополяха колела на карета. Възбудените гласове на прислужниците и забързаните им, делови крачки издаваха, че е пристигнала важна личност.

Жаси бързо се уви в първия чаршаф, който ѝ попадна под ръка, и коленичи върху пейката под прозореца. Пред тежка карета с герба на Джеймс I бяха впрегнати четири прекрасни кафяви жребци. Нима лордът, за когото се беше омъжила, се радваше на такова високо положение, та го посещаваха дори кралски пратеници?

Един лакей спусна покритата с кадифе стълбичка на каретата и от нея слезе представителен джентълмен с гъсти тъмни коси. Джейми го посрещна с почтителен поздрав. Посетителят беше облечен в костюм от зелена тафта, с червени чорапи и червени ивици по жакета, и носеше широкопола шапка с пера. За разлика от него Джейми носеше само скромен черен панталон, широка ленена риза и неизменните си високи ботуши. Ала елегантността на непознатия не беше в състояние да затъмни аристократичното излъчване на домакина.

Жаси прехапа долната си устна, защото трябваше да признае, че мъжът ѝ е наистина внушителен, от гордо изправената глава до дългите, стройни крака.

Джейми поздрави кралския пратеник като стар приятел и прие връчения му пергамент. Сякаш почувствал погледа на Жаси, той вдигна глава към нея и се усмихна. Същата усмивка, която беше изписана по устните му тази нощ, триумфална, предизвикателна, подканяща.

После усмивката помръкна. Джейми се заслуша в думите на госта и мрачно смръщи чело.

Жаси се оттегли от прозореца и се зае с утринния си тоалет. Извади от гардероба чиста ленена риза, после събра захвърлените по пода фусти и ги подреди по местата им, вдигна и роклята и разкаяно притисна до гърдите си меката коприна. Никога не беше проявявала подобна небрежност към скъпите си тоалети — след като беше пожертвала младостта си, за да достигне до този лукс.

Ръцете ѝ се разтрепериха. В последната нощ нямаше и следа от жертвоприношение, от изпълнение на съпружеския дълг, тя не беше само част от сделката, която бяха сключили с Джейми. Припомни си чувствения екстаз, до който беше стигнала, и лицето ѝ пламна от срам. Бузите се обагриха в ярко червено, когато почувства надигащия се в гърдите ѝ нов копнеж.

Не, не биваше да мисли повече за това, не биваше да признава дори пред себе си преживяното щастие. Взе твърдо решение да сложи юзда на желанията си. Истинската лейди никога не се самозабравяше като нея. Когато преди малко Джейми я видя на прозореца, с голи рамене и разпилени коси, сигурно беше повярвал окончателно, че се е оженил за проститутка.

Без да позвъни за Моли, Жаси бързо започна да се облича. Естествено домакинята трябваше да слезе в салона и да поздрави видния гост. Едва успя да подреди фустите си, когато вратата се разтвори с трясък и в спалнята влезе мрачният Джейми.

— Какво... Какво има? — прошепна Жаси.

Лордът ѝ хвърли смутен поглед, после отиде до писалището си и отвори горното чекмедже.

— По дяволите Негово кралско величество! — изруга той.

Тази непросжима дързост накара жена му да затаи дъх.

— Какво...

— Кралят е непоследователен. Когато наследи короната на Елизабет, имаше четиристотин хиляди фунта дългове. След пет години станаха седемстотин хиляди. За да достави удоволствие на Ана, даваше непрекъснато балове. А можеше да използва доходите си за подпомагане на американските колонии. Първо се кълне, че ще подпомогне Вирджиния и ще се бори с католиците-испанци — след това се извинява на испанците за някакви си нападения на английските заселници, за да не намали шансовете за женитби на децата си в европейските владетелски домове. Казвам ти, този човек е ужасно нерешителен. Сам не знае какво иска. Непрекъснато създава затруднения с колебанията си.

— Мислех, че ти е приятел.

— Той е кралят, милейди, и аз му служа. Той събуди в душата ми топли чувства към Америка. Колонията ни е под негово владичество, но тя е далеч и хората там се оценяват повече по качествата си, отколкото по благородническата титла.

— Какво се е случило?

Джейми ѝ хвърли бърз поглед.

— Вероятно ще се радваш да го чуеш. Кралят ми връчи чрез своя пратеник няколко писма, които трябва да предам в колонията Джеймстаун. Затова трябва да тръгна по-рано от предвиденото — още сега.

Лордът събра необходимите документи, затвори чекмеджето и изтича до вратата.

— Лаймън! — извика той.

— Не смей да го викаш! — възпротиви се сърдито Жаси. — Още не съм облечена и не бива...

Джейми отиде при нея и я хвана под брадичката.

— Не смей да ми нареждаш какво да правя, уважаема лейди! — После обгърна талията ѝ, вдигна я на ръце и с все сила я метна на леглото сред бъркотия от недооблечени фусти.

Жаси сърдито изруга и очите ѝ се напълниха с гневни сълзи. В този миг влезе икономът. Не ѝ оставаше нищо друго освен да издърпа завивката до брадичката си и да чака, докато Лаймън помагаше на господаря си да опаковат последния багаж. Голяма част от нещата бяха опаковани още преди няколко дни и изпратени на борда. Цяла редица лакеи влизаше и излизаше от стаята, натоварена с тежки сандъци.

Най-после Джейми и жена му останаха сами. Лордът се облегна на писалището, скръсти ръце пред гърдите и отмерено заговори:

— Мислех, че ще намеря време да ти разясня по-добре колко непоколебимо е решението ми да живееш с мен в Новия Свят. Лаймън ще приготви карета, която да те отведе в Лондон преди отплаването на „Сладкия рай“. Ако желаеш, можеш да вземеш със себе си и кобилата. Във Вирджиния също ще имаш нужда от кон. Знаем, че все още си против пътуването. Въпреки това те съветвам, спокойно да се качиш на борда, защото ако не го направиш, ще ме молиш тленните ти останки да намерят вечен покой на дъното на морето. Това ще бъде по-желана съдба, отколкото онази, която съм ти подготвил в случай, че се откажеш.

Жаси не знаеше какво я разгневява повече — съдържанието на думите му или безсрамният, дързък тон на гласа му. Скочи от леглото и се втурна насреща му с намерение да забие острите си нокти в лицето му. Очевидно лордът не беше подготвен за неочакваното нападение, защото не успя да се предпази. Едва след секунди успя да улови китките и да ѝ извие ръцете на гърба.

— Как се осмеляваш да ми говориш по този начин! — изсъска извън себе си Жаси. — След като непрекъснато ме унижаваше и злоупотребяваше с мен...

— Злоупотребявал ли съм, милейди? Ти май не разбираш значението на думите си. Е, може пък наистина да злоупотребявам. Принуждавам те да напуснеш тази прекрасна къща, скъпоценния порцелан, благородния кристал, елегантните мебели. Ти обичаш тези неща, нали?

Жаси вбесено се вгледа в тъмносиния огън на очите му и изкрещя:

— Да! Да! Да! Мислиш, че си се оженил за някоя кръчмарска курва, която не се интересува къде живее. Но ти заявявам, че се лъжеш! Аз ще мразя твоя Карлайл Хъндрид, до последния си дъх, също както мразя и теб...

— Мрази го колкото искаш, Жасмин — но ще трябва да свикнеш с него. Мрази и мен, щом това ти харесва. Но никога не забравяй, че аз съм този, който определя бъдещето ти.

— Вече те забравих! — изсъска тя.

Джейми я блъсна към леглото и падна отгоре ѝ.

— Ей сега ще опресня спомените ти.

— Не!

Жаси отчаяна го заудря с юмруци, но той вече лежеше върху ѝ. Брутална целувка затвори устните ѝ — целувка, която трябваше да я накаже и същевременно да разпали в сърцето ѝ буйна страст. Когато устните му се отдръпнаха, Жаси едва си поемаше дъх. Джейми вкопчи пръсти в косите ѝ, задържа главата ѝ и отново впи устни в нейните.

Когато се надигна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не можеш да ме командваш, както си щещ, и да правиш с мен всичко, каквото ти харесва...

— Напротив, милейди, мога. А когато свърша с теб, вече няма да се осмеляваш да твърдиш, че си ме забравила.

— Копеле!

— Не съм копеле — по-скоро се омъжих за едно от тях, ако си спомняш — за една изкусна малка мръсница, която искаше единствено парите ми. Ала в Новия Свят никой няма да заподозре долния ти произход. Там ще те смятат за истинска лейди. Ще приемаш уважението на варварските племена и...

— О, ако само знаеш колко си ми отвратителен! Как мразя да ме любиш...

— Така ли? Миналата нощ май мислеше съвсем друго.

— Ти беше този, който ме нарече велика артистка. Махай се най-после!

— Не. Първо ще проверя дали ще ми се удаде да те подтикна отново към грандиозно артистично изпълнение.

— Не!

Жаси посегна да го удари, но Джейми светкавично улови ръцете ѝ. После издърпа нагоре фустите ѝ и отвори панталона си. Никога досега Жаси не беше чувствала такова отвращение. Ала когато я взе по-брутално от всякога, в тялото ѝ избухнаха диви пламъци. Въпреки че Джейми пусна китките ѝ, Жаси дори не помисли да се съпротивлява. Потрепери, когато устните му жадно се впиха в нейните, зарови пръсти в косите му и закопня да почувства ръцете му върху гърдите си. Долната част на тялото ѝ отговаряше на буйния ритъм на бедрата му. За да го приеме колкото се може по-дълбоко в себе си, обви с крака ханша му и се надигна насреща му.

Джейми се изправи и се вгледа в замъглените ѝ от желание очи. Жаси с хълцане привлече главата му към устните си, целуна го и той усети соления вкус на сълзите ѝ. Зацелува я, докато двамата заедно достигнаха върха и от устните им се изтръгнаха задавени стонове. Жаси имаше усещането, че по вените ѝ се разлива втечнена слънчева светлина, която я понася към сияйното небе.

Мина много време, преди да се спусне отново на земята. Отвори очи и смаяно се взря в бъркотията от разпилени чаршафи и фусты. Джейми лежеше безмълвно върху нея. След малко се изправи и бързо затвори панталона си. Замаяна и изтощена до крайност, тя не се помръдваше. Джейми я погледна, но тя не пожела да срещне очите му. Вместо това вдигна очи към балдахина, който се извисяваше над леглото.

Чу само задавено проклетие, после шум от обличане и трясък на затваряща се врата. Остана дълго в леглото си, неспособна дори да мисли. Удари на копита и трополене на колела преминаха под прозореца и отзвучаха в далечината. Въпреки топлия юнски ден Жаси потръпна от студ. Джейми замина, мислеше уморено тя, ще го видя чак след няколко месеца. Дали да не избягам... Не, нямаше да го направи. Харесваше ѝ да бъде лейди Камерън, все едно какво трябваше да изтърпи, за да се сдобие с тази титла. Ала никога нямаше да се качи на борда на „Сладкия рай“, това поне беше сигурно. Нека мъжът ѝ се гневи и ругае, нали поне в началото ще бъде на друг континент. Нямаше да го последва там и толкова.

Ами ако капитан Хорнби приведе в изпълнение получената заповед и я завлече за косите на кораба си? Жаси потиснато осъзна, че властта на лорд Камерън се простираше дори през безкрайния океан.

След три дни се състоя венчавката на Леонор и Робърт. Жаси едва не припадна по време на церемонията, макар че се насилваше да се усмихва.

През нощта дълго не можа да заспи. Мяташе се неспокойно и на разсъмване осъзна, че ѝ липсва Джейми — силните му ръце, бурята от чувства, които събуждаше в тялото ѝ.

На следващия ден я повикаха в дома на брат ѝ. Джейн раждаше. След четиринадесет часа на бял свят се появи красиво малко момиченце и Жаси се прибра у дома изтощена до смърт, но грейнала от радост.

Радостта ѝ се изпари само седмица по-късно, когато една сутрин ѝ прилоша. Огледа отчаяно красивата си спалня. Нима детето ѝ трябваше да се роди в онази дива местност, заобиколено от варварски племена? Намрази Джейми с цялата сила на измъченото си сърце — и продължи да се стреми към него също така страстно.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Прекосяването на Атлантическия океан беше едно от най-лошите, които Джейми беше преживявал. Бушуваха ужасни бури и ги преследваха през цялото време, докато флагманският кораб на малката флотилия от четири двумачтови платнохода достигна до американския бряг и беше понесен от силните северни течения. Джейми стоеше до капитан Ръскин на борда на своя „Хоук“ и неотстъпно се взираше с далекогледа към сушата. Сиви дъждовни облаци се стелеха като пелена над морето!

— Това стана и със сепаратистите, пилигримите, които отплаваха от Лондон в късното лято на миналата година — отбеляза мрачно Ръскин. — Бяха решили да се заселят на юг, в страната, отбелязана на картата като Северна Вирджиния. Само че течението ги отнесе на север, към мястото, нанесено в картите на Джон Смит под името Плимут. Там си и останаха.

Джейми изпитателно изгледа капитана. При нормални обстоятелства би се радвал да посети макар и за кратко пуританската община. Интересуваше се от съдбата на мъжете и жените в колонията Плимут, тревожеше се как са преживели първата зима и дали са се приспособили към суровите условия. Доколкото знаеше, мнозина бяха намерили смъртта си. Можеше само да се надява, че останалите са живи и здрави.

В колонията Джеймстаун и разположените наоколо имения също имаше починали заселници. Въпреки това Джеймстаун продължаваше да расте, а с него и плантациите на полуострова Джеймс Ривър. Тази област изглеждаше предопределена от съдбата да се съпротивлява срещу всички опасности.

Пилигримите бяха избягали от религиозните преследвания, докато жителите на Джеймстаун се бяха преселили в Америка по чисто практически съображения. Джейми търсеше приключения. Освен това споделяше мнението на баща си, че млад мъж в неговото положение трябва да обиколи света и едва след това да избере бъдещия си дом. Беше видял за първи път Вирджиния още преди глада на 1609 година и веднага беше почувствал странната ѝ привлекателна сила.

Заливът Чийзпийк разполагаше с много естествени пристанища. Почвата беше плодородна, още индианците го бяха доказали. Гъстите гори гъмжаха от дивеч и просто канеха на лов. Джейми никога не беше виждал толкова красиво кътче земя. Възхищаваше го преди всичко самотата на тази местност, необлагодената пустош.

През 1613 година, едва двадесет и едногодишен, той беше поел наследството на майка си и скоро го беше утроил чрез мъдри инвестиции съвместно с усърдни лондонски търговци. После беше вложил почти всичките си пари в кораби. Малката му флота обикаляше Карибско море, изплъзваше се от нападенията на испанците, които не криеха стремежа си да владеят цяла Америка, и стигна почти до Бермудската колония, преди да се върне в Англия.

Вече не му трябваше търговска печалба. Беше събрал достатъчно пари за охолен живот и си беше построил красива къща в Англия. И сам не знаеше какво толкова го привлича Вирджиния, та е решил да създаде нов дом тук. Понякога оприличаваше страната на прекрасна любовница, която през смях флиртува с него, прелъстява го и накрая налага своята воля. Вирджиния беше също така непредвидима, както бяха и жените. За да слезеш на брега, трябваше да преодолееш опасни плитчини. На сушата те заплашваха глад, отровни змии и индиански стрели. Само че Джейми Камерън беше убеден, че си струва да се изправиш лице в лице с трудностите, за да си създадеш ново жизнено пространство. Беше завладян от тази мисъл също както от Жасмин...

— Ще се приближим до брега и ще хвърлим котва за нощувка — заговори той и подаде далекогледа на капитана. — Не ми се иска течението да ни отвлече още по на север. Така може да загубим цял месец. В началото на есента очаквам жена си. Трябва да подготвя всичко за пристигането ѝ.

— Разбира се, милорд — отговори почтително капитанът и даде заповед на екипажа.

Джейми остана на палубата, докато свиваха платната, за да не позволят на бурния вятър да си играе с тях. Беше облечен като обикновен моряк — с широки панталони и скромен кожен жакет, макар че дрехите му бяха от доста по-изискана материя. Често, когато бушуваха силни ветрове или се изискваше промяна на курса, сам заставаше на кормилото. Обичаше да пътува по море, обичаше да наблюдава развилнелите се стихии. Една от любовниците му беше

казала, че е с гореща кръв и цени всичко, което го предизвиква. Сега се питаше дали е имала право.

Погледа, докато сваляха голямото платно, после отиде на задната палуба, където се намираше кабината му. Тя беше разположена над водното равнище и имаше прозорци откъм десния и откъм левия борд. Беше елегантно обзаведена със скъпоценни завеси от дамаска, писалище от черешово дърво, широка койка, скрин и тапицирани с кадифе кресла. Всички мебели бяха завинтени за пода, за да издържат на капризите на морето.

За нещастие Джейми беше сам в тази кабина.

Извади бутилка с уиски от шкафчето на писалището, отпи глътка, отпусна се на койката и затвори очи. Трябваше да я принудя да замине с мен, каза си той. Защо не го направих?

Беше се оженил, защото искаше да си създаде дом във Вирджиния. Искаше да вижда как синовете му секат дървета, как в дивата местност възниква прекрасна тухлена постройка — неговият дом. Искаше и след сто години името му да се споменава като един от основателите на колонията, допринесъл най-много за благополучието и процъфтяването ѝ.

Допря бутилката отново до устните си и потрепери, когато течността опари гърлото му. Да, трябваше да принуди Жаси да тръгне с него. Сигурно щеше да свикне по-лесно с мизерните условия в колонията, ако беше споделяла с него трудностите на пътуването, и щеше да повярва, че може да обзавее дома им в Карлайл Хъндрид също така разкошно като тази кабина. Може би въодушевлението му от Новия Свят щеше да се пренесе и у нея.

Още от самото начало беше повярвал на обещанието в очите ѝ. Малко преди да я напусне дори беше успял да разпали огъня на страстта в тялото ѝ. Никога не се беше съмнявал, че ще го направи. Нали затова се ожени за нея. И защото я обичаше, както с горчивина трябваше да си признае.

Вероятно беше постъпил зле, като я принуждаваше да прави всичко, което той искаше. Може би ако беше проявил повече нежност, по-лесно щеше да спечели сърцето ѝ. Засрамено си припомни последния път, когато я любил. Беше толкова разгневен от държанието ѝ, че забрави всички нежни чувства и я взе със сурова сила. Споменът за простряната в леглото фигурка сред бъркотията от чаршафи и фусти още дълго щеше да го преследва. Никога жена му не беше му се струвала толкова лесно ранима, толкова крехка и беззащитна, с разбъркани руси къдрици и замъглени от сълзи големи очи.

Е, нали все пак беше разбудил чувствеността ѝ. Беше се уморил да търси ответни чувства за своята страст и почти беше стигнал до убеждението, че се е измамил в нея и наистина се е оженил за една бездушна малка мръсница,

неспособна на сърдечна топлина, и се е осъдил на живот, изпълнен с омраза и нещастие.

А ето че последната нощ жена му буквално разцъфтя и отговори на страстта му със същото горещо желание. Макар все още да се отвращаваше от него — вече знаеше поне, че във вените ѝ тече гореща кръв, също като неговата. Замисли се за благородните дами, които се бяха старали да го очароват, за усърдните им майки, които мечтаеха да свържат дъщерите си с третия син на херцог Карлайл. Беше познавал много жени. Някои бяха успявали да го привлекат към себе си — но никоя не намери път към сърцето му. Докато в живота му влезе Жаси, незаконното дете, законната съпруга, която непрекъснато го гневеше. Каква ирония на съдбата! Как можа да се влюби в този дявол в женски образ! Той, гордият лорд Камерън, да бъде омаян от някаква си прислужница в кръчма...

Е, съдбата ги беше свързала завинаги. Може би никога нямаше да успее да събуди любовта в сърцето ѝ. Но да бъде проклет, ако ѝ позволи да мисли за друг. Дори до края на живота си да проклина деня, в който се е омъжила за него — тя щеше да си остане негова жена във всяко отношение. Може би трябваше да вземе пример от Робърт Максвел, да я разсмива и да ѝ прави галантни комплименти. Двамата щяха да бъдат цели три месеца заедно на борда на „Сладкия рай“. Джейми обичаше Робърт, макар твърде добре да познаваше грешките му. Веднъж беше изплатил дълговете му и по този начин го беше спасил от затвора в Нюгейт. Робърт беше много чаровен, но нямаше никакво чувство за отговорност. Новият Свят беше последният му шанс да си изгради почтено и заможно съществуване. Баща му не желаше да има нищо общо с лекомисления си син, ала Джейми беше останал верен на приятеля си и му беше обещал парче земя във Вирджиния.

С мъка си припомни мига, когато беше заловил нежно прегърнатите Робърт и Жаси. Беше сигурен, че жена му никога няма да го измами. Дори тя нямаше да отиде толкова далеч. Въпреки това мисълта за дългото презморско пътуване не преставаше да го измъчва. Корабът не беше голям. Но пък, от друга страна, Робърт трябваше да се грижи за съпругата си, а и Елизабет винаги щеше да е с Жаси.

Грозна сцена изникна пред очите му. Представи си жена си, седнала в скута на най-добрия му приятел, с трептящи закръглени гърди и готови да го приемат бедра. Чу дори веселия ѝ смях. Ала разумът побърза да укроти надигналия се в сърцето му гняв. Това беше само фантазия. Робърт му беше толкова задължен. Колкото и да желаше Жаси, никога нямаше да се осмели да я докосне. Но ревността не преставаше да го измъчва. Беше събудил страстта на Жаси, но никога не беше успял да я накара да се засмее, а на Робърт това се удаваше без усилия.

Може би наистина трябваше да я ухажва, да бъде по-нежен и мил. Тя го смяташе за арогантен, избухлив и жесток. Ако се постаряеше да се представи в друга светлина, може би щеше да я накара да се засмее.

На вратата на кабината се почука.

— Кой е? — извика Джейми.

Влезе капитан Ръскин с широка усмивка под гъстите мустаци.

— Вятърът се обърна благоприятно за нас, милорд!

Джейми скочи, запуши бутилката с уиски и я пъкна в шкафчето, после тръгна след капитана към палубата. Наистина, вятърът духаше от североизток и щеше бързо да отнесе кораба към целта. Към къщи.

Да. В Карлайл Хъндрид Джейми наистина си беше в къщи.

Три седмици по-късно корабът влезе в естественото пристанище, което беше част от земите му. Застанал на палубата, Джейми гледаше към брега и сърцето му се пълнеше с гордост и радост. Когато миналата есен си тръгна оттук, беше изготвил подробни планове за развитието на Карлайл Хъндред и беше дал прецизни указания на хората си. Тогава беше оставил само крепостната стена, палисадата и няколко малки къщи.

Сега сградите бяха много повече. Четирите оръдия, които беше изпратил през пролетта, бяха монтирани върху дървената палисада и трите бяха насочени към вътрешността на страната, а едно — към морето. Макар да се съмняваше, че испанците ще посмеят да ги нападнат, Джейми считаше, че е по-добре да бъде въоръжен. Полята отляво и отдясно на реката бяха ожънати, по крайбрежието пасяха говеда, овце и кози. Зад пасищата растяха тютюн, царевица и жито. В средата на палисадата се издигаше неговата къща.

Първоначално тя представляваше набързо построена сграда от дърво и замазан с глина плет. Междувременно беше пораснала с още един етаж и две странични крила.

— Къщата много се е променила, милорд — обади се капитан Ръскин.

— Наистина. Спуснете котвата, капитане, а после се разпоредете да свалят товара. Дайте двойна порция ром на хората си. Най-после пристигнахме и аз горя от нетърпение да стъпя отново на своята земя.

Двайсет минути по-късно корабът беше на кея. Облян от топлата слънчева светлина, Джейми скочи върху дървения кей, където нетърпеливо го очакваше сър Уилям Тибалт, комендант на десетината войници на Карлайл Хъндрид и в отсъствието на Джейми губернатор на малката община. Двамата

бяха стари приятели и още като млади момци бяха водили битки с индианците, както и с испанците в открито море. Уилям беше възседнал бял жребец и водеше коня на Джейми за юздите. Двамата веднага потеглиха към палисадата.

— Е, как вървят нещата? — осведоми се весело Джейми.

— Отлично — ухили се Уилям. Беше тридесетгодишен, с тъмнокафяви очи и руса коса. Беше възхитен от колонията също като Джейми. Не се интересувахе от живота в Джеймстаун, където ставаха непрекъснати борби за власт, предпочиташе Карлайл Хъндрид, когото обичаше като свой. — Работим упорито и смятам, че ожънахме достатъчно пшеница за зимата.

— Младият Том Лейн е първокласен ловец и редовно ни снабдява с диви пуйки. Тютюнът и зеленчуците се развиват отлично. Но сега побързай, Джейми! Мъжете са ти подготвили парад, а отец Стивънс гори от нетърпение да те види. Тази вечер те очаква и друга приятна изненада.

Портата на палисадата стоеше отворена. Тъй като отникъде не се задаваше опасност, хората спокойно влизаха и излизаха, погълнати от работата си. Жените на работниците мъкнеха ведра с вода или кошове с пране. Видимо зарадвани, те поздравяваха Джейми с почтителни поклони. Пред къщата му се бяха наредили войниците, облечени в брони и стоманени шлемове, с дълги пики в ръце. Уилям застана на края на редицата и даде рязка заповед. Мъжете отлично изпълниха военните упражнения, които бяха подготвили. Джейми въодушевено заръкопляска и командващият освободи войниците. Когато лордът обяви, че следобед ще нареди да заколят една от големите свине, които бяха на борда, и да я изпекат на шиш специално за тях, мъжете извикаха гръмогласно ура.

— Имаме още работа — произнесе предупредително Уилям. — Трябва да разрешиш някои спорни въпроси.

— Нека почакай, докато разгледам къщата — отвърна Джейми, скочи от седлото и се изкачи по стълбите към входната врата.

Дъсченият под беше изцяло готов, вита стълба водеше към втория етаж. В края на дългия салон беше поставена красива, полирана до блясък маса, украсена с цветя. Джейми изкачи стъпалата към втория етаж и се озова в разделено на две помещение. В едната стая върху дървена стойка беше поставен груб матрак. Тук щяха да сложат поръчаното в Лондон легло. Трите стени на втората стая бяха покрити с лавици за книгите му, а в четвъртата беше вградена каменна камина. До нея стоеше огромно писалище. От другата страна на коридора бяха разположени още две спални.

Джейми слезе отново на долния етаж и отиде да разгледа стаите на прислугата. Вляво от салона имаше просторно помещение с подиум и няколко реда столове. Щяха да го използват за бална зала и съд.

Естествено къщата не можеше да се сравни с великолепието на английската му резиденция, но Джейми въпреки това остана доволен. Всеки нов корабен товар щеше да увеличава комфорта на новия му дом.

На входа го очакваше Уилям.

— Моряците слязоха на сушата и всички неомъжени слугинчета жадно зяпат подире им. Чакат с нетърпение тържествения пир. Но, както вече казах — първо трябва да свършим някои неща.

Джейми трябваше да посети свещеника, да уреди възникналите между заселниците спорове и да приеме назначената от Уилям прислуга. Едва тогава приятелите седнаха на масата.

— Мисля, че сме заслужили глътка ром — усмихна се Джейми и свали украсената с пера шапка.

— Аз, разбира се, няма да кажа не — отвърна ухилено Уилям.

Джейми помоли икономката мисис Лоутън да донесе бутилка и две чаши, след което жената дискретно се оттегли. Двамата вдигнаха наздравица и Уилям започна да разказва за събитията, които бяха станали след заминаването на лорда. Бяха се родили десетина деца, две от които починали веднага след раждането и били погребани в общинското гробище. Няколко мъже от Джеймстаун и Карлайл Хандрид посетили Опеханканеф и се върнали с впечатлението, че индианците са доволни от царувания в момента мир.

— Кой знае... — Джейми замислено смръщи чело. — Опеханканеф е войнствен мъж, също като Поухатан. Скоро ще пристигне жена ми, а никак не ми се иска да видя златните ѝ коси, увиснали на кръста на някой индианец.

— Охо, значи най-после се улови в капана на някоя лондонска красавица!

— Не е лондончанка — отговори Джейми. Как ли щеше да реагира Уилям, ако научи, че лейди Камерън е незаконородена, работила е като прислужница в кухня и е влязла за първи път в спалнята на бъдещия си съпруг, за да го прелъсти и ограби? — Скоро и тя ще тръгне на път, придружена от Робърт Максвел и сестрите си.

— Нима наистина смяташ да живееш със своята лейди тук, в тази къща от дърво и глина?

— Точно така — отговори решително Джейми и се изправи. — Да вървим, Уилям, вече усещам миризмата на свинското печено. Не ме оставяй да умра от глад.

Заселниците се бяха събрали наред площада около огромното огнище и всеки носеше по нещо за празничния пир — индианска царевица, хляб, грах в маслен сос. Благородниците се смесиха с простия народ и макар че всички се отнасяха с почиттелно уважение към Джейми и Уилям, в общината цареше другарство, немислимо за английските нрави.

Джейми седеше с подвити под себе си крака на една от плетените рогозки. Ромът се лееше в изобилие. Свиреха цигулари, тромпетисти и барабанисти и скоро весели млади двойки се завъртяха по затревената танцова площадка. Млади момичета с усмивка канеха Джейми на танц. Той галантно им се кланяше и не отказа нито един танц. Луната осветяваше, празника с меката си сребриста светлина. Джейми, изтощен до смърт, се прибра рано, ала останалите продължиха веселието си до късна нощ.

Лордът се съблече и уморено се отпусна в леглото. В този миг под него се чу тихо хихикане. Джейми смаяно заопипва матрака и пръстите му докоснаха гола женска кожа.

— Какво, по дяволите, беше това? — изръмжа той, скочи и запали една свещ от огъня в камината.

В леглото му лежеше млада жена, гола-голеничка. Облегната на лакът, тя го наблюдаваше развеселено с огромните си зелени очи. Припомни си смътно, че тази вечер беше танцувал и с нея. Казваше се Хопи, около седемнадесетгодишна индианка памунки, която беше приета в поселището, тъй като зелените ѝ очи издаваха смесена кръв. Сигурно беше потомка на някой от оживелите бели от разрушеното селище Роаноук. Джейми не можа да устои на изкушението и впи поглед в стройното медноцветно тяло с гъвкави, пълни гърди. От черната като въглен коса до прашните малки крачета тази жена беше възхитително привлекателна.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Желая да ви служа.

Джейми се поколеба. Никога не беше отклонявал подобни покани, а тялото му беше зажадняло за любов. Сигурно щеше да бъде приятно разнообразие да спи с жена, която не го отблъсква, особено с екзотичното създаване насреща му, смесица от два различни свята.

Коленичи до матрака и улови ръцете ѝ. Усмихна се със съжаление, защото нещо дълбоко в сърцето му забраняваше да приеме предложението ѝ. Тя не беше Жаси. В очите ѝ липсваше онзи кристалносин пламък, пълните устни не го мамеха, пръстите му не се изкушаваха да помилват младите гърди.

— Аз съм женен.

Хопи смръщи чело. Очевидно не беше срещала мъже, които да откажат приятното приключение поради семейното си положение. Може би наистина

съм глупак, каза си Джейми. Ако имах поне капчица разум в главата си, щях да взема в обятията си тази малка индианка и да забравя поне за няколко часа съпругата си.

— Женен? — повтори въпросително Хопи.

— Имам жена.

— Къде е тя?

— Скоро ще прекоси морето, за да дойде при мен.

— Но сега не е тук.

— Не. Въпреки това съм женен за нея.

Хопи се усмихна.

— Сър Тибалт каза да ви изненадам.

Значи Уилям му беше пратил момичето...

— Прекрасна изненада.

Погледът ѝ се плъзна по бедрата му и сякаш замилва интимните части на тялото му. По устните ѝ се появи триумфална усмивка.

— Харесвате ме. Значи ще остана тук.

Джейми се изсмя, вдигна я от леглото и я пусна на пода.

— Много си мила, Хопи, но аз ще чакам жена си.

— Вие сте готов за Хопи.

Тя посегна към бедрата му, но Джейми побърза да улови китката ѝ.

— Недей. Жена ми ще пристигне само след няколко месеца.

— Толкова ли е красива?

— Прекрасна.

— А вие... много ли я обичате?

— Тя ми е жена. Облечи се и си върви. Денят беше дълъг и ужасно ми се спи. — След кратка пауза попита: — Хопи, ти нали разбираш езика на Поухатан?

Индианката кимна. Езикът на съюзените племена на Поухатан принадлежеше към семейството на алгонкуините, индианците, които живееха в северните области. В търсене на път към северозапад много изследователи се бяха сблъскали с тях. Джейми беше научил някои думи, но предпочиташе да води със себе си преводач. Смяташе скоро да посети земите на им.

— Ако искаш да ми помогнеш, трябва да ме придружиш при Опеханканеф, Хопи.

— Кога?

— Може би след седмица. Имам доста работа тук. Трябва да отнеса писмата и документите от краля в Джеймстаун. Ще дойдеш с мен и после ще продължим навътре в страната.

— О, толкова се радвам, че ще пътувам с кораб! Ще се грижа добре за вас.

— Не е нужно. — Джейми вдигна от пода скромната ръчнотъкана рокля и Хопи без излишна скромност я нахлузи през главата си.

— Въпреки това ще ви служа.

— Благодаря ти. Аз съм женен.

— Може би ви трябва повече жени, милорд.

Джейми се засмя.

— Кой знае... Още не съм сигурен за себе си. Във всеки случай ще работиш за мен.

Най-после остана сам. Отпусна се в леглото, но образът ѝ не преставаше да го преследва. По дяволите, трябваше да я задържи тук, да загаси светлината и да си представи, че държи в прегръдките си Жаси. Не, невъзможно. Прекалено добре знаеше как изглеждат меките коси и твърдите гърди на жена му. Познаваше аромата на тялото ѝ, възбуждащите движения на бедрата ѝ под неговите. Настойчиво ѝ беше повтарял, че няма да го забрави. Дали и тя мислеше за него също така често, както той за нея?

Най-после очите му се затвориха и Джейми заспа дълбоко и непробудно.

След седмица отново се качи заедно с капитан Ръскин и екипажа на борда на своя кораб. Взе със себе си още петима войници, отец Стивън, младия англикански свещеник, и Хопи. Вятърът беше благоприятен и бързо достигнаха Джеймстаун Айлънд. Хвърлиха котва следобед. Градът също беше нараснал с нови редици къщи. Постовете отдавна бяха забелязали „Хоук“ и кралският губернатор вече го очакваше на кея. Поздрави сърдечно, осведоми се за последните лондонски новини и го покани на вечеря.

По време на яденето Джейми размишляваше за изминалите години, за многобройните грешки на Лондонската компания във Вирджиния, за липсата на далновидност в управлението ѝ. Въпреки това колонията се разрастваше. Преди 1619 година тук живееха много малко бели жени. Сега броят им беше много по-голям, сред тях имаше и млади дъщери. Джейми преценяваше, че в Джеймстаун и околните имения белите заселници са около три хиляди. В

къщата на губернатора се хранеха със сребърни прибори, в съдове от най-фин порцелан. Первазът на камината беше украсен с делфтски мраморни плочки. Джейми реши също да си поръча от тях. Жаси непременно щеше да ги хареса.

Жаси... Дали ще успее да прогони от съзнанието си русите коси, сините очи и прекрасната ѝ фигура!

Губернаторът настояваше да му гостува, ала Джейми тръгна на път още същата нощ. Бяха му обяснили, че Опеханканеф се намира в Разаурак, една от индианските столици. Купиха няколко коня и малката група напусна Джеймстаун.

Нощем спяха на открито. Джейми се вслушваше в крясъка на совите и другите животни, вглеждаше се в небето през гъстата мрежа от клони и усещаше странен вътрешен мир. Гората шумеше и към обичайните нощни шумове се примесваха нови звуци. Беше сигурен, че Хопи няма да дойде при него. Достатъчно често беше слушала отец Стивън да проповядва за почтеното поведение на младите момичета.

На сутринта откри следи от стъпки и разбра, че индианците наблюдават групата и ѝ позволяват да продължи пътя си. Дали съгледвачите бяха изпратени от вожда? Племената памунки, паспахи, кечоухтан, нансемонд и чийзпийк бяха обединени в съюза Поухатан, а в съседство с тях живееха чикахомини, потомак и монакан. Джейми не знаеше кой следва малката им група, ала усещаше, че не ги заплашва опасност. Въпреки това преди тръгване намести меча на колана си и провери дали ножът е на обичайното си място в ботуша му. Мускетите и пиките не бяха особено полезни в горските битки. За да се дръпне спусъкът, мускетът трябваше да се постави върху здрава основа, освен това зареждането отнемаше много време. Добрите стрелци даваха по четири изстрела на минута, но това не помагаше срещу дивите атаки на индианците, които изскачаха като дяволи от сенките между дърветата. Мечовете и ножовете бяха най-подходящите оръжия.

Стигнаха в Разаурак след три дни. Пресрещнаха ги индиански воители, изрисувани в ярки цветове, изпълниха пред тях дан танц, придружен с луди крясъци, и ги пропуснаха да минат. Джон Смит настоятелно беше посъветвал Джейми да не дава оръжия на индианците. И сега го помолиха за това, но лордът отклони исканията им и те престанаха да го притесняват.

Отведоха го в къщата на вожда, продълговатата постройка от млади дървета, чиито клони бяха навързани един за друг и образуваха овален покрив. Другите индиански къщи бяха направени по същия начин, ала Опеханканеф обитаваше най-голямата.

Вождът изглежда се зарадва на гостите и припомни на Джейми първата им среща, при която белият гост беше съвсем млад момък.

Джейми не разбираше някои неща и Хопи трябваше да превежда. Англичанинът увери, че владичеството на Опеханканеф много го радва. Индианецът се усмихна загадъчно и Джейми започна да се опасява, че ще възникнат някакви проблеми.

По-възрастен от него с десетина години, вождът беше висок, силен мъж с благородни черти на лицето. Очите му бяха черни, носът — дълъг, а скулите силно изпъкнали. Когато покани госта си на вечеря, Джейми заяви, че е съгласен — стига храната да не е приготвена от пленници, които са били убити на кола на мъчението. Опеханканеф отговори през смях, че не е предвидено нищо подобно. Днешният празник бил на сътворението.

Пред къщата му бяха запалени множество огньове. Няколко мъже, само с кожени препаски около бедрата, танцуваха около набитите в земята греди. Отец Стивън се оглеждаше наоколо с известна неловкост и Джейми ухилено му пошепна, че сцената е почти същата като при европейските майски тържества.

— Племето поухатан е било създадено от огромен заек — разказваше Опеханканеф. — Той ни държал години наред в плен и много старици се опитвали да ни освободят. Водили люти битки и най-после заекът ни разрешил да живеем в гората.

Млади индианки внесоха купи със задушено заешко. Всички ядяха с пръсти и топяха соса с царевичен хляб. По-късно към танцьорите се присъединиха голи, изрисувани в синьо жени, с поли от листа около бедрата. Запахна високо някаква песен, която преливаше от чувственост и телата им се залюляха във все по-възбуждащ ритъм. Войниците бяха въодушевени, докато свещеникът изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне. Самозабравилата се Хопи също се поклащаше в ритъма на музиката.

Белите останаха два дни в дома на вожда. Отец Стивън усърдно описваше на индианците живота и страданията на Христос, а те му се отплащаха с разкази за своите богове Океус и Ахоне. Вождът и Джейми дълго разговаряха за Покахонтас. Джейми спомена, че Джон Ролф е отново във Вирджиния и е създал приличен и заможен дом на сина за принцесата. А Опеханканеф описа погребението на Поухатан, при което опечалените носели великолепни корони от пера и били изрисувани в цветовете на войната.

На сбогуване Джейми подари на вожда торбичка пъстри стъклени перли, два ножа с дръжки от слонова кост и синя ленена риза с втъкани златни конци. Вождът видимо се зарадва на щедрите подаръци и настоя Джейми да приеме многобройни чували, пълни със сушени плодове и жито.

Като цяло срещата мина много успешно. Английският лорд и Опеханканеф се бяха заклели да останат приятели. Джейми беше сигурен, че

вождът изпитва уважение към него. Само нещо в хитрия му поглед не преставаше да го смущава.

Обратният път беше по-дълъг, защото разстоянието между Джеймстаун и Карлайл Хъндрид трябваше да бъде преминато на кон, а не с кораба, който междувременно беше поел обратния път към Англия. Когато най-сетне излязоха от гората, Джейми смаяно забеляза, че в пристанището му е хвърлил котва кораб — и това беше „Сладкият рай“! Беше едва пети октомври и той го очакваше най-рано след две седмици. Препусна в галоп през обработените поля. Устата му пресъхна, сърцето му силно заби. Най-последно щеше отново да види жена си...

За щастие беше облечен елегантно, с копринена риза, кожен жакет, панталони до коленете и обичайните високи ботуши. Индианците познаваха английската мода и ценяха старанието на белите да се обличат добре в тяхна чест. Беше дори гладко обръснат, защото Хопи го беше освободила от наболата брада по метода на поухатан с островърха мида. Беше и достатъчно чист, защото всеки ден се беше къпал в реката. Въпреки това му стана неприятно, защото беше планирал съвсем друга среща. Искаше му се предварително да се увери, че в къщата цари пълен ред. Освен това имаше нужда от още малко време за размисъл — а и за мечти. Образът на Жаси не преставаше да го преследва. Виждаше я винаги такава, каквато я беше оставил — изтощена, с разбъркани коси, невероятно красива. И безпомощна.

Сър Уилям беше застанал на кея и поздравяваше лейди Камерън. Първите пътници вече слизаха от борда и Джейми веднага видя жена си. Нищо не можеше да затъмни златния блясък на косите ѝ. Беше облечена в светлосива рокля и тъмна кадифена наметка. Беше видяла очакващия ги Уилям, но не и ездача, който препускаше към кея.

Жаси се усмихна любезно на Уилям, ала когато видя палисадата с оръдията и скромните, измазани с глина къщи, стъписано смръщи чело.

— Джейми! — Елизабет беше тази, която се провикна толкова радостно. Лордът дръпна юздите и скочи от седлото. Уилям ухилено се извърна.

В този миг всички наоколо престанаха да съществуват за него. След продължилата месеци раздяла жена му най-последно беше дошла при него. Ала тя не се усмихваше, в очите ѝ нямаше блясък. Беше толкова тънка и бледа, че Джейми се уплаши да не се е разболяла. Кожата ѝ беше почти прозрачна, струваше му се по-красива от всякога, като кристална богиня. Как му се искаше да я сграбчи и да я разтърси, за да я свали от пиедестала ѝ, да изкрещи с все сила, че трябва най-последно да престане да го мрази. Още по-силно копнееше Жаси да падне в обятията му и да пролее сълзи на радост. Но не стана нито едното, нито другото.

— Добре дошла в Карлайл Хъндрид, милейди. — Джейми се приведе да я целуне, но Жаси бързо извърна глава и устните му едва докоснаха бузата ѝ.

— Джейми! — Хладният му поглед си остана втренчен в Жаси, докато Леонор пристъпи към него и го прегърна.

— Елизабет... — Джейми отговори на сърдечната ѝ целувка, после поздрави Робърт и усмихнато изслуша шеговитите укори на Леонор, че не е присъствал на сватбата ѝ.

Запозна новодошлите с Уилям, после отиде при капитан Хорнби и го поздрави, че толкова бързо е прекосил океана.

— Вятърът беше благоприятен — обясни старецът.

— Но пътуването беше ужасно — прошепна Жаси. В очите ѝ се четеше дълбока болка.

Джейми посегна към ръката ѝ.

— Ти ще яздиш с мен, Жаси, а останалите ще ни последват в каретата. Така ще стигнем първи в нашата къща и ще можеш да ги поздравиш като домакиня.

— Не... — възпротиви се Жаси, ала Джейми не пожела да изслуша обясненията ѝ. Беше забравил намерението си да бъде нежен и мек. Тя не можеше да върви в крак с него и той я вдигна на ръце. Потънал в мрачно мълчание, я понесе към коня си, вдигна я на седлото и скочи зад нея.

Жаси поиска да слезе, но ръцете му я обхванаха в желязна хватка.

— Направих за теб всичко, каквото можах, взех в дома си приятелите ти, подарих ти скъпоценни рокли и бижута. В тази дива местност също ще разполагаш с достатъчно прислуга. Въпреки това при всеки удобен случай се опитваш да ме унижиш. Предупреждавам те — не смей да го повтаряш!

— Ако наистина искаш да направиш нещо за мен, дай ми свобода!

— Какво?

Жаси унило сведе глава.

— Мразя тази страна. Не мога да живея тук с теб.

Джейми се опита да преглътне горчивото разочарование и насочи коня към палисадата.

— Ти си моя жена и ще си останеш такава, Жасмин.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Вятърът вееше в лицето на Жаси, а тропотът на конските копита глухо отекваше под нея. До ушите ѝ достигаха приветствени викове, а в гърба си усещаше твърдите, силни гърди на Джейми и се опитваше да прогони нежеланите горещи вълни, които се надигаха в тялото ѝ.

Вярно беше, че не искаше да живее в тази ужасна страна. Но не искаше и да се върне обратно. Още от първия ден презморското пътуване беше станало непоносимо за нея. Само няколко дни след отплаването Джоан Танън, жената на един от селските работници в колонията, беше родила мъртво бебе с посиняло лице. Силните бури разтърсваха „Сладкия рай“, дъждът се лееше по палубата. Жаси посвещаваше цялото си време на болните деца, ала въпреки всичките си старания не успя да спаси Джоан Танън. Две седмици по-късно младата майка последва синчето си в небитието. Беше получила силен кръвоизлив. Малко преди да умре, беше помолила Жаси да предаде на съпруга ѝ Джон Танън цялата ѝ любов и последен поздрав.

Какво ли ще стане с мен, когато родя детето си в тази пустош, питаше се отчаяно Жаси. Дали ще оживеем?

Въпреки потискащите мисли остро осъзнаваше близостта на съпруга си и уплашено си казваше, че той много ѝ е липсвал, че силно е закопняла по любовните им ноци. Дори на борда на онзи ужасен кораб лежеше по цели ноци будна и си представяше колко по-добре щеше да се чувства, ако Джейми беше с нея, ако я държеше в обятията си и я утешаваше.

Ала той никога не я прегръщаше, за да я утеши нежно, и сигурно никога нямаше да го направи. Още на кея от лицето му я полъхна гневен хлад и той продължаваше да я пронизва през напрегнатите мускули на ръцете му, които здраво я обгръщаха и направляваха коня.

Минаха по пътя между покрити със слама хижи, който водеше към най-голямата постройка. Джейми дръпна юздите, скочи и свали жена си на земята. Входната врата се отвори и на прага застана усмихната закръглена жена, която дълбоко се поклони.

— Това е Ейми Лоутън, мила, икономката ни — представи я Джейми. — Сигурен съм, че с нетърпение очаква да ти служи.

— О, разбира се, милейди! — потвърди мисис Лоутън и пое протегнатата ръка.

— Толкова се радвам, че ще бъдете с нас, Ейми. Не зная нищо за живота тук и ще имам нужда от съветите ви — промълви приветливо Жаси.

Ейми почервения от радост. Зад нея се чу кискане и Жаси беше представена на двете домашни прислужнички, Чарити и Пейпгънс. Следваше ги младо момче, което нервно мачкаше шапката в ръцете си — Сим Тейлър,

конярят. Жаси мило му се усмихна и го помоли да се грижи добре за кобилата й Мария. Бедното животно беше понесло пътуването също толкова зле, колкото и подарката му. Луничавият момък с щръкнали уши обеща да бъде съвестен и прилежен.

Последният прислужник, явил се да поздрави Жаси, беше готвачът Джонатан Хайес, тънък като вейка, с хлътнали бузи и живи черни очи. Жаси го хареса от пръв поглед.

Моряците, които внасяха багажа в къщата, също се поклониха почтително пред подарката. Жаси обичаше тези хора — но мразеше Вирджиния. Тук никога нямаше да се почувства у дома си, сигурна и незаплашвана от нищо.

Джейми обгърна с ръка раменете й.

— Време е да позволиш на Джонатан и момичетата да се заемат отново със задълженията си, мила. Скоро ще се появят и гостите ни. Без съмнение, те са уморени след дългото пътуване, също както и ти...

— Разбира се — промърмори Жаси. Джейми поиска да й свали наметката, ала тя я загърна още по-плътено около раменете си. — Студено ми е...

— Ей сега ще запалим огън — отговори той и отиде до натрупаните в ъгъла съчки.

— Ще ви донеса една чаша гореща медовина с канела, милейди — предложи Ейми. — Тя непременно ще ви стопли. — После отведе Жаси до креслото пред камината и изпрати Чарити Хюм в кухнята да приготви напитката. Малко по-късно Жаси вече държеше в ръка димящата керамична чаша, а икономката гордо й обясняваше, че е произведена в собствените пещи на Карлайл Хъндрид.

Жаси отпиваше на малки глътки от горещата напитка, която беше с превъзходен вкус. Очите й търсеха Джейми, който стоеше небрежно облегал на перваза на камината. Както винаги, погледът му не издаваше нищо от мислите, които го вълнуваха.

След малко се чу тропотът на пристигащата карета. Ейми побърза да приглади полите си и изтича към вратата. Влезе Робърт, уловил под ръка Леонор и Елизабет, следван от Тамсин, Моли и Катрин. Последни влязоха капитан Хорнби и сър Уилям Тибалт.

— О, каква странна къща! — провикна се Леонор.

Джейми се усмихна снизходително и Жаси неволно се запита как ли щеше да реагира, ако тя беше направила подобна забележка.

— Ние се гордеем с нея — отговори спокойно мъжът й.

— За съжаление за нас е отредена само малка хижа, скъпа — въздъхна Робърт. — Но трябва да бъдем благодарни и за нея.

— Глупости! — Джейми решително заклати глава. — Засега ще живеете тук като наши гости. Не бях сигурен дали наистина ще дойдете, затова къщата ви още не е готова. Ала дърводелците веднага ще се заловят за работа. Първо обаче ще прием по нещо. Ейми, Пейшънс — уиски за господата, медовина за дамите.

— Ако обичате, и за мен, милорд — обади се Моли и Джейми избухна в смях.

— Разбира се, че и за вас, Моли. За Катрин и Тамсин също. Днес нямате други задължения освен да свикнете с новия си дом.

Жаси продължаваше да ги наблюдава скрито. Беше толкова мил с приятелите, с прислужниците... само не и с жена си.

— Тази страна е прекрасна! — провикна се възторжено Елизабет за всеобща изненада и седна до Жаси. — Видя ли цветовете на дърветата? Есента е на прага и листата са блеснали в златно-жълто. След няколко седмици ще се възхищаваме на великолепното червено и оранжево. Същински рай.

— В рая има и змии — възрази унило Жаси.

Капитан Хорнби дрезгаво се изсмя, но смехът му потъна в бъркотията, защото моряците тъкмо внасяха в къщата отделните части на голямо легло с балдахин, подкрепян от четири греди. Жаси учудено установи, че моряците се отнасят към съпруга ѝ не само почтително, но и с искрена привързаност. Очевидно най-голямата им радост беше да му служат. Някои я поглеждаха многозначително и се подхилваха, но бяха толкова мили, че не можеше да им се сърди.

Дали Джейми забелязваше погледите им? Жаси го погледна и установи, че очите му са втренчени в нея. В тях нямаше желание, затова пък се четяха много по-дълбоки чувства и Жаси отново осъзна колко горчиво го беше разочаровала при срещата на кея.

После решително отметна глава. Да върви по дяволите! Тя се отвърщаваше от Новия Свят и копнееше да се върне в Англия. Внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи, защото почувства абсурдното желание Джейми да я наблюдава с гордост, искрено уважение и нежност.

— Да отидем да видим дали гостите ни ще бъдат настанени достатъчно комфортно, Жасмин — реши той. — След кратка почивка ще се срещнем отново за вечеря.

Капитан Хорнби заяви, че се връща на кораба. Сър Уилям също се извини с неотложна работа. Моряците вече бяха пренесли целия багаж в

къщата и също се сбогуваха. Ейми показа стаята за прислугата на Катрин, Моли и Тамсин, а Чарити поведе Леонор, Елизабет и Робърт нагоре по красиво резбованата стълба. Спалните бяха на втория етаж. Жаси последва Пейшънс към покоите, които щеше да обитава със съпруга си.

Останала най-последно сама, младата жена безмълвно втренчи очи в огромното писалище и лавиците с книги. Джейми беше донесъл в колонията много от подвързаните си в кожа томове. На камината бяха поставени медни свещници. Зад паравана се намираха принадлежности за миене, а в другия ъгъл имаше голямо кресло. В долния край на леглото бяха поставени две ракли, а до тях — красива тоалетна масичка.

Леглото беше още по-богато и разкошно от това в английската къща на Джейми. Четири изкусно резбовани греди подпиряха огромния балдахин. Жаси колебливо докосна гобленовата покривка. Матракът под нея изглеждаше мек и въздушен. Знаеше, че леглото е било поръчано в Лондон, а моряците бяха го сглобили учудващо бързо, за да се погрижат за удобството на лейди Камерън.

— Джеймс I изпрати подобно легло на Поухатан. Кралски подарък за друг крал. Надявам се да ти хареса.

Жаси стреснато се извърна. Джейми беше влязъл както винаги безшумно и стоеше облегал на рамката на вратата. Тъмносините очи все още скриваха мислите му.

— Леглото е... прекрасно.

— Наистина ли смяташ така? — Със скръстени на гърдите ръце мъжът ѝ се приближи до нея, но не я докосна. След дългата раздяла може би трябваше да бъдат чужди един за друг. Ала Жаси имаше странното усещане, че през всичките тези месеци тялото ѝ е живяло само за мига, в който Джейми щеше да я вземе в прегръдките си.

— Това е най-хубавото легло в колонията, милейди — добави той. — А къщата е много по-добра от тази на губернатора в Джеймстаун. Но то естествено не е достойно за бившата прислужница в кухнята на гостилница „На кръстопътя“.

Жаси се сви, сякаш беше получила плесница през лицето.

— Ако си разочарован от мен, милорд, вината не е моя. Не исках да се омъжа за теб, нали? И многократно ти повторих, че нямам желание да живея в тази страна.

— Защо тогава си тук? — Джейми застана плътно пред нея, сложи ръце на раменете ѝ и пръстите му се впиха в нежната плът. Жаси тихо изплака и напразно се опита да се освободи. — Защо?

— Защото такава беше заповедта ти.

— Можеше да откажеш да я изпълниш.

— Тогава щеше да се върнеш в Англия и да ме отведеш.

— Щяха да минат месеци. А междуременно можем и да стигна до убеждението, че не си струва да полагам толкова усилия заради теб. Е, защо дойде?

Погледът му излъчваше ледени пламъци, хватката му беше стоманена. Жаси извърна глава настрани и ухапа ръката му. Джейми смаяно си пое въздух, после метна Жаси на леглото, хвърли се върху нея и притисна раменете ѝ.

— Пусни ме! — изсъска тя. — Ще викам.

— Хайде, да те чуя!

— Имаме гости в къщата...

— Те ще се питат дали викаш от удоволствие или от болки. — Жаси почти повярва, че ей сега устните му ще се впият в нейните с онази дива страст, която се четеше в очите му.

Горещината на тялото му се преливаше в нейното. Кръвта зашумя в ушите и главата ѝ се замая. Двамата бяха врагове и тя би трябвало да се срамува от чувствата, които я изпълваха. Но го желаше отчаяно и би посрещнала с радост дори гнева му, ако след това се разтовари в необуздало желание. Копнееше да почувства ръцете му върху голата си кожа, устните му върху своите, пламъка, който се предаваше от горещото му тяло в нейното.

— Защо си тук, Жасмин?

— Пусни ме!

— Отговаряй! — Джейми грубо я разтърси.

— Не! Не! Нали ти отговорих! Искам да ме пуснеш! — Виолетовите очи се замъглиха от сълзи. — Искам да си ида в къщи.

— Твоят истински дом е калта, милейди.

— Английска кал, и аз я предпочитам пред тази варварска страна.

— О, по дяволите! — За нейна изненада Джейми скочи и напусна стаята.

Потръпвайки с цялото си тяло, Жаси остана да лежи в новото си легло, достойно дори за кралски особи. Уви се с тъмносинята наметка и по бузите ѝ потекоха сълзи. Не беше казала на Джейми дори, че е бременна. Никой не го знаеше, защото тя не искаше да даде живот на някое нещастно малко същество, което ще трябва да живее в тия диви места.

Не искаше да бъде сама, така ужасно сама. Макар сестрите ѝ, Моли и Тамсин да бяха наблизко — от Джейми сякаш я разделяха цели светове. Чувстваше се самотна, наранена, уплашена до смърт. Сега, когато със съпруга ѝ не я свързваше дори любовна страст, животът пред нея се изправяше безутешен, изпълнен с горчивина и омраза.

Жаси безпомощно сви ръце в юмруци. Все още се стремеше към Джейми, копнееше да помилва остро изсечените черти на лицето му, да плъзне ръце по раменете му, да го види как се разхожда гол из стаята, уверен в себе си и гъвкав като дива котка. Не искаше нищо друго, освен да лежи в обятията му. Защо не се връщаше? Той явно не се интересуваше повече от нея. Жаси унило затвори очи и след малко заспа, надвита от умората.

По някое време Джейми се върна в стаята, разтърси я и я повика по име. Гласът му достигна до нея някъде много отдалеч. Отвори сънено очи и се опита да се усмихне, за да покаже, че се радва на присъствието му. Ала Джейми извърна глава и заповяда:

— Стани! Скоро ще сервират вечерята, а очакваме гости. Облечи нещо красиво. Трябва да докажем на семейството и приятелите ни, че и в колонията можем да се придържаме към изискан стил на живот. — После отвори скрина ѝ и започна да рови из наредените в него рокли.

Жаси не помръдваше. Чувстваше се безкрайно уморена. Джейми нетърпеливо улови ръцете ѝ и я издърпа да стане. При това наметката падна на пода и Жаси инстинктивно посегна да защити корема си. Бременността ѝ още не личеше. Само тя забелязваше как се закръгля коремът, как натежават гърдите ѝ. Моли сигурно също, ала тя мълчеше. Джейми не биваше да го узнае, не и при тези потискащи обстоятелства. Ако изпитваше поне страст към нея, всичко щеше да бъде различно. Но сега... Жаси му обърна гръб.

— Остави ме на мира.

— Казах ти...

— Тъй вярно, милорд, ще се подчиня на заповедта ви. Не, милорд, да, милорд, както желаете, милорд. Ти ме измъкна от калта и ме доведе в тази варварска страна, аз съм ти вечно благодарна и ще изпълнявам всичките ти заповеди.

— Ще ти изпратя Моли.

— Не. Нали преди малко им каза, че днес нямат повече задължения. Сама ще се справя. — Обърна се към Джейми и видя нервно пулсиращата вена на шията му. Едва не избухна в сълзи. Искаше ѝ се да се хвърли в обятията му и да остане там завинаги. Никога не беше ѝ изглеждал толкова красив. Бялата риза образуваше прекрасен контраст със загорялото от слънцето лице, късият

до коленете панталон от кралскосин сатен подчертаваше тесните бедра, а широките плещи изпъкваша под черния жакет.

— Давам ти пет минути, милейди — промърмори Джейми и напусна спалнята.

Жаси не успя да се справи за пет минути, но след десет беше вече готова. Когато слезе в салона, Елизабет седеше с Джейми край камината и с интерес се вслушваше в разказите му. Когато се появи Жаси, съпругът ѝ се изправи и учтиво я поздрави.

— Джейми тъкмо ми описваше една красива река, която тече тук наблизо — заговори Елизабет. — Там индианките плували голи, а много бели жени следвали примера им, защото водата била яносиня и кристално чиста.

— По този начин индианките се опитват да си уловят съпрузи — обясни Джейми и Елизабет избухна в смях.

— Така ли? Значи искат да замаят мъжете с голотата си? Май няма особено резки граници между този народ и нас.

— Така е — потвърди Джейми и изгледа Елизабет с нежно възхищение.

Леонор и Робърт скоро се присъединиха към тях и Джейми поръча на Ейми да сервира напитки преди вечерята. Икономката наля в чашите френско вино, донесено с товара на „Сладкия рай“. Когато заеха местата си на масата, Леонор се извини за закъснението и влюбено изгледа мъжа си.

— Беше толкова прекрасно... — Внезапно усети какво говори и цялата почервеня. — Беше прекрасно най-последно да усетим твърда земя под краката си.

Всички освен Жаси избухнаха в смях и Леонор невинно попита:

— Ти не се ли наслади на това, Жаси?

Жаси сведе очи към чинията си. Намекът беше повече от ясен. Всички предполагаха, че Джейми гори от нетърпение отново да спи с жена си след дългата раздяла. Естествено тя нямаше да разкрие пред никого, че мъжът ѝ вече не я желае. Усети върху себе си погледа му, но не пожела да го срещне.

— Да, пътуването беше много уморително.

— Милейди? — Джонатан беше застанал зад нея, облечен в тържествената ливрея на Камерън, и повдигаше капака на грамадна сребърна купа. — Сърнешко рагу, милейди.

— Изглежда прекрасно, благодаря ви, Джонатан. Моля, обслужете първо лейди Максвел.

Джонатан сервира парчетата месо в чиниите на гостите, а Ейми внесе картофено пюре и зелен фасул. Момичетата сервираха хляб и дива пуйка. Ястията бяха наистина изискани и новодошлите никога не биха помислили, че преди години тук е царял глад. Сър Уилям Тибалт се яви малко преди края на вечерята и изтъкна като причина за закъснението си новината, че едно от дечицата на заселниците се изгубило в гората.

Джейми смръщи чело.

— Защо не ме повикахте веднага?

— Жена ти пристигна само преди няколко часа. Нали трябваше да се видите след дългата раздяла...

— Познавам горите по-добре от вас. За в бъдеще ме уведомявайте веднага щом се случи нещо подобно.

Намериха момиченцето живо и здраво. Робърт се обърна към Джейми:

— Ти май носиш големи отговорности в тази колония.

— Точно така. Има много работа. Трябва да сечем горите, да обработваме нивите, да строим необходимите къщи. В пристанището ни рядко влизат кораби и ако искаме колонията да процъфтява, трябва да работим упорито за оцеляването си. Мога да купя всичко, но когато буря настигне кораба ми и го потопи, парите, вложени в товара, отиват по дяволите. Тук всички работят. Аз ходя с мъжете на лов, сека дървета и какво ли още не. Смятам, че работата ще ти се отрази добре, Робърт.

— Ще видим — усмихна се в отговор Робърт и погледна към Жаси. — За теб също ще има достойни задачи в тази страна, мила. На борда на „Сладкия рай“ се държа като същински ангел.

— Така е — потвърди веднага Леонор. — По цели нощи се грижеше за болните. Цяло чудо, че не се зарази.

— Моля те, Леонор... — понечи да възрази Жаси, но сестра ѝ я прекъсна:

— За в бъдеще бъди по-предпазлива и не се занимавай с всякаква паплач. Можеш да ни донесеш някоя инфекция.

— Жената, която почина от кръвоизлив, не беше болна — отговори тихо Жаси. — Роди детето си и умря. — Най-после срещна погледа на Джейми и ѝ се стори, че в очите му вече няма презрение.

В този миг Джонатан пристъпи зад господаря си, покашля се и когато Джейми обърна очи към него, дискретно пошепна нещо на ухото му.

Джейми кимна и се изправи.

— Поканете ги вътре. — Обърна се към гостите си и продължи: — Извинете ме, веднага се връщам.

След излизането му Елизабет насочи вниманието си към Уилям и започна да го разпитва как протича денят му. Той ѝ отговаряше учтиво и обеща да научи дамите да си служат с оръжие.

Жаси слушаше с половин ухо. Най-последно любопитството надделя и тя изтича към входната врата, където беше застанал Джейми, а пред него войник с броня и някаква непозната жена. Жената имаше дълги, гладки черни коси, медноцветна кожа и зелени очи. Не носеше корсет под скромната си ръчнотъкана рокля и гъвкавите гърди потрепваха под тънката материя — нещо, което се стори на Жаси извънредно неприлично.

— Предай благодарностите ми на вожда — казваше тъкмо Джейми. — Жена ми със сигурност ще оцени подаръка му... — Той прекъсна изречението си, защото забеляза, че Жаси е застанала до него. — Жасмин, това са Лайл Талбът от патрула ни и Хопи. Лайл, Хопи — представям ви лейди Жасмин Камерън.

Лайл почтително се отпусна на едно коляно пред господарката си, а Хопи направи едва забележим поклон.

— Милейди... Ще предам посланието ви, милорд.

— Благодаря.

Тя се усмихна.

— Много добре ви обръснах, нали?

— Какво? — Джейми инстинктивно посегна към страната си. Отдавна беше забравил старанията на Хопи и острата мида. — О, да, много съм ти благодарен.

Жаси видимо се скова и Лайл забързано побутна Хопи към вратата. Ето че лейди Камерън също имаше удобен случай да погледне презрително съпруга си.

— Жаси... — започна той.

— Яденето ще изстине. — Младата жена се извърна и тръгна към салона с цялото достойнство, на което беше способна. Надяваше се съпругът ѝ да не забележи как трепери с цялото си тяло. Никога не беше ѝ дошло на ума, че той може да завърже връзки с други жени. Гневът и болката, които се смесваха в сърцето ѝ, бяха ужасно обезпокоителни. Как можеше Джейми да предпочете пред нея някаква си езичница! Никога вече нямаше да му позволи да я докосне.

Не знаеше какъв дявол я подтиква да се държи така, но когато седна отново на масата, Жаси направи всичко възможно да омае с чара си Робърт и

сър Уилям Тибалт. Обсипа Уилям с въпроси и получи подробни отговори. После посегна към ръката на зетя си.

— На борда на „Сладкия рай“ Робърт беше винаги мил и верен приятел. Мисля, че нямаше да преживея ужасното пътуване без неговата помощ.

Тъй като Леонор много добре знаеше, че на борда Робърт се грижеше предимно за нея самата, тя не прие сериозно думите на сестра си. Ала Джейми, който нямаше представа как е протекло плаването, веднага повярва, още повече, че много добре помнеше как приятелят му ухажваше Жасмин. Младата лейди злорадо установи, че мускулите по брадичката му нервно потръпват.

След вечеря се събраха край камината да пият уиски и греяно вино. Господата запушиха лулите си. Елизабет и Леонор скоро се оттеглиха с извинението, че са изтощени до крайност. Ала Жаси остана в салона и продължи да се вслушва жадно в обясненията на сър Уилям, който ѝ разясняваше как да си служи с мускета.

— Не е ли по-добре ти също да се качиш в спалнята си, Жаси? — попита малко объркан Джейми.

— О, не. Изобщо не чувствам умора — отговори с невинна усмивка тя. — Освен това проявявам похвално усърдие да отговоря на предизвикателствата на Новия Свят.

Погледът, който ѝ отправи, беше толкова заплашителен, че лейди Камерън вече не се осмели да флиртува със сър Уилям. Само след няколко минути пожела лека нощ на господата и се качи в спалнята си. Реши да се съблече колкото се може по-бързо, да навлече нощницата си и да се пъкне под завивките. Ако Джейми прояви някакво желание да се доближи до нея, ще му заяви да върви при своята индианска курва. Планът ѝ така и не можа да се осъществи, защото Джейми я беше последвал и зарези вратата в същия момент, когато се опитваше да смъкне роклята от раменете си. Не можа да го направи, затова съпругът ѝ пристъпи по-близо и я издърпа през главата ѝ.

Фуркетите нападаха от косата ѝ и се разпиляха по пода. Джейми захвърли роклята и се взря в голите рамене на жена си. Погледът му се плъзна по закръглените гърди, стегнати в корсета и спря върху буйните вълни на русите коси, обкръжили бледото ѝ лице. Никога досега не беше му се струвала по-желана.

— Ела при мен — пошушна дрезгаво той.

— Да не си полудял! — изсъска тя. — Никога вече няма да ти позволя да ме докоснеш. Развратник такъв!

— По дяволите! — изръмжа той и я стисна в обятията си.

Жаси заудря с юмруци по гърдите му, но Джейми нито за миг не отслаби желязната си хватка. Зацелува я с цялата страст, на която беше способен, притисна лице до къдриците ѝ, после потърси с устни пулсиращата вратна вена и мекото рамо. Останала без дъх, Жаси се опитваше да го отблъсне от себе си.

— Не смей...

Джейми гневно се вгледа в очите ѝ.

— Какво, милейди? Преди малко се държа като кокотка пред сър Уилям, а в собствената си спалня си решила да се правиш на монахиня!

— Бях просто учтива.

— О, пак изисканата дама! А Робърт Максвел?

— Той е мой добър приятел. Даде ми много и аз му отвърщам със същото.

— В тази стая ще играеш само ролята на съпруга. — Въпреки ожесточената ѝ съпротива Джейми я метна на леглото и само след миг вече лежеше върху нея.

— Ще викам!

— Не се мъчи.

— Върви при индианската си курва!

— Какво?

— Нека онази индианска курва задоволи желанията ти.

— Ти май ревнуваш, миличка? — Джейми се надигна и изненадано вдигна вежди. Ръката му стискаше китките ѝ, докато мощното бедро притискаше краката ѝ.

— В никакъв случай, милорд. Просто се чувствам унижена.

Със свободната си ръка Джейми помилва бузата ѝ и Жаси потръпна под докосването му. Пръстите му се плъзнаха към корсета, сръчно развързаха сатенените панделки и намериха гърдите ѝ. Розовото зърно се втвърди под допира и пламна под милувката на горещите мъжки устни.

— Мразя те! — произнесе задавено Жаси. Дали медноцветното тяло на индианката му беше доставило същото удоволствие? — Мразя те! — изсъска тя, пламнала от гняв. Как позволяваше докосването му да запали такъв огън в тялото ѝ! — Престани! Мразя те!

Джейми отново вдигна глава и докато продължаваше да стиска с една ръка китките ѝ, с другата издърпа фустите и ризата ѝ. Жаси ядно изруга и се опита да му избяга, останала само по чорапи.

Ръката му помилва корема и изведнъж спря. Беше затаил дъх. Очите му потърсиха погледа ѝ. Той знаеше.

— Бременна си — проговори направо Джейми.

— Нямам никаква вина за това.

Пръстите му се впиха в китките ѝ като белезници.

— От кого е детето? — попита с измамно любезен тон.

Минаха няколко секунди, преди Жаси да проумее отпращаното ѝ обвинение. Обзета от бесен гняв, тя най-после успя да се освободи. Изплака, заудря с юмруци по гърдите му и се опита да го ритне.

— Жаси!

Ала Жаси не чуваше нищо. Застана на колене и когато Джейми се надигна след нея, го блъсна с такава сила, че той загуби равновесие. Скочи от леглото и понечи да избяга, но мъжът беше по-бърз, сграбчи я за косите и я издърпа обратно върху гобленовата завивка. В следващия миг отново беше върху нея.

— Не! — изсъска тя. — Не ти позволявам да говориш по този начин и да се отнасяш с мен като с някоя курва — а после да мислиш, че ще спя с теб!

— Тихо, Жаси...

— Върви при индианската си курва!

— Никога не съм я докосвал.

— Ала тя добре ти служи, нали!

— Тази сутрин ме обръсна и това беше всичко.

— Отвратителен подлец! Бебето е твое, но това няма значение за мен. Не ме интересува кой е бащата. Не искам това дете. Искам да си ида в къщи. Не искам да умра тук...

— Няма да умреш.

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Защо не? Бебето на „Сладкия рай“ умря, нали! Дойде на бял свят съвсем посиняло. Увиха го в едно одеяло и го хвърлиха през борда. Сигурно рибите отдавна са го изяли. После умря и Джоан. Получи силен кръвоизлив и никой не можа да ѝ помогне.

— Жаси, ти няма да умреш. Ти си млада и здрава.

— Не искам това дете!

— Ала аз го искам.

Жаси смаяно го изглежда.

— Защо се ожени за мен?

— Какво?

Младата лейди горчиво се изсмя.

— Аз не означавам нищо за теб. Просто ти е трябвала достатъчно силна жена, която да преживее раждането в тази дива земя и...

— Жаси, престани.

— Не...

Тогава Джейми затвори устните ѝ с целувка. Този път тя беше пламенна и в същото време безкрайно нежна. Джейми започна да милва тялото ѝ, мек и нежен както никога преди това, и тя трепереше от желание да усети ръката му върху гърдите си. Устните на мъжа ухапах крайчето на ухото ѝ, езикът му остави гореща следа по врата ѝ, после засмука зърното на гърдата ѝ и Жаси се устреми насреща му с цялото си тяло. Извика от удоволствие, когато ръката му се плъзна в утробата ѝ.

След известно време Джейми се надигна и нетърпеливо започна да се разсъблича. Жаси го наблюдаваше през полузатворените си очи. Само след минута отново беше върху нея, взе ръката ѝ и я потегли надолу.

— Хвани ме там...

— Не!

— Помилвай ме.

— Да...

Джейми се усмихна и пръстите ѝ замилваха пулсиращия член. Устните им отново се намериха, ръката на мъжа се зае отново с интимните нежности и скоро Жаси почувства, че пламти от неутолима жажда. Докато Джейми притискаше устни към шията ѝ, тя покри с целувки рамото му. Когато най-сетне проникна в нея и се потопи дълбоко в очакващата го утроба, тя изхълца от сладостното мъчение, нагоди се към ритъма на бедрата му и когато двамата заедно достигнаха оргазма, извика от разтърсващо удоволствие.

После смутено скри лице на гърдите му и се опита да забрави сладострастните си усещания и всички ония неприлични неща, които беше извършила. Джейми мълчеше, ала не я изпускаше от ръцете си. Брадичката му опираше в челото ѝ.

Огънят в камината изгасваше. В стаята стана студено. Най-сетне Джейми се отдели от тялото на жена си и зави и двамата с дебелата завивка. После нежно я притисна до себе си.

— Няма да умреш. Не се страхувай. Ще бъда до теб, когато родиш сина ми.

— Аз...

— Какво?

— Искам да си ида у дома.

Жаси почувства как тялото му се скова.

— Твоят дом е тук.

— Няма ли да ме пуснеш да си отида?

— Не.

Жаси потръпна с цялото си тяло, без да знае дали отговорът я радва или натъжава. Джейми преплете пръсти в нейните.

— Ти си моя жена, в добри и в лоши дни, затова няма да ти позволя да ми избягаш.

— Обаче намекна, че съм спала с Робърт.

— Никога не би го направила.

— Защо не?

— Защото знаеш, че ще го убия.

Жаси конвулсивно преглътна и си пожела да беше казал, че неговата съпруга никога няма да опетни честта на съпруга и сестра си. Ала Джейми не оценяваше благородните мотиви на действията ѝ.

— А индианката? — попита тихо тя.

— Хопи е моя преводачка, нищо повече.

— Заклевах ли се?

— Не съм свикнал да се съмняват в думите ми, но този път ще направя изключение. Заклевам се, че Хопи не е нищо повече от моя преводачка. Смятаме, че произхожда от някоя бяла заложница от селището Роаноук, което беше разрушено. Уверявам те, че не съм я докоснал. Достатъчно ли е?

— Да — промърмори доволно Жаси и колебливо прибави: —
Благодаря...

— Направих го с удоволствие. И още нещо, милейди...

— Да?

— Аз съм този, който ще те обучи да стреляш с мускет. Не е нужно да молиш друг мъж.

— Не, милорд.

— В никакъв случай.

— В никакъв случай — потвърди тя и се притисна до съпруга си. Страховете ѝ се бяха изпарили без остатък. Очите ѝ се затвориха и само след минута вече спеше дълбок, непробуден сън.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Събуди я нахално потупване по голото дупе. Скочи възмутено и видя, че съпругът ѝ е вече облечен. Жаравата в камината беше угаснала и стаята беше леденостудена. Въпреки това Джейми безмилостно издърпа завивката от леглото.

— Ставай, имаме много работа.

Денят едва беше настъпил. Тънка розова ивица проникваше през капациите на прозореца. Жаси сърдито изгледа мъжа си, грабна завивката и моментално се уви в нея. Много отдавна не бяха я вдигали толкова рано — още от времето, когато търкаше подовете в странноприемницата на мастър Джон.

— Ставай! — Джейми отново издърпа завивката.

Жаси сърдито изкрещя, седна в леглото и той засмяно я прегърна.

Мъжете са направо невъзможни, помисли си уморено тя. Не стига, че му се покорих изцяло, изпълних всичките му желания, а той продължава да се държи като отвратителен тиран.

— Толкова ми е студено, Джейми! — проплака тя.

— Облечи се бързо и ще се почувстваш по-добре. Намери нещо по-топло. Очевидно тази есен трябва да се съобразяваме с ранното настъпване на студа.

— Страхотно! — Жаси се освободи от ръцете му, отпусна се на леглото и се пхна под завивката. Джейми ухилено полегна до нея.

— Ако не успея да те измъкна от леглото, ще трябва да дойда при теб.

Жаси тежко въздъхна, стана от другата страна на леглото и уви завивката около голото си тяло. Джейми остана облегнат на лакът, продължавайки да я наблюдава. Едва сега Жаси забеляза, че мъжът ѝ е напълно облечен и носи дори ботуши.

— Нима вече си излизал?

— Точно така, мадам. Рано сутрин е най-добре да се ходи на лов. Тогава обитателите на гората още не са се събудили.

— Трябваше да ме оставиш да поспя...

— Не, мила, не мога. Макар че с удоволствие бих удължил почивката ти — като награда за прекрасната нощ.

Жаси почервения и прехапа долната си устна. Разкайно си пожела да не беше показала толкова явно страстта си. Джейми сигурно щеше отново да започне с проклетите си намеци за произхода ѝ.

— Добре, щом тук се става в толкова ранен час...

— Денят в Америка започва много рано. През есента фермерите излизат на полето още на разсъмване, защото се свечерява рано. Закусваме по тъмно и... О, по дяволите! — Той скочи от леглото, изтича при Жаси и я стисна в обятията си. — Да върви по дяволите дневната програма, аз просто трябва да те целуна!

Жаси с готовност разтвори устни насреща му и леко простена, когато почувства милувката му. После обаче енергично го отблъсна.

— Не, Джейми! Сигурно вече ни очакват, затова ще се облека и...

Стреснато замлъкна, когато съпругът ѝ издърпа завивката от голото ѝ тяло и то потръпна на хладния утринен въздух.

— Нека чакат...

Зъбите ѝ затракаха, кожата ѝ настръхна. Русите къдрици се разпиляха по гърдите ѝ, натезали от бременността и станали още по-красиви.

— Джейми...

Мъжът ѝ се засмя, притисна я отново до себе си и я целуна. Пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му.

— Замръзвам...

— Не, лейди, париш като огън...

Жаси трябваше да се съгласи с него. Беше опасно, грешно и в същото време извънредно вълнуващо да се наслаждава на нежността му в светлината на първите слънчеви лъчи. Продължаваше да потръпва от студ, но там, където я докосваха ръцете и устните на съпруга ѝ, лумваха буйни пламъци.

Джейми се отпусна на колене, започна да целува интимните ѝ части и тя отметна глава назад, зарови пръсти в тъмните му коси, забравила всичко около себе си. Не можеше да разсъждава, можеше само да усеща разпалващото се в утробата ѝ желание. Студените тръпки изчезнаха. По крайниците ѝ течеше огнена лава, устните ѝ задъхано шепнеха името му, а когато тялото ѝ се разтърси в екстаз, прозвуча триумфалният смях на Джейми.

Жаси имаше чувството, че ще припадне, но мъжът ѝ я задържа, отнесе я на леглото и бързо разтвори панталона си. Проникна устремно в нея и се

задвижи в див ритъм, без да я изпуска от очи, докато Жаси не отметна с хълцане глава, за да скрие от него напирещите в гърдите ѝ чувства.

Когато утоли жаждата си, Джейми дълго лежа върху нея, пъхнал глава между гърдите ѝ. Жаси изпита изкушение да помилва косите му, ала се овладя, обхваната от внезапен страх. Този мъж будеше у нея много по-дълбоки чувства, отколкото искаше да си признае. Не биваше да дава толкова много. А прозрението, че не може да прикрие чувствата си, докато той не дава почти нищо от себе си, беше направо страшно.

Ръката му се плъзна по корема и тялото ѝ неволно се скова. Мисълта за детето още повече засили страха ѝ.

— Какво ти стана?

— Няма нищо — излъга унило тя.

Джейми с въздишка се надигна.

— Много ми се иска да проникна до дълбините на сърцето ти.

— И без това ми взе всичко — дори онова, което исках да скрия от теб...

— Там е работата, скъпа. Непрекъснато се опитваш да скриеш нещо от мен.

— А тъй като съм дъщеря на проститутка, това не ми се удава — пошушна с горчивина тя.

Джейми заклинателно обгърна раменете ѝ.

— Жаси, ти си моя жена, моята красива, страстна жена. Само това е от значение.

— Защото живеем в тая дива земя...

— Защото аз го казвам.

Жаси смутено замлъкна. Усещаше, че съпругът ѝ говори спокойно, че не ѝ се подиграва. Той стана, закопча панталона си, после приседна на ръба на леглото и започна да милва корема ѝ.

— Страх ме е за теб — проговори тихо.

Жаси смаяно го изгледа. Нима наистина имаше нещо, което би накарало Джейми Камерън да се страхува?

— Защо?

— Защото не исках детето и това би могло да те тласне към необмислени, опасни постъпки. Толкова ли те смущава фактът, че детето е мое?

Жаси не разбра въпроса и мина известно време, преди да му отговори. Надяваше се да не го е засегнала с колебанието си.

— Не. Аз...

— Добре тогава. Нищо повече не искам да знам. Сега обаче ме изслушай много внимателно. Ако потърсиш начини и средства да прекъснеш бременността, рискуваш живота си.

— Ако имах подобни намерения, щях да го направя още преди доста време.

Това обяснение очевидно успокои Джейми.

— Джоан Танън можеше да умре и у дома си в Англия.

— Обаче почина на кораба, на път към тази варварска страна... — Жаси внезапно спря. — Трябва да поговоря с Джон Танън.

— Той вече знае какво е станало с жената и детето му.

Жаси поклати глава. Непременно трябваше да поговори лично с този беден човек. Никой освен нея не знаеше колко го беше обичала Джоан. Той заслужаваше да чуе последния поздрав на жена си.

— Трябва да го видя.

— Жаси!

— Моля те...

Джейми объркано я изгледа, после поклати глава.

— След закуска ще те науча да стреляш с мускет. Обядът е в четири. Междувременно можеш да посетиш Танън. Щом толкова настояваш...

— Трябва да го направя. Моля те...

Джейми кимна, изправи се и я издърпа да стане.

— Обличай се най-после. И без това сме закъснели.

Внезапно Жаси отново усети ледения студ в стаята, скочи и изтича към паравана да се измие. В това време на вратата се почука и Джейми отиде да отвори. Дълбокият му глас прозвуча приветливо.

— Добро утро, Моли. Добре ли спяхте в новото си легло?

— Отлично, милорд.

— Много ли сме закъснели?

— Ами да, Ейми се тревожи...

— Няма причини за това. Ей сега ще слеза да поговоря с нея. Впрочем вие се появявате точно навреме. Господарката ви има нужда от вас.

Вратата се затвори с трясък и Моли изтича към паравана, шумолейки с колосаните си поли.

— Мис Жаси?

— Тук съм!

— Какво ви е необходимо?

— Всичко! — извика Жаси и грабна дебелата хавлиена кърпа.

Малко по-късно прислужницата ѝ подаде плътна долна риза и тя побърза да се пхне в нея. Когато излезе иззад паравана, Моли приятелски се ухили.

— Май заспахте доста късно, а?

— Моли! — промърмори укорително Жаси и започна да навлича фустите си.

Момичето сърдечно се засмя и я прегърна.

— Толкова се радвам, че сте щастлива, мила моя! Още от самото начало знаех, че лорд Камерън е точно мъж за вас. Той е куражлия човек, не е като онзи русия...

— Робърт Максвел?

— Точно той — потвърди Моли, помогна ѝ да облече корсета и започна да го стяга.

— Робърт е прекрасен човек.

— А вие бяхте влюбена в него, нали? Повярвайте ми, аз разбирам от мъже, затова се вслушайте в думите ми — вие взехте по-добрия.

Жаси нахлузи топлата вълнена рокля.

— Вие май не сте наред, Моли. Робърт е толкова мил...

— Значи той все още означава нещо за вас...

— О, да. — Жаси обичаше Робърт, макар и не като съпруг. Би ѝ било невъзможно да го обикне, защото и в прегръдките му никога нямаше да забрави онова, което изпитваше в обятията на Джейми. Все едно дали мразеше мъжа си или не — тя беше станала изцяло негова. Вече не завиждаше на Леонор. Имаше достатъчно проблеми със собствения си съпруг.

Всички бяха събрани в салона около масата за хранене. Леонор и Елизабет, Джейми и Робърт. Когато Жаси слезе и се извини за закъснението, мъжете се изправиха. Робърт Максвел я изгледа многозначително и тя почувства, че се изчервява — нещо, което не убягна от внимателния поглед на домакина. Жаси видя как очите му помрачняха и сърдито отметна глава назад. Тъй като не беше направила нищо лошо, нямаше намерение да търпи ревността му.

Седна начело на масата и похвали Ейми, която беше приготвила отлична закуска — пушена риба, хляб, сирене и прясно издоено мляко. След закуска Джейми обяви:

— Сега ще дам урок по стрелба на Жаси. Утре можеш да се включиш и ти, Елизабет.

— Не мисля, че бих могла да дам дори един-единствен изстрел — отговори плахо момичето.

— Ти сама решаваш.

Жаси много добре разбираше чувствата на сестра си.

— Аз също не съм уверена, че ще се справя, Джейми.

— Да вървим. — Той посегна към мускета си, оставен до камината. Извади от торбичката фитил и го запали от огъня. После изведе Жаси пред къщата, където Ейми вече ги очакваше с кожена торбичка за барут, друга с куршуми и дълга пръчка с извит край. Джейми й благодари, а Жаси с принудена усмивка промърмори, че скоро ще се върнат.

Докато вървяха между хижите на палисадата, често срещаха работници и домакини, които изпълняваха всекидневните си задължения. Всички почтително поздравяваха Джейми и се покланяха пред красивата му съпруга.

— Всевластният господар и повелител, а? — пошушна Жаси.

— Точно така, мила. Никога не го забравяй.

— Как бих могла?

— Не ми харесва блясъкът в очите ти, когато разговаряш с други мъже.

— Само си въобразяваш.

— В никакъв случай.

— Знам, че никога не бива да флиртувам с Робърт Максуел. Иначе ще го убиеш — и мен вероятно също.

— Теб не, любима. Ще изчакам да родиш сина ми, а после ще те насиня от бой и ще те хвърля в някой затвор, където ще имаш достатъчно време да се разкаеш за греховете си.

Дали се шегуваше? Жаси скритом хвърли поглед към него. Познаваше интимните му страни, но все още не беше проникнала в дълбините на сърцето и душата му.

Двамата минаха през портата на палисадата. Междувременно слънцето беше изгряло, есенният въздух беше приятно топъл, а пъстрите есенни листа весело блестяха. Реката течеше по пътя си ослепително синя. В далечината с виждаха работещите на полето мъже, които прибираха реколтата.

— Тютюн — обясни Джейми, проследил посоката на погледа ѝ. — С това печелим парите си.

Жаси се усмихна, без да обръща внимание на думите му.

— Не вярвам, че ще се осмелиш да ме набиеш.

— По-добре не ме поставяй на изпитание! — предупреди засмяно той.

— Не е моя вината, че виждаш неща, които не съществуват в действителност.

Джейми рязко спря.

— А какво да видя, милейди? Къде е действителността?

— Аз... не разбирам за какво говориш — отговори неловко тя и си пожела да не го беше предизвиквала.

— Напротив, много добре знаеш. Ти не ме обичаш, това поне е установено. Да не искаш да ме накараш да помисля, че чувствата ти към нашия чаровен приятел са угаснали?

Жаси възхитено се загледа в пулсиращата на врата му вена.

— Ти също не ме обичаш.

— Но желая само теб и никоя друга. Отговори на въпроса ми.

Обхваната от страх пред непредвидимия му темперамент, младата жена сведе глава.

— Аз... не обичам никого. Обичам само парите, нима не помниш?

Джейми вирна брадичка и без да каже нищо повече, хвани ръката ѝ. Дватама продължиха пътя си до малкото сечище с ограда от колове.

Джейми вдигна пръчката с извития край.

— Това е поставката. Не е много лесно да се стреля с мускет, затова се подпира върху нея. — Той заби пръчката в тревата и посочи тлеещия фитил, окачен на мускета. — Фитилът трябва да бъде винаги достатъчно дълъг. Иначе когато ловецът забележи сърна или съгледвачът — войнствен индианец, може да установят, че оръжието им е безполезно.

— Смятах, че индианците се държат мирно и тихо...

— Не съм твърдял такива неща.

— Нали ги харесваш.

— Уважавам правото им да живеят както те искат. Ала никога не съм казвал, че общуването с тях не изисква предпазливост. А сега внимавай. Тази камерка е за барута. — Той изсипа определено количество от коженото чувалче в отвора. — Трябва да внимаваш и да не се приближаваш твърде

много до тлеещото крайче на фитила, за да не си изгориш пръстите. Затвори камерата, после пъхни куршума с пълнежа напред в дулото и го натисни с шомпола. Вече можеш да дръпнеш спусъка.

— Междувременно войнственият индианец отдавна ще ми е прерязал гърлото.

— С времето ще се научиш да извършваш подготвителните работи за секунди. — Джейми подпря мускета на поставката. — Цели се малко по-ниско и не се плаши от отката. — Даде изстрел и улучи точно в черната точка на мишената, окачена върху едно отдалечено дърво. После повторно зареди оръжието, като й демонстрира колко бързо може да стане това.

Щом мускетът отново се озова в дървената поставка, Жаси се прицели, като последва съвета на Джейми и насочи дулото малко по-надолу, отколкото й се струваше правилно. Фитилът запали барута, той се възпламени и изстреля куршума. Шумът я оглуши, а откатът за малко не я събори. Джейми побърза да я подкрепи.

— Скоро ще свикнеш да се задържаш на крака — усмихна се той. — А сега трябва сама да го заредиш.

Когато мъжът й най-после реши, че е заслужила почивка, Жаси беше изтощена до крайност. Трябваше да положи много усилия, за да се справи с тежкото оръжие. Винаги когато забравяше да затвори камерата с барут или дългият фитил увисваше твърде близо до полите й, Джейми сърдито я поправяше. Тя му отговаряше с гневен крясък и удвояваше усилията си. Потта се стичаше на ручейчета между гърдите й и тя гневно се кълнеше, че един ден ще стане по-добър стрелец от мъжа си. Най-после успя три пъти подред да зареди и да стреля в течение на една минута, без откатът да я събори на земята.

Погледна триумфално Джейми и му подаде оръжието.

— Сега доволен ли си, милорд?

— Да. Но аз винаги съм знаел, че ще се справиш.

— Нали затова се ожени за мен.

Джейми пронизващо я изглежда.

— Много добре знаеш защо съм се оженил за теб. Да се връщаме. Ще те придружа до къщата на Джон Танън.

Двамата мълчаливо изминаха пътя до палисадата и Джейми отведе жена си в малка плетена хижа, замазана с глина, със сламен покрив, от който стърчеше комин. Преди да почука, вратата се разтвори и на прага застана едър рус мъж с дълга брада. Очите му бяха помътнели от болка, но по устните му се изписа учудена усмивка.

— Лорд Камерън! Колко мило, че идвате да ме посетите!

— Мистър Танън, това е съпругата ми, лейди Камерън. Дошла е да ви каже нещо.

Джон Танън смутено свали шапка и я стисна в ръце. После покани гостите в дома си.

— Простете, че вътре е такава бъркотия, милорд и милейди. Очаквах моята Джоан, пък и не разбирам много от домакинство. При мен живеят сестричката на Джоан и голямото ми момче и просто не успяваме да поддържаме реда.

Навсякъде бяха нахвърляни дрехи, на малката маса бяха струпани тенджери, тигани и всякакви съдове. Мръсно малко момиче с разплакали очи страхливо се поклони пред Жаси, а десетгодишното момче, което се опитваше да кърпи панталонките си, само мрачно вдигна очи. Жаси се обърна към Джон Танън.

— Искях да ви кажа, че седях при жена ви — до края. Тя ме помоли да ви предам, че много ви е обичала.

Мъжът коленичи, улови ръката ѝ и се приведе към нея.

— Вече чух, че сте се грижили като ангел за моята Джоан, милейди, и съм ви вечно благодарен.

Жаси смутено се изчерви.

— Моля ви, станете, мистър Танън. Направих само онова, което трябваше.

Мъжът кимна, въпреки че очевидно не я слушаше. Очите му бяха празни, втречени някъде в далечината, ръцете продължаваха да стискат нейната. Жаси безпомощно се извърна към Джейми, но той само вдигна рамене. Очевидно искаше да ѝ каже, че сама трябва да се справи със ситуацията.

— Станете, мистър Танън — повтори тя. — Разбирам мъката ви, но все пак не бива да превръщате дома си в кочина. Джоан сигурно би се разочаровала ужасно, ако можеше да ви види. — Меко издърпа ръката си и отново хвърли бърз поглед към Джейми. Щом не желаше да ѝ помогне, тя щеше да осъществи плана си сама, макар че отново щеше да му даде повод да мисли, че се е оженил за жена от простолюдието. Жаси решително вирна брадичка. Да мисли каквото си ще. Щом отказваше да предприеме каквото и да било, тя щеше да направи онова, което смяташе за правилно. Усмихна се и се обърна към момчето. — Как се казваш, детето ми?

— Едмънд, милейди. — Малкият скочи и тя веднага забеляза, че дрешките му са отеснели и изпокъсани. — Донеси ми ведро вода и го сложи на

печката. Закусили ли сте днес? Лорд Камерън веднага ще ви изпрати сърнешко рагу. И ще нареди на Моли да дойде тук. Трябва да се погрижим за малко повече чистота.

— Не бива да правите това, милейди! — Джон Танън скочи и ужасено изгледа Джейми. — Моля ви, милорд, обяснете на жена си, че има работа с най-обикновен работник. Тя не може да... Моля ви, помогнете ми!

Жаси също изгледа с очакване съпруга си. Ако ѝ заповядаше да се откаже от намеренията си, тя щеше решително да се възпротиви. Този човек се нуждаеше от помощ. Беше загубил жена си в служба на своя господар лорд Камерън и Джейми беше длъжен да го подкрепи в трудния час.

Мъжът ѝ отново втренчи в нея странния си, загадъчен поглед.

— Боя се, че никой не може да отклони лейди Камерън от намерението ѝ, Джон. Освен това не можете да отречете, че къщата ви има нужда от разчистване. Ще изпратя камериерката със сърнешкото рагу. Едмънд, след обяда ти ще придружиш лейди Камерън до вкъщи. — Преди да излезе от стаята, той се обърна и впи очи в Жаси. В тях не се четеше очакваното презрение, а радост и гордост, и Жаси поруменя от смущение.

— Как се казва сестра ти, Едмънд?

— Тя е сестра на мама, милорд, а не моя. Името ѝ е Маргарет.

— Ела тук, малката ми... — Жаси вдигна детето от пода и го сложи да седне на масата. Наля в легена топла вода, намери парцал и грижливо започна да почиства детското лице. — Ето че под пласта мръсотия се появи едно красиво малко момиче! Браво на теб! А сега да се залавяме за работа.

Само след минути се появи Моли с огромно парче сърнешко. Като видя занемарената стая, тя засипа бедния Джон Танън с обвинения, без да обръща внимание на смутените му обяснения, че сега е жертва и той по цял ден е на полето. Жаси сложи рагуто на печката да се стопли, после с помощта на Маргарет откъсна пресни зеленчуци от градинката и ги прибави в тенджерата.

Междувременно Моли чистеше стаята, подпомагана от Едмънд и противящия се Джон Танън. Когато най-после седнаха да обядват, той сърдито я изгледа.

— Жени като вас могат да превърнат всеки мъж в закоравял ерген.

Моли енергично го удари през пръстите с големия черпак.

— Само да сте посмели да докоснете хляба! Първо си измийте мръсните ръце, или няма да получите нищо за ядене.

Джон се надигна с проклятие на уста, после смирено се извини пред Жаси.

— Тази личност май е в състояние да обърне в бягство и самия дявол, милейди.

— Без съмнение — отговори през смях Жаси. — Ала в този случай е съвсем права. Човек трябва да се храни само с чисти ръце.

След обяда мъжът и момчето отново отидоха на полето. Жаси окъпа Маргарет и ѝ сложи чисти дрешки. Малката имаше само две роклички и Жаси обеща да ѝ ушие нещо.

— Имам няколко стари поли. Дали ще ти харесат?

— О, да, милейди.

После Жаси и Моли се заеха да измият всички съдове и изпраха дори част от мръсното бельо. Когато Джон Танън се върна от работа с Едмънд, Жаси сърдечно целуна по бузката малкото момиче.

— Сега Едмънд ще отведе Моли и мен у дома, но утре ще дойдем пак. Съгласна ли си?

Маргарет плахо кимна. Джон се опита да протестира, ала Моли енергично му затвори устата.

— Имаме още много работа тук. Утре ще продължим с прането. И не смейте междувременно да изпоцапате отново.

Жаси избухна в смях. Отдавна не се беше забавлявала толкова добре. Беше щастлива, че е извършила едно добро дело.

Джейми я очакваше в салона. Беше седнал на масата пред чаша вино и покани двете жени да му правят компания. Ейми им донесе нещо за хапване. Заговориха за изминалия ден и Моли гневно се оплака от небрежността на Джон Танън. Джейми заяви, че този мъж е един от най-добрите работници и им наля вино от глинената кана.

— Скоро ще има свои собствени ниви и с времето ще стане заможен човек. Много съжалявам, че загуби жената и детето си.

— Е, поне два-три дни ще поживее в добре подредено домакинство — засмя се Моли и изпразни чашата си. Едва тогава осъзна, че е седнала между господаря и господарката си, и смутено се изправи. — Лека нощ, милорд. Лека нощ, Жа... — милейди!

Двамата също ѝ пожелаха лека нощ и тя побърза да се оттегли. Когато Жаси остана сама с мъжа си, тя нервно завъртя чашата между пръстите си. Трябваше по някакъв начин да изрази благодарността си. Днес мъжът ѝ беше доказал, че има доверие в нея и уважава решенията ѝ.

— Може би днес не се държах много добре — започна колебливо тя. — Не знам дали трябваше да работя в дома на мистър Танън и да... Нали една лейди не прави подобни неща...

— Напротив, мила — усмихна се Джейми и улови ръката ѝ. — Намирам, че днес се държа като истинска лейди.

— Благодаря ти, че го казваш...

— Да се качваме най-после. Вече е късно, а утре трябва да станем по-рано от днес.

Тази нощ Жаси щеше да отговори на страстта му както никога досега. Ала когато влязоха в спалнята, Джейми седна зад бюрото си да прегледа някои документи, а тя заспа още щом главата ѝ докосна възглавницата. Денят беше дълъг и напрегнат. По някое време се разсъни, защото Джейми се пъкна в леглото и я грабна в обятията си. Усмихна се и продължи да спи. Рано сутринта се събуди от милувката на ръцете му върху гърдите си. Понечи да се обърне към него, но той прошепна:

— Стой съвсем тихо...

После проникна в утробата ѝ изотзад и Жаси затаи дъх от неизпитвана досега наслада. Все още беше сънена и любовният акт беше красив като сън. Само чувствата, които нахлуха като буря в гърдите ѝ, бяха съвсем реални.

След като и двамата задоволиха страстта си, Джейми целуна жена си по бузата и ѝ напомни, че закуската в този дом се сервира много рано.

Първите седмици, които Жаси прекара в Карлайл Хъндрид, протекоха доста монотонно. Междувременно къщата на Джон Танън блестеше от чистота, но двете с Моли често я посещаваха, защото бяха обикнали малката Маргарет. В собственото ѝ домакинство също имаше много работа. Тъй като заселниците в колонията не можеха да разчитат на редовни доставки от Англия, никоя лейди не можеше да си позволи да стои със скръстени ръце. Така Жаси се научи да суши плодове за зимата, да опушва или консервира месо, да произвежда свещи и сапун и да пече хляб.

Около месец след пристигането им Джейми реши да замине за известно време във вътрешността на страната, защото Опеханканеф го беше помолил за среща. Представата, че скоро ще се раздели със съпруга си, болезнено засегна Жаси и тя се опита да го разубеди. Не познаваше други индианци освен Хопи, пък и се съмняваше, че момичето може да бъде смятано за достоен представител на индианската раса. Беше зърнала отдалеч няколко истински индианци, които язدهа или минаваха пеш покрай палисадата. А

веднъж беше видяла Джейми да разговаря с ярко татуирани непознати. Затова сега беше ужасена, че мъжът ѝ се готви да навлезе дълбоко в страшните гори.

— Нима означавам толкова много за теб? — подразни я той. Лежеше в леглото, докато Жаси седеше пред тоалетната масичка и четкаше косите си.

Вместо да отговори на въпроса му, тя отбеляза:

— Много лекомислено е от твоя страна да посещаваш онези диваци.

— Трябва да приема поканата. Правя го за доброто на колонията.

— Да отиде някой друг. Много пъти съм слушала какви опасности заплашват белите мъже в индианските селища.

— Ако ме убият, ти само ще спечелиш от това, милейди. Помисли какво богатство ще ти падне в ръчичките. Нали носиш наследника ми под сърцето си. Ще се върнеш в Англия и ще правиш само онова, което искаш...

— Престани! — изсъска Жаси. — Индианците са избили безброй бели мъже, и то по най-жесток начин.

— Значи все пак означавам нещо за теб? — попита тихо Джейми.

Без да го погледне, Жаси се опита да се съсредоточи в четкането на косата.

— Много ми е неприятно да си представя как лежиш нарязан на парчета и удавен в собствената си кръв някъде в храстите — или как се вариш в казана.

— Е, ще помоля индианците да ме убият колкото се може по-бързо.

Жаси запрати четката по него и Джейми през смях скочи от леглото. Издърпа я от стола и я притисна до бронзовото си тяло. После я отнесе на леглото и се хвърли върху нея.

— Мисля, че все пак имам някакво значение за теб. Поне мъничко... А сега ме целуни и ме остави да вдъхна аромата на тялото ти, за да имам хубави спомени по време на битката.

— Нали няма да се биете... — започна Жаси, но не успя да довърши, защото Джейми заключи устните ѝ със страстна целувка. Свали нощницата, ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и устните му замълвиха, че в студените, самотни нощи ще мисли непрекъснато за меките гърди, златните коси и вкуса на устните ѝ. Думите му я възбуждаха не по-малко от страстната нежност на милувките му.

Нощта беше дълга и бурна. Жаси всеки път мислеше, че е достигнала върха на насладата, но Джейми само я докосваше и желанието отново пламваше в сърцето ѝ.

На сутринта изобщо не успя да отвори очи. Джейми излезе от спалнята много рано, но след известно време се върна и целуна жена си.

— Тръгвам след час. Трябва да слезеш.

Младата жена с прозявка се надигна. Ноемврийското утро беше студено и тъмно, огънят в камината отдавна беше угаснал. Бързо се изми зад паравана, навлече бельото си и една от топлите вълнени рокли.

На стълбата я пресрещна Робърт Максвел. Пръстите му доволно поглаждаха прясно избръснатата брада.

— Добро утро, Жаси. Много рано си станала.

Тя кимна.

— Джейми тръгва на път.

— Леонор още спи. Дали да не я събудя?

— Не е нужно.

— Все пак трябва да привикне към ритъма на живот в колонията. Като всички нас.

— За разлика от мен ти не си задължен да останеш тук. Можеш по всяко време да се върнеш в къщи.

— Вече нямам друг дом. — Робърт с искрена нежност докосна бузата ѝ. — О, Жаси, ти си най-добра от всички ни. Вярно е, че си незаконородена, но си наследила толкова благороднически черти — а към тях и най-добрите качества на буржоазното момиче. Ти ще оцелееш и в най-трудните условия и твоята вътрешна сила ще бъде светъл пример за останалите. Както тогава на кораба, ще овладееш всяка ситуация, защото имаш решителност и кураж. Леонор ти се възхищава не по-малко от мен.

— О, Робърт... — Милите му думи се изляха като балсам върху зейналата рана в сърцето ѝ. Надигна се на пръсти и го целуна по бузата — без страст, с нежна сестринска любов.

— Добро утро, Жаси, Робърт.

Жаси смутено се извърна и видя застаналия на последното стъпало Джейми. Устните му бяха разкривени в странна усмивка.

— Добро утро, Джейми! — извика весело Робърт. — Както чувам, скоро тръгваш на път. Какво ще правя без добрите ти съвети? — После предложи ръка на Жаси и двамата слязоха в салона. Младата жена не се чувстваше виновна и изобщо не обърна внимание на презрението, изписало се в очите на съпруга ѝ.

Джейми сухо отговори:

— Сигурен съм, че ще се справиш и без мен, Робърт. Погрижи се за дома си, той скоро ще е готов. Мисля, че хората ми свършиха много добра работа. А сега да вървим да закусим. Време е да потеглям.

Ейми разбъркваше котлето, окачено над камината, и отговори на усмивката на Жаси.

— Шотландска овесена каша, милейди. Прекрасна хранителна закуска, много подходяща за студеното и влажно време.

— Мирише чудесно.

— Има и месо от дивеч, разбира се. Лордът е голям ловец и никога не ни липсват сърни и диви птици. Приготвих също хляб и мляко.

Седнаха на масата и Жаси опита овесената каша.

— Прекрасен вкус, Ейми!

Икономката гордо заяви, че сама го е приготвила.

— Джонатан оскуба дивите пуйки, които лорд Камерън застреля тази сутрин.

Жаси учудено изгледа мъжа си и той усмихнато ѝ кимна.

— Така е, мила, тук дните започват още преди разсъмване.

— Нима рано-рано си излязъл на лов, Джейми? — попита невярващо Робърт.

— Точно така.

— В деня на заминаването ти? Като си помисля, че в Англия спеше до обяд.

— Предпочитам начина на живот в Карлайл Хъндрид. Ти вероятно не, Жаси?

В последно време двамата се разбираха толкова добре. Нима всичко беше илюзия? Защо не ѝ вярваше вече? Само защото беше целунала сестрински Робърт?

— Не съм свикнала на живот като твоя в Англия — отговори хладно тя. — Достатъчно често ми напомняш, че произхождам от калта.

Икономката, която тъкмо внасяше табла с месо от дива пуйка, изплашено трепна и Джейми демонично ѝ се усмихна.

— Младата лейди се ожени за мен само заради парите ми, Ейми. И беше дълбоко разочарована, когато узна, че трябва да живее сред примитивните условия на Америка, а не в луксозната ми английска вила.

Ейми почервения от смущение и Жаси с удоволствие би изритала мъжа си под масата. Докато Робърт се усмихваше с известна неловкост, тя скочи.

— Как се осмеляваш, Джейми Камерън...

— Седни на мястото си, милейди. Още не си довършила закуската си — прекъсна я невъзмутимо той. — Надявам се, че в мое отсъствие ще се грижите за съпругата ми, Ейми. Трябва да я храните добре, защото тъкмо сега има нужда от всичките си сили. През февруари на бял свят ще се появи наследникът ни — въпреки че засега тя изкусно крие състоянието си под широките поли.

Икономката смаяно пое въздух.

— Не знаех, милейди...

— Ти очакваш дете, Жаси? — пошепна слисано Робърт.

— Точно така — потвърди тя, без да сваля гневен поглед от Джейми.

— Защо не ни каза още на кораба? — укори я меко Робърт.

— Нямах причина да го сторя.

— Напротив! Ако ни се беше доверила, щяхме да се грижим по-добре за теб.

— Защо? — усмихна се с тъга Жаси. — Никой не обръщаше внимание на Джоан Танън. Роди детето си в ужасния задух на трюма и то почина, а след него и майката. Никой не си помисли да облекчи положението ѝ. Тя беше проста слугиня, нали? Аз не съм нищо по-добро.

Обърна се да излезе, ала Джейми задържа ръката ѝ.

— Ти си моя жена и трябва да се грижиш добре за себе си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше осъзнала, че по-скоро той има причина да внимава за себе си. Защо трябваше да се скарат точно днес, преди да потегли по опасния път към индианците?

— Така и ще направя, милорд — обеща тя. — Мога ли да те помоля също да бъдеш предпазлив?

Джейми се усмихна с искрена нежност и я притегли в скута си.

— Дай ми целувка за сбогуване... — После страстно притисна устни в нейните, докато и двамата останаха без дъх.

— Сбогом, Джейми — и се върни жив и здрав! — пошушна Жаси и сълзите я задушиха. Махна му с ръка и изтича нагоре по стълбата.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

На десети декември Жаси за първи път видя индиански воин. Бяха минали почти две седмици от заминаването на Джейми.

Под ръководството на сър Уилям Тибалт тя неуморно продължаваше да се обучава в стрелба с мускета, получен като подарък от съпруга ѝ. Елизабет я наблюдаваше, потръпваше от ужас при всеки изстрел и твърдеше, че силният откат на оръжието ще навреди на нероденото бебе.

— Много е важно човек да може да се защити... — започна Жаси и занемя, защото забеляза червенокожия воин върху пъстрото пони.

Застанал на около петдесет метра от тях, индианецът наблюдаваше малкото сечище, което им служеше за стрелбище. Зад него се появиха още половин дузина индианци, ала интересът на Жаси беше прикован единствено към гордата фигура на седлото.

— Това е Поуан — обясни сър Уилям и застана между жените и червенокожите.

Жаси продължи възхитено да надзърта иззад рамото му. Индианецът беше направо огромен на ръст. Дългите крака в кожени панталони почти докосваха земята. Махагоновите очи озаряваха бронзово лице с високи скули, дълъг нос и остро изсечена брадичка. Над широките рамене висеше корона от бели и сини пера. Въпреки зимния студ нямаше риза и Жаси можа да види татуираните по ръцете му примитивни ловни сцени. Държеше украсеното с пера копие по-скоро като скиптър, не като оръжие.

Въпреки че Жаси беше сама с Елизабет и сър Уилям, тя не усети страх. Изгаряше от любопитство, а и не вярваше, че ги заплашва сериозна опасност. Наблизо работеха селяни и строители, а Поуан беше придружен само от няколко свои хора. Тя не знаеше кой знае колко за индианците, но някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че вождът е дошъл с мирни намерения.

— Поуан! — Сър Уилям вдигна ръка за поздрав. Индианецът слезе от коня и отмерено тръгна към тях. Беше наистина грамаден — можеше да се мери на ръст само с Джейми, а беше и силен като него. Движеше се със същата гъвкавост и увереност в себе си.

— Добър ден Уилям Тибалт — поздрави той и Жаси се учуди колко добре говореше английски. Индианецът се обърна към нея и я измери от глава до пети с такъв поглед, че кръвта нахлу в лицето ѝ. Какво ли си мислеше? Бременността ѝ вече не можеше да се скрие. Въпреки това явно я намираще интересна, също както и тя него.

— Радвам се ви видя, Поуан — отговори Уилям. — Това е лейди Камерън, жената на Джейми.

Махагоновите очи се присвиха.

— Жената на Джейми?

— Точно така.

— Добър ден, жена на Джейми — поздравя индианецът.

— Добър ден, Поуан. — Без да се замисля, Жаси пристъпи напред и му подаде ръка.

Полузарадван, полуразвеселен, индианецът отново я измери с поглед, после се обърна към Уилям.

— Красива жена за моя приятел Джейми. И както виждам, вече носи плода на смето му. Това е добре.

Жаси издърпа напред младото момиче, което страхливо се гушеше зад гърба ѝ.

— Това е лейди Елизабет, сестра ми.

Индианецът впи очи в Елизабет, която не успя да промълви нито дума, и в погледа му се изписа презрение. Изплю се на земята и промърмори нещо на майчиния си език. После вдигна ръка и един от хората му се затича към тях с повреден мускет в ръка. Механизмът за стрелба беше отделен от дървеното дуло.

— Къде е Джейми? — попита Поуан. — Искам да поправят оръжието.

— Поканен е от Опеханканеф — обясни Уилям. — Засега ще ви го заменя. — Той посегна към мускета, на който се облягаше Жаси, ала тя го изпревари, вдигна усмихнато тежкото оръжие и го подаде на индианеца.

— Силна жена — ухили се Поуан. — Добра за Джейми. Ще работи усърдно на полето и ще му подари много деца. — С това срещата завърши. Вождът нарами мускета на рамо, вдигна копието за сбогом и отново се качи на своето пони. След секунди изчезна в гората, следван от хората си.

Елизабет въздъхна облекчено и се олюля. Уилям успя да я улови, преди да се строполи на земята, и я вдигна на ръце.

— О, Господи, та той можеше да ни убие... — пошушнаха посинелите ѝ устни.

— Никога не би направил подобно нещо, милейди — увери я Уилям. — Живеем в мир с индианците.

— Да си вървим у дома. Чаша топла медовина ще ти се отрази добре — предложи Жаси. Искаше да скрие от сестра си, че самата тя трепери с цялото си тяло. Не знаеше обаче дали това е от страх или от нервна възбуда.

Уилям отнесе Елизабет в палисадата и я пусна едва пред портата.

— Не се тревожете, мога и сама — пошепна с благодарност тя. Седнаха в салона и помолиха Ейми да им донесе медовина.

Елизабет отпи голяма глътка и се усмихна на Жаси. Устните ѝ трепереха.

— Този Поуан беше толкова страшен!

— Глупости! Не стори нищо, от което би трябвало да се страхуваме.

— Той е приятел — заговори Уилям. — През зимните месеци на 1608–1609 година Джейми беше тук с капитан Джон Смит. Белите едва не влязоха в капана на Поухатан. Водеха се жестоки битки, имаше много убити и от двете страни. На брега на реката Поуан падна в ръцете на няколко побеснели от злоба заселници. Щяха да го обесят, въпреки че беше съвсем младо момче. Джейми им заяви, че поданиците на негово Кралско Величество нямат право да убиват деца, и те го пуснаха да си иде. Оттогава започна приятелството им. Сега Поуан е вожд на племето си и се ползва с голям авторитет, макар че върховната власт принадлежи на Опеханканеф.

— Та те са диваци — прошепна едва чуто Елизабет.

— Може и така да е — съгласи се учтиво сър Уилям — но те са част от тази страна. — После усмихнато се обърна към Жаси. — Вие се държахте смело, лейди Камерън. Джейми щеше да се гордее с вас.

След като сър Уилям се сбогува с дълбок поклон, Жаси остана дълго загледана в огъня. Как ли щеше да реагира Джейми на похвалните думи на своя индиански приятел? Тя беше силна жена, щеше усърдно да работи на полето и да го дари с много деца... Е, нали точно за това се беше оженил за нея.

Жаси си легна и както всяка вечер помилва с ръка възглавницата на Джейми. Въпреки караницата на сутринта преди заминаването болезнено усещаше липсата му. Всяка нощ сънуваше, че я държи в обятията си.

И този път не беше по-различно. Само че сънят продължи по друг начин. Голото бронзовокафяво тяло на съпруга ѝ беше покрито с наметка от бели пера, лицето му имаше индиански черти. Той брутално разтвори краката ѝ и проникна в тялото ѝ. Жаси понечи да изпиши, но от устните ѝ не се изтръгна нито звук. Струваше ѝ се, че потъва в море от бели пера...

После перата изчезнаха в мъглата и Жаси тръгна към някакво легло. Не искаше да вдига завивката, но трябваше да го направи. Отдръпна се с писък, защото пред нея лежаха три трупа. Тялото на майка ѝ беше полуизядено от червеите, а до нея лежеше Джейми, увит в бялата наметка от пера. От гърдите му стърчеше брадва. От другата му страна беше самата тя — с притиснато до гърдите ѝ скалпирано бебе.

Жаси изплака, скочи от леглото и се озова право в прегръдките на Робърт. Леонор и Елизабет стояха на прага с уплашени лица.

— Аз... аз сънувах — прошепна тя и Робърт нежно я притисна до себе си.

— Няма нищо. Вече всичко свърши.

— Индианецът е виновен — обади се Елизабет. — Жаси не е имала кошмари, откакто напусна Самърфийлд Хол. Днешният сигурно е свързан с индианеца.

— О, тежко ни! — изплака Леонор. — Тези езичници ще избият всички ни!

Ейми, която също беше дотичала, успокояващо положи ръка на рамото ѝ.

— Не бъди глупава, Леонор! — Жаси се освободи от прегръдката на Робърт и изтри сълзите от страните си. — Никой няма да ни убие. Поуан е приятел на Джейми. Освен това Карлайл Хъндрид се охранява денонощно. Много съжалявам, че наруших съня ви. Приберете се по стаите си.

Робърт я целуна по челото и когато остана сама, Жаси изтощено се отпусна в леглото. Копнееше за Джейми. Дълбоките чувства, които изпълваха сърцето ѝ, бяха много тревожни. Въпреки това щеше да му бъде добра жена, като се върне. Във всяко отношение.

На следващия ден в устието на реката влезе един от корабите на Джейми, наречен „Лейди Дестъни“. Капитанът Роджър Стюарт се яви в дома на Жаси и предаде подаръци от Англия, поръчани от съпруга ѝ. Сандъците бяха няколко и Жаси не можеше да им се нарадва. В тях имаше топла вълнена наметка с хермелинова кожа, няколко маншона, коприна, кадифе, тафта и брокат, позлатени чаши, керамични кани и вази от Италия и Испания. Най-красива беше огърлицата от филигран с огромен сапфир, обкръжен от мънички диаманти.

Джейми е толкова добър с мен, каза си трогнато Жаси и твърдо реши никога вече да не се оплаква от „дивата земя“, в която я беше довел. Вместо това щеше да се помъчи да я обикне. Може би не беше чак толкова трудно. В общината не им липсваше нища. Вече имаше две грънчарски пещи, в които работеха сръчни майстори. От Англия бяха пристигнали тъкач и ковач. Мистър и мисис Донегъл бяха открили магазин, в който занаятчиите предлагаха произведенията си.

Междувременно Джон Танън беше преодолял болката си. Моли продължаваше да се грижи за домакинството и ги посещаваше много често, отколкото Жаси.

Тамсин вече не се докосваше до чашката. Чисто облечен и гладко избръснат, той изглеждаше доста по-млад от преди. Жаси обичаше да разговаря с него в свободните си следобеди. Често посещаваше обора зад къщата, наблюдаваше го как се грижи за конете и с интерес слушаше разказите му за следването в Оксфорд. Призна му, че ужасно се страхува от раждането, което приближаваше, и той съумя да я успокои. Увери я, че някога е бил много добър лекар и че по-скоро би умрял, отколкото да допусне с нея да се случи нещо лошо.

Животът в колонията не беше толкова труден, както си го беше представяла, имаше дори известни предимства. Тамсин беше възвърнал предишните си сили, а Моли вероятно щеше да се омъжи за човек с много добро бъдеще. Малката Маргарет растеше здрава и силна. И всички тези чудеса бяха нейно дело — е, и на щедрия мъж до нея, както признаваше Жаси, човека, чийто образ непрекъснато беше пред очите ѝ.

За първи път младата жена осъзна, че не само ще оцелее, но и ще постигне още много неща в този нов свят. Тук я очакваше истинското щастие.

Джейми и придружаващите го, между които и отец Стивън, се прибраха у дома в ранната утрин на седемнадесети декември.

От небето се сипеше първият за тази година сняг, денят беше студен, но прекрасен.

Джейми седеше на седлото уморен и объркан. Не можеше да си обясни странното държание на Опеханканеф. Беше го поканил, за да го увери, че му е приятел, и след това му беше предложил да си върви у дома — не в Карлайл Хъндрид, а в Англия.

Тъй като беше сам с десетина души сред няколко стотици памунки, Джейми беше обещал, че ще размисли. Ала беше изразил и учудването си от предложението на вожда. Докато пушеха лулата на мира, беше попитал:

— Ако аз напусна тази страна, каква ще бъде ползата за народа ви? Англичаните са дошли тук, за да останат.

— Това е наша земя, на поухатан. Брат ми води много битки за ред и съюз между племената, а аз искам да го запазя.

Натоварен с дарове — сушено месо, царевица и жито, Джейми беше напуснал индианското селище. Опеханканеф също се зарадва на даровете на белите — стотици стари, украсени с розата на Тюдорите копчета.

Въпреки това Джейми беше обезпокоен от протичането на срещата. През следващите месеци щеше да внимава много повече. Когато излезе от гората и препусна по заснежените поля, от гърлото му се изтръгна облекчена въздишка. Палисадата на Карлайл Хъндрид беше недокосната, оръдията хвърляха дълги сенки на запад.

Но входа ги посрещна Тамсин. Джейми хвърли юздите в ръцете му и попита:

— Как е жена ми?

— Много добре, милорд. Видимо е разцъфтяла.

Джейми усмихнато тръгна навътре, сваляйки ръкавиците за езда. Спря в салона и се сети за караницата преди тръгването. Сега знаеше, че се е лъгал и несправедливо е обвинил Жаси. Робърт Максвел си имаше своите грешки, но беше верен приятел и никога не би го измамил.

А Жаси... Тя никога не го беше лъгала, нито му беше дала основания да миели, че би могла да го излъже.

Само проклетият ми нрав е виновен за онази ужасна сцена, каза си той. Може ли да съм такъв ревнивец! Не можеше да понася, когато по лицето ѝ се появеше онази сияйна усмивка, насочена към друг мъж. Макар и неохотно, признаваше, че я е обикнал, но трябваше да крие чувствата си. Пристъпите на гняв прикриваха онова, което ставаше в сърцето му. Жаси изглежда нямаше сърце и той трябваше да крие своето зад стоманена броня. Не биваше да позволява нито на чувствата, нито на изгарящия пламък в слабините да замъглят разума му. Жена му беше смела и дръзка, но господарят в къщи си оставаше той и трябваше да я научи да му се подчинява, дори ако никога нямаше да го обикне.

Дали някога жена му щеше да събори бариерите, които сама беше издигнала между тях?

Ейми Лоутън изтича насреща му с нощно боне върху посивелите плитки.

— Лорд Камерън! Добре дошли у дома! — Замлъкна, смаяна от вида му. Джейми беше облечен в костюм от кожа на дивеч, подарък от вожда, и беше гологлав. Стори ѝ се, че има насреща си индианец.

— Благодаря, Ейми, много се радвам, че съм отново в къщи. — Джейми говореше тихо, защото още беше много рано и всички спяха. Копнежът му по дома беше толкова силен, че не беше спрял за нощувка. Всъщност копнееше

най-вече за жена си. Трябваше най-сетне да узнае още ли му е сърдита, простила ли му е глупавата проява на ревност. Трябваше и да се увери добре ли е нероденото му дете.

— Е, всичко в ред ли е, Ейми?

— Да, милорд, само че...

— Какво има?

— Лейди Камерън имаше кошмар. Една нощ се събудих от писъците ѝ и веднага изтичах да я видя. Ала мъжът на сестра ѝ вече беше при нея и я успокояваше. Не стана нужда от мен. Бедната лейди! Изглеждаше толкова отчаяна. Много ми беше мъчно за нея.

— Така ли? — Против волята му в душата му нахлу бесен гняв. Пак Робърт! Все този Робърт! Отишъл да успокоява жена му в собствената му спалня! Какво ли друго е правил там?

— Да ви донеса ли нещо, милорд?

— Не, благодаря. Ще се кача при жена си.

— О, тя сигурно спи мирно и тихо. Преди да си легне, взе топла вана и изпи чаша мляко. Впрочем, сър, тя се зарадва много на подаръците, които пристигнаха с „Лейди Дестъни“.

— Наистина ли? — Без съмнение. Само скъпоценните подаръци бяха в състояние да я ощастливят. Нали се беше омъжила за него заради богатството му. Неговата лейди можеше да бъде купена... Джейми тръгна към стълбата. — Кажете, моля ви, на сър Уилям, че искам да поговоря с него. Ще се видя и с капитан Стюарт. Вероятно той възнамерява скоро да потегли на юг — преди зимата да е настъпила с цялата си сила.

— Разбира се, милорд.

Джейми изтича нагоре по стълбата. Спря пред вратата на спалнята и се поколеба. Сърцето му биеше до пръсване. Тя е моя жена, каза си той, длъжна е да ме слуша. Защо тогава треперя като глупав ученик, който отива на първата среща с обожаваното момиче?

Блъсна вратата и влезе. Жаси действително спеше. Лицето ѝ беше невинно като на дете. Джейми се наведе над нея и вдъхна аромата на рози, който се излъчваше от тялото ѝ. Нощницата ѝ беше много добродетелна, с дълги ръкави, затворена по врата, украсена с панделки и дантели. Завивката стигаше само до талията ѝ, нощницата се беше разтворила и разкриваше част от рамото с цвят на слонова кост. Русите коси бяха разпръснати по възглавницата като слънчеви лъчи, устните, които беше сънувал всяка нощ, бяха полуотворени.

Джейми докосна голото рамо, после стисна зъби и се отдръпна. Седна зад писалището си, извади бутилката с ром и отпи голяма глътка, макар да беше неразумно да замъглява мозъка си с алкохол толкова рано сутринта. След известно време Жаси се раздвижи, протегна ръце и по лицето ѝ грейна усмивка. О, да, жена ми е щастлива, каза си ядно Джейми. Мисли си, че още съм далеч, подаръците ми са препълнили шкафа ѝ, а от другата страна на коридора спи Робърт, готов да се втурне към спалнята ѝ при най-малкия зов...

Не, нямаше да търпи повече. Трябваше да ускори строежа на къщата и семейство Максвел да се премести там колкото се може по-скоро. Нямаше ден след ден да се бори с желанието да разбие красивия нос на скъпия си приятел.

Внезапно Жаси отвори очи и веднага устреми поглед в него. Седна и Джейми потиснато забеляза, че е готова да изпищи.

— Толкова ли страшен вид имам? — попита дрезгаво той.

— Джейми!

— Да, мила моя, прибрах се у дома — здрав и читав.

— О, Господи... — Жаси притисна ръка до сърцето си и нощницата още повече се разтвори. Гърдите ѝ се вълнуваха и Джейми не можеше да откъсне очи от тях. С усилия се принуди да остане на мястото си.

— А ти кого очакваше?

— Ох... — усмихна се Жаси. — Просто костюмът ти ме уплаши.

— Така ли? — Джейми изгледа облеклото си. — И понечи да повикаш Робърт?

Усмивката ѝ угасна.

— Не разбирам за какво говориш.

Джейми си пожела да не беше казал тези думи, но вече нямаше как да ги върне обратно. Въздъхна и продължи да наблюдава жена си с присвити очи.

— Както чух, той е успокоил кошмарите ти.

Жаси не отговори. Остана в леглото, величествена като кралица, загърната в презрително мълчание. След малко стана и притисна нощницата до гърдите си. Джейми едва сега видя промяната, настъпила у нея по време на отсъствието му, и тихо извика. Жаси учудено се извърна към него. Той скочи и тя се отдръпна към стената, притиснала уплашено ръце към корема си. Джейми нетърпеливо застана пред нея.

— Нима мислиш, че ще ти сторя нещо лошо?

— Много пъти си ме заплашвал — припомни му тя.

— Само ако наистина ме измамиш. Не си го направила, нали? — Джейми коленичи и възхитено помилва закръгления корем, после се изправи и издърпа ризата през главата ѝ.

— Недей! — възпротиви се Жаси.

— Толкова копнях за теб — пошушна той и я стисна в обятията си.

Жаси засрамено сведе глава.

— Думите ти не ме радват особено.

Джейми повдигна брадичката ѝ и видя пълните със сълзи очи. Дъхът му спря. Къде беше истината у тази жена — и къде се криеше измамата?

— Върни ми нощницата — проплака тя.

— Не.

— Моля те! Толкова съм дебела...

Джейми очакваше гняв, съпротива — но не и това. Засмя се и нежно отговори:

— За мен си по-красива от всякога.

После зарови пръсти в косите ѝ и я целуна. Едва успя да овладее огъня в слабините си, защото трябваше да бъде нежен и внимателен с жена в напреднала бременност. Затова коленичи отново, помилва закръгления корем, в който растеше детето му, и притисна буза до топлата ѝ плът.

— Джейми... — Жаси понечи да го отблъсне, но ръката ѝ увисна безсилно. Когато вдигна глава към нея, Джейми забеляза, че е отметнала глава назад и едва си поема дъх. Веднага я грабна и отнесе на леглото. Внимателно я положи върху завивката, свали ботушите, панталоните и кожения жакет и полегна отгоре ѝ. Страстта, която го изпълваше, беше погореща от всякога, въпреки това я люби нежно и предпазливо като никога досега. Накрая усети задоволство, което надминаваше по сила всичко, изпитано до този ден.

Облегна се на лакът, плъзна ръка по тялото ѝ и смаяно спря, защото нещо се раздвижи под ръката му. Жаси смутено се изчерви и Джейми избухна в радостен смях.

— Бебето?

Тя кимна безмълвно. Малкото краче упорито риташе дланта му.

— Силен мъж!

— Ти май не му харесваш особено тази сутрин. Също както и на майка му...

— Не ти ли липсвах? — попита предизвикателно той.

Жаси сведе ресници.

— Защо да ми липсваш, милорд? Нали си имах Робърт...

Джейми стисна зъби и брадичката му побеля.

— По-добре не сипвай сол в раната.

Жаси вдигна очи и го погледна. Беше толкова красива в този миг! Господи, как му се искаше да му признае любовта си, да се закълне, че винаги му е била вярна! Но тя не го направи. Отговори с достойнството на кралица:

— Не съм извършила никакво престъпление. Радвам се на дружбата на съпруга на сестра си и верния спътник на мъжа си — или поне такъв беше по-рано. Затова не се учудвай, че възприемам с известна ирония смешните ти подозрения.

Джейми се приведе над устните ѝ.

— Липсвах ли ти, кажи?

Жаси се поколеба, после чувствата надделяха и тя се притисна с все сила към него.

— О, да! Усещах зимния студ с всяка пора на тялото си и копнеех да разпалиш в мен огъня на страстта...

Джейми спря да диша. Не беше очаквал подобно признание. Полегна настрани и се вгледа в нервно потръпващото ѝ лице.

— А как беше при теб, Джейми? Липсвах ли ти поне малко?

— Повече, отколкото може да се опише с думи. Нощ след нощ изгарях от желание да те притисна в обятията си.

Жаси с усмивка се сгуши в него. Джейми издърпа завивката и само след минута потъна в дълбок сън.

Събуди се едва късно следобед. Моли подреждаше стаята. Жена му не се виждаше никъде. Джейми сърдито изгледа веселата камериерка. Болеше го глава от рома, който беше изпил толкова рано сутринта.

— Къде е Жаси?

— Има работа, милорд — отговори с невинно изражение Моли. — Никой в колонията не може да си позволява да проспие целия божи ден и да се наслаждава на безделието си. В тази страна дори изисканите хора не бива да пилеят времето си.

— Къде е жена ми, Моли?

— Ами, тъкмо преглежда месото в стаята за опушване. Скоро тук идваха Поуан и хората му — Жаси му уши сатенена риза от топа плат, пристигнал с „Лейди Дестъни“. Той много се зарадва и от своя страна ѝ донесе тикви и зайци.

Джейми се изправи като свещ в леглото, но се сети, че е гол, и издърпа завивката до кръста си.

— Поуан е бил тук?

— Да, той ни посещава доста често. А от Джеймстаун пристигна лорд Нюбъри. Той се разбира отлично с мис Жаси. Индианците помагат на заселниците по полето. Не е ли чудесно?

— Страхотно — промърмори Джейми. Поуан беше стар приятел. Ала никога не беше предполагал, че ще слезе толкова на юг по това време на годината — чак до полуострова. И жена му беше ушила риза за този индианец? Още по-невероятно. Никога не беше помислял, че тя ще посмее да размени дори една дума с някой червенокож воин, камо ли да му поднесе дар. Трябваше да узнае повече подробности.

Какво ли не се случва, когато мъжът остави дома си за няколко седмици, помисли с въздишка той.

— Случило ли се е още нещо по време на отсъствието ми, което си струва да се знае, Моли? — попита той и скръсти ръце пред гърдите си.

— Не, милорд.

— Знаете ли за кошмара на Жаси?

Моли веднага сведе очи.

— Всички имаме лоши сънища понякога... — След кратка пауза се осведоми: — Желаете ли още нещо, милорд?

Джейми смръщи чело.

— Да, Моли. Изчезвайте оттук, за да мога да се облека.

Младата жена трепна и хукна да бяга. Джейми стана от леглото, сгъна новите си кожени дрехи и извади от раклата чисто бельо и английски костюм. Облече сатенен панталон, копринена риза и вълнен жакет и се зае с всекидневните си дела.

Първо се срещна със сър Уилям, който усмихнато го осведоми за първата среща между Жаси и Поуан.

— Вождът каза, че имаш добра жена. Щяла да работи усърдно на полето и да те дари с много деца.

— Тя сигурно се възхити от думите му — промърмори Джейми.

— Във всеки случай поведението ѝ беше безупречно.

— Не се съмнявам. — Джейми описа подробно посещението си при Опеханканеф. — Тревожа се, макар и да не мога да кажа защо. Във всички случаи трябва да удвоим предпазливостта си — прибави сериозно той и Уилям кимна.

После Джейми се видя с капитан Стюарт и му даде разрешение за отплаване. Товарът с тютюн за Англия вече беше на борда на „Лейди Дестъни“. Стюарт стоеше с Джейми на кея, наблюдаваше довършителните работи и с удоволствие пушеше лула с превъзходен вирджински тютюн. През пролетта щеше да се върне тук с ново попълнение заселници.

Късно следобед Елизабет гордо показва на зет си колко добре стреля с тежкия мускет.

— Жаси ме научи.

Объркването на Джейми нарастваше, макар и да не проумяваше защо.

Жаси не се появи на вечеря. Леонор обясни, че сестра ѝ има много работа. Джейми усещаше нарастващо напрежение. Колкото и да обичаше сестрите на жена си и Робърт, предпочиташе да ги види настанени в собствения им дом. Щеше да се погрижи това да стане колкото се може по-скоро.

Беше все още уморен от дългата езда, затова веднага след вечеря се прибра в спалнята. През цялото време се питаше сърдито къде ли се е скрила жена му.

Отвори вратата и я видя, седнала на края на леглото, увита в новата хермелинова наметка, под която се подаваше прозирна домашна роба. Четкаше косите си с бавни, чувствени движения.

— Защо не слезе за вечеря? — попита Джейми.

— Цялата ми коса беше замирисала на пушено месо. Реших да я измия и да се изсуша на огъня в камината. — Отраженията на пламъците танцуваха по тялото ѝ и още повече подчертаваха прекрасната му закръгленост. Кожата ѝ беше златна — също като въздушните къдрици.

Джейми стисна зъби и продължи да я наблюдава. В очите му се четеше недоверие. Жена му хвърли поглед към него и се протегна — прекрасна, непоносимо възбуждаща. Той пристъпи към нея и изтръгна четката от ръката ѝ.

— Какво означава този театър?

Жаси несигурно примигна.

— Тази сутрин така и не успях да ти благодаря за прекрасните подаръци...

Джейми с проклятие отстъпи назад.

— И реши да се превърнеш в курва? Да си платиш за тях!

В очите ѝ проблесна горчивина, ала веднага изчезна и Джейми помисли, че болката е била само плод на въображението му. Побесняла от гняв, Жаси вдигна юмруци и посегна да го удари. Джейми едва успя да улови китките ѝ.

Младата жена напрегна всичките си сили, изтръгна се от ръцете му и се загърна в топлата наметка. После унищожително го изгледа.

— Мисля, че вече не ти дължа нищо, милорд! — После рязко му обърна гръб и избяга от стаята.

От всички хора, които не би искала да види в този миг, индианката Хопи беше на първо място. Ала когато слезе в салона, меднокожата млада жена се беше разположила на масата и ядеше с пръсти голямо парче сърнешко рагу. Индианката вдигна глава, забеляза вълнението на лейди Камерън и се усмихна.

— Какво правите тук? — попита Жаси.

Хопи спокойно облиза пръстите си.

— Вечерям. Едва тази сутрин се върнах с лорд Камерън от дълго пътуване и съм седнала да си почина в салона му. — После многозначително кимна към стълбата. — А вие какво правите тук, милейди?

Жаси едва не ѝ залепи плесница.

— Къщата е моя. Мястото ми е тук.

— Мястото ви е в леглото му. Къщата е негова.

Жаси не можа да възрази. Почувства слабост и безпомощно се отпусна на един стол. Трябваше да бъде при мъжа си. Трябваше да престане да се държи като дете. От нея не ставаше прелъстителка. Положи толкова усилия да бъде красива, а Джейми я нарече курва. Омразата я задушаваше. А сега и тази малка вещица я поучаваше какви са задълженията ѝ.

Хопи се ухили.

— Очевидно лордът вече не ви харесва. Постарайте се малко повече, лейди. Трябва да проявите нежност и внимание. С такъв мъж...

— Безсрамница! — процеди през стиснати зъби Жаси. — Какво ви засяга бракът ми с лорд Камерън?

— Засяга ме самият лорд Камерън. — Хопи се приведе напред и настегнатите от корсет гърди предизвикателно потръпнаха. — Ако вие не се грижите за него, ще го сторя аз, лейди. Той е най-прекрасният мъж, когото познавам... — Вдигна ръце и, както Жаси веднага разбра, посочи колко е мъжествен.

— Как се осмелявате! — Жаси беше побесняла от гняв. Сграбчи момичето за рамото и го повлече към вратата. — Вън оттук! И не се мяркайте повече пред очите ми!

В същия миг по стълбата се чуха стъпки. Появи се Джейми — бос, с разбъркани коси, облечен само в сатенения си панталон. Когато го забеляза, Хопи високо изплака, изтича и се хвърли на гърдите му.

— Какво става тук, за Бога... — Джейми смаяно погледна Жаси, която трепереше от гняв.

— Тя ме удари! — хълцаше Хопи. — Изгони ме вън на снега!

— Истина ли...

Жаси не го остави да довърши. Втурна се насреща му, залепи му оглушителна плесница и се извърна към вратата.

— Не, не е вярно. Няма да я изгоня на снега. Аз съм тази, която си отива!

Едва когато излезе в ледената нощ, младата жена се сети, че е без обувки. Само след двадесет секунди осъзна още нещо. Нямахше къде да отиде, а дори и да имаше, не можеше да стигне дотам боса. Само че това нямаше значение. Джейми се втурна след нея и я събори в снега. Жаси едва успя да си поеме дъх и изплю цяла топка сняг от устата си.

— Милейди, щом се приберем в спалнята, ще ти извия врата! — процеди ядно той.

— На мен? Моя врат? Ти, проклет, лъжлив негодник!

— Какво каза? О, по дяволите... — Грабна я на ръце и бързо я отнесе в салона.

Хопи беше изчезнала. Джейми сърдито я руга по целия път и със страшни думи я обвини, че е застрашила не само живота на невинното неродено дете, но и своя. В спалнята я хвърли на креслото пред камината и започна да разтърква над огъня премръзналите си ръце.

— Би трябвало да те напердаша здравата! — продължи с тракащи зъби той.

— Да ме напердашиш? — Жаси скочи като ужилена. — Как се осмеляваш? След като ме обвини в какво ли не заради безобидното приятелство с Робърт и ме излъга в очите?

— За какво говориш?

Наметката се смъкна от раменете ѝ и тя ядно я захвърли настрана.

— За какво говоря ли? За една определена част от тялото ти, която владее сърцето и мизерния ти разум! — После вдигна ръце също като Хопи и определи дължината му.

— Какво?

Жаси отново посегна да го удари, но Джейми беше нащрек и я притисна в ръцете си.

— Веднага ме пусни! — изсъска тя.

Внезапно мъжът избухна в смях.

— Ти ревнуваш.

— Няма да ти позволя да ме докоснеш. Все ми е едно какви са съпругеските ми задължения...

— Никога не съм спал с Хопи, повярвай ми, Жаси.

— Тя те е виждала гол! Така е, нали?

Джейми я вдигна, положи я на леглото и се отпусна до нея. Тя понечи да стане, но железните ръце я задържаха.

— Вярно е, видя ме. Но не съм спал с нея. Готов съм да се закълна над библията на отец Стивън. Една нощ се промъкна в стаята ми с намерението да ме прелъсти, но не успя.

Жаси сърдито го изгледа. Облегнат на лакът, Джейми разтвори робата и засмука зърното на гърдата ѝ, което веднага се втвърди под жадните му устни.

— Защо? — изсъска тя.

— Защото мислех само за теб... — Устните му се плъзнаха към другата ѝ гърда и Жаси се надигна със сладостен стон. Джейми издърпа полите ѝ нагоре и мушна ръка между бедрата ѝ. — Ако ме обичаш, нямам нужда от друга жена. — Обхвана я с ръце и се превъртя така, че Жаси се озова върху него. Измъкна робата през главата ѝ, отвори панталона си и бързо проникна в утробата ѝ. Тялото ѝ гъвкаво се раздвижи върху неговото и страстта постепенно възпламени лицето ѝ.

После двамата дълго лежаха един до друг, изтощени и доволни. Джейми се надигна и нежно я целуна по челото.

— Кълна ти се, Жаси, никога не съм докосвал Хопи.

Очите ѝ бяха затворени и той си помисли, че е заспала Но тя му отговори:

— А аз се заклевам, че с Робърт ме свързва само приятелство. Той е съпруг на сестра ми, нищо повече.

— Примирие?

— Примирие — потвърди тихо тя.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Коледа приближаваше и ставаше все по-студено. Джейми излизаше всяка сутрин на лов и се връщаше едва късно следобед. Както Жаси отдавна беше разбрала, в колонията не се спазваше съсловно разделение. За да оцелеят, заселниците трябваше да се държат един за друг. Мъжът ѝ споделяше пристигащите от Англия провизии с всички останали, а като негова жена тя също носеше голяма отговорност и не можеше да си позволи да играе ролята на изискана и бездейна лейди. Работеше усърдно като всички служители на съпруга си, за да осигурят запаси за зимата. Нямаше почти никакви светски задължения и единственото типично дамско занимание беше да пише писма на Джейн и Хенри, които заминаваха със следващия кораб за Англия. Понякога усещаше тъга по великолепието на английския си дом, по първите дни на брака си. Ала бързо забравяше тези мисли, защото задачите следваха една след друга. Дните бяха къси, нощите — дълги и студени. Докато мъжете ловуваха и събираха дърва за огрев, Жаси помагаше на жените да шият топли дрехи, да опушват или консервират месо, да произвеждат сапун и свещи, да перат.

Индианците все по-често се появяваха пред портите на палисадата, за да търгуват с белите. Жаси се възхищаваше от тях, въпреки че все още я беше страх, и гледаше да не се приближава твърде много. Джейми познаваше повечето воители, заговаряше ги на име, поздравяваше ги и се разбираше отлично с тях, защото междуременно беше овладял и езика им.

Окуражаваше жена си да общува с индианците и заедно с това я предупреждаваше да бъде предпазлива.

— Защо непрекъснато ме съветваш да се пазя от индианците? — попита една вечер Жаси, докато се пъхаше в дългата синя нощница. — Нали ги харесваш. Ала онова, което ми разказваш, по-скоро ме плаши.

Джейми вдигна очи от писалището. Тъкмо правеше отметки в календара си.

— Не съм искал да те плаша. Желая съпругата ми да се отнася учтиво с индианците.

— Това и правя.

— Не винаги. Скована си и внимавах да не ги допускаш твърде близо до себе си.

— Съжалявам, ако съм те разочаровала — отговори хладно Жаси. — Ти естествено си очаквал да се разбирам с диваците и с фермерите по-добре, отколкото с изисканите ти приятели в Англия.

— Смятам, че се справяш великолепно в новите условия.

Жаси вирна брадичка.

— Значи все пак си доволен от мен?

— Не е нужно да си търсиш комплименти. Като си припомня с каква дълбока омраза пристигна в Америка, трябва да призная, че се държиш наистина добре. Струва ми се, че беше толкова отвратена от Вирджиния, та дори съжали, че си се омъжила за мен. — И замислено я изгледа. — Съжаляваше ли или не?

Устата ѝ пресъхна и тя сведе очи.

— Аз... за нищо не съжалявам. Ако не бях твоя жена, щях да живея като слугиня в дома на брат си.

— Ти не си глупава. И без мен щеше да намериш средства и пътища, за да се издигнеш.

Без да обръща внимание на думите му, Жаси отиде до леглото и отметна завивката.

— А ти, Джейми? Съжаляваш ли, че се ожени за мен?

Мина много време, преди да чуе отговора му. Обърна се към него и срещна пронизващия поглед на тъмносините очи. Почервеня и си пожела да не беше задавала този въпрос.

— Страстта ми към теб не е угаснала, милейди.

— Това в никакъв случай не означава, че не съжаляваш за женитбата си.

— Не съжалявам. — Очевидно желаше да приключи тази тема. Наведе се отново над документите си и продължи да говори за индианците: — Никога не го забравяй, Жаси — бъди извънредно предпазлива в отношенията си с индианците. Религията им е твърде различна от нашата. Според техните вярвания родът им произлиза не от Адам и Ева, а от някакъв огромен заек. Боят се повече от злия бог и не обичат кой знае колко добрия. Принасят в жертва дори собствените си деца. А що се отнася до враговете им, там не знаят милост.

— Ние техни врагове ли сме?

Джейми остави перото настрана, изправи се и отиде до камината. Погледът му остана втренчен в пламъците.

— Ако братът на Опеханканеф, Опитхапан, беше още жив, щях да се чувствам по-спокоен. Той беше миролюбив човек. Обаче Поухатан се добра до властта със сила, а Опеханканеф много му прилича. Твърди, че живее в мир с нас, но не ни признава.

Жаси неволно потръпна.

— Защо тогава сме тук?

Джейми сърдито я изгледа.

— Защото така сме решили. — Пристъпи към нея, улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. — А ти ще бъдеш предпазлива, както ти заповядах, обещавай ми!

Макар да не разбираше какво точно има предвид, тя кимна, потопена в дълбините на властните тъмни очи. А когато я прегърна, забрави изцяло за индианците. Не, никога нямаше да съжالياва, че е станала негова жена. Без него никога не би познала страстта, която нощ след нощ пламтеше помежду им.

Когато по-късно лежеше до него и се вслушваше в равномерното му дишане, Жаси с тревога се замисли за бъдещето. С всеки изминал ден се чувстваше по-дълбоко свързана с този човек. Дали страстта му някой ден щеше да угасне? Тогава с нея щеше да бъде свършено. Нямаше да съществува дори силата на омразата, която да ѝ помогне да издържи раздялата.

Аз съм негова жена, каза си тя, и ще родя детето му. Ала достатъчно ли беше това? За първи път почувства изгаряща нужда от любовта му.

На двадесети декември Леонор и Робърт се преместиха в новата си къща. Цялото селище беше взело участие в довършителните работи, а Робърт и Джейми прекарваха по цял ден там.

Всички се зарадваха, когато завършиха новия дом, който изглеждаше почти толкова великолепен, колкото този на лорд Камерън. Въодушевляването на Леонор учуди малко Жаси, защото обикновено сестра ѝ държеше много на благородния си произход, а тази къща в никакъв случай не можеше да се сравни със замъка, в който беше израснала.

— Самърфийлд Хол е дом на моя брат, Жаси — обясни Леонор. — Този тук е мой собствен.

Трите сестри усърдно шиеха завеси за стените, които да пазят от студа.

— Това е занимание, достойно за една лейди — подчертаваше непрекъснато Леонор. Никога не можа да приеме грижите на сестра си за семейството на Джон Танън и често я укоряваше, но Жаси не ѝ обръщаше внимание.

Въпреки свадливия ѝ нрав, Жаси усещаше, че Леонор много ще ѝ липсва. Вечерта, когато стана преместването, двете сестри се прегърнаха с искрена обич. Робърт усмихнато целуна Жаси.

— Грижи се добре за себе си, мила.

— Няма да бъдем далеч едни от други.

— Само на хвърлей камък.

— Общината ни е още малка — отбеляза сухо Джейми. — Ще се виждаме всеки ден, само дето ще спим разделени. — Той издърпа жена си от ръцете на Робърт, недоволен от докосването му. Ала това не му попречи да целуне горещо Леонор за сбогуване.

Беше решил да придружи семейство Максвел до новия дом. Ала когато Жаси повика Моли да ѝ донесе дебелата наметка, отрицателно поклати глава.

— Вече е тъмно, а нощта е ледена. Не бива да излизаш навън в твоето състояние. Утре ще им отидеш на гости с Елизабет.

Жаси очакваше с нетърпение да разгледа новата къща. Освен това там непременно щеше да има малко празненство, а тя трябваше да лежи самотна в леглото си.

— Не разбирам защо да не дойда и аз...

— Снегът е замръзнал — прекъсна я Джейми. — Можеш да се подхлъзнеш и да паднеш. Нима толкова лекомислено ще изложиш на опасност живота на детето ми?

— Утре ще се видим отново — намеси се весело Робърт. — Е, с мен няма да се срещнеш, Жаси, защото двамата с Джейми ще излезем на лов още на зазоряване. Но дамите могат да прекарат цялата сутрин заедно.

— Лягай си веднага — заповяда Джейми.

Жаси безмълвно се извърна и тръгна по стълбата, следвана от Моли. Щом влязоха в спалнята, започна горчиво да се оплаква от Джейми, докато камериерката вадеше нощницата от раклата и ѝ помагаше да се съблече.

— Как може да се отнася толкова зле с мен!

Ала Моли не споделяше мъката ѝ.

— Жените в напреднала бременност винаги са чувствителни, или поне така се твърди. Надявам се скоро да не го изпитам на собствения си гръб. —

Тя се усмихна и нахлузи нощницата през главата на господарката си. — Лягай и си почивай.

Жаси послушно се пъхна под завивката.

— Какво искаше да кажеш?

— Джон Танън казва, че трябва да се оженим. — Моли напразно се опитваше да прикрие радостта си. — Ще помоли отец Стивън да ни венчае един ден преди Коледа.

— Толкова скоро? — изненада се Жаси.

— Е, не смятам, че е скоро. Пък и не се подмладявам, нали? Доскоро смятах, че съм стара и изхабена и никой мъж няма да ме погледне. Казах всичко на Джон за миналото си и той въпреки това ме иска за жена. Твърди, че е важно само онова, което ни свързва. Казва, че не е срещал жена като мен, която да кипи от енергия, затова ме обичал. Освен това ме наблюдавал как се грижа за момиченцето и за сина му и смята, че децата никога няма да имат по-добра майка. Самият той пък никога нямало да си намери по-красива невеста.

— О, Моли, но това е прекрасно! Толкова се радвам за тебе!

— За това щастие трябва да благодаря на теб, Жаси.

— Не е моя заслугата, че си толкова мила и добра.

— Но благодарение на теб започнах нов живот. На теб и на лорд Камерън. — Моли седна на края на леглото и улови ръцете на господарката си.

Жаси импулсивно се надигна и я целуна по бузата.

— Желая ти само най-доброто.

— Много ти благодаря, Жаси. Нужна ми е благословията ти — и позволенията на лорд Камерън.

— Той с удоволствие ще ти го даде. — Жаси не се съмняваше, че Джейми ще посрещне с удовлетворение тази женитба. Винаги вземаше присърце благополучието на заселниците.

Стъпките на домакина се чува по стълбите и двете жени трепнаха. Моли набързо пожела лека нощ, отвори вратата пред Джейми и после я затвори след себе си.

Джейми свали дебелията, посипана със сняг наметка и я остави до огъня. После побърза да се освободи от останалите дрехи, загаси свещите и се пъхна под завивките. Жаси смаяно почувства горещите му устни върху своите. Опита се да окаже съпротива, но бързо се остави на сладостните усещания, които се надигаха в тялото ѝ. Скоро Джейми вдигна глава и по устните му заигра дяволска усмивка.

— Но какво ти става? — попита смаяно тя.

— Радвам се, че най-после сме сами в нашия дом — отговори той и нетърпеливо измъкна нощницата ѝ. — Или поне почти сами...

— Много си неучтив! Робърт е твой приятел!

— Твой също, милейди. — Джейми обхвана с ръка гърдата ѝ и притисна голото си тяло до нейното. — Още ли мислиш често за него? Съжаляваш ли, че на майския празник падна в моите обятия, а не в неговите?

— Какво още искаш от мен? — проплака Жаси. — Нося под сърцето си твоето дете, а ти продължаваш да ме измъчваш с безпочвени подозрения. Какво още искаш?

Загадъчна усмивка проблесна в индиговосините очи.

— Душата ти. Тя все още не е моя.

— Никой мъж не би трябвало да притежава изцяло жена си. — Защото тогава ще бъде безпомощна срещу него, добави мислено тя.

— А жената? Трябва ли тя да притежава изцяло и завинаги своя мъж?

— Не говори със загадки, Джейми. И без това вземаш от мен всичко, което поискаш.

— Всичко, което поискам... — Джейми отново я зацелува с цялата си страст и побърза да утоли изгарящото го желание. Въпреки че я любеше много внимателно и се стремеше да не я нарани, страстта му я отведе в царството на върховното удоволствие. Жаси беше вярвала, че не може да изпита по-голямо щастие в обятията му, но през тази нощ тялото ѝ се понесе в най-висшите сфери на еротичния рай.

След дългата любовна игра тя се сгуши изтощено в него и се наслади докрай на нежната милувка по корема си. Очакваше да последва иронична забележка, че независимо от желанието си тя е негова собственост, ала нищо такова не се случи. Вместо това Джейми прошепна:

— Тази нощ трябваше да се откажем от любовните удоволствия, мила. Не усещаш ли, че бебето рита, възмутено от грубостта на баща си? Заболя ли те?

Жаси се зарадва, че в стаята е тъмно като в рог, защото не искаше той да забележи изчервяването ѝ.

— Не.

Джейми я целуна по челото.

— Предстоят ти няколко месеца спокойствие. — Пръстите му се плъзнаха по натежалите гърди. — Облекчена ли се чувстваш? Или ще ти липсват радостите на семейния живот — поне мъничко?

— Моля те, Джейми...

Лордът рязко се отдръпна в другия край на леглото.

— Спи сега.

— Джейми...

— Спи.

Жаси потиснато се загледа в него и видя как стана и се изправи пред огъня. Дълго стоя така. Отраженията на пламъците играеха по мускулестото тяло. Искаше да го повика, но не посмя. Беше толкова отчаяна, че щеше да му разкрие цялото си сърце, а не биваше да го прави в никакъв случай. Отпусна се назад и уморено затвори очи.

На следващата сутрин атмосферата в къщата изглеждаше променена. Катрин се беше преместила в новия дом на семейство Максвел, Чарити също, но тя щеше да остане там само докато се намери нова прислужница. Елизабет беше помолила да остане при тях — ако, разбира се, не пречи на Джейми. Той не възрази, защото най-важното за него беше да се освободи от Робърт.

Жаси и Елизабет посетиха Леонор, която гордо ги разведе в новия си дом. Държеше се като кралица в разкошен палат. Накрая им показа малка стая на горния етаж.

— За бебето.

— О, Леонор, и ти ли? — провикна се зарадвано Елизабет.

— Кога?

— Още не съм бременна — призна през смях Леонор. — Но след последната нощ... Робърт беше толкова настоятелен. — И тя самоуверено изгледа Жаси. — О, тия мъже! Обикновено е учтив и деликатен. Ала миналата нощ енергично ми заяви, че е крайно време и ние да създадем свои деца. Приведе твоя светъл пример, Жаси, и каза, че се справяш отлично в Новия свят въпреки състоянието си. Освен това ми напомни, че си забременяла почти веднага след сватбата. Е, да — в леглото Джейми сигурно е истински демон...

— Леонор! — Елизабет ужасено си пое въздух.

— Я не се прави на невинна църковна мишка! — извика през смях сестра ѝ. — Всъщност аз много исках да се омъжа за Джейми и понякога се питам дали не сгреших, като избрах Робърт. — Жаси почервеня от смущение, но Леонор не я оставяше. — За теб брачният живот не е просто изпълнение на

съпругеските задължения, нали, Жаси? Представям си колко е вълнуващо да се любиш с Джейми...

— Леонор! — укори я Елизабет. — Не виждаш ли, че Жаси се смущава!

Жаси се усмихна и нежно изгледа сестра си.

— Вярно е, Леонор, аз съм доволна от съпруга си.

— Аз съм доволна — отговори с добродушна усмивка Леонор. — При теб сигурно е много повече.

Тайно в себе си Жаси призна, че сестра ѝ има право, но през следващите дни зейналата между нея и Джейми пропадт сякаш все повече се разширяваше. Когато се будеше сутрин, той отдавна беше излязъл на лов. Денем почти не се виждаха, а когато тя си лягаше, той оставаше дълго наведен над писалището си.

Както се очакваше, с Максвелови се виждаха почти всеки ден. Три дни след преместването си Леонор и Робърт бяха поканени на вечеря. Междувременно Жаси узна от Моли, че отец Стивън няма нищо против да извърши венчавката, и на вечерята съобщи новината на цялото семейство.

Джейми замислено вдигна вежди. В Англия тази сватба би била против моралните закони, защото тялото на бедната Джоан беше предадено на морето само преди шест месеца. Ала в Карлайл Хъндрид важаха законите на разума. Джон Танън се нуждаеше от нова съпруга.

— Отец Стивън съгласен ли е? — попита Джейми.

— Да... — Жаси се поколеба. — Бих желала след венчавката да дадем прием за новобрачните, тук, в нашата къща.

Възцари се потиснато мълчание. След малко Леонор категорично заяви, че това предложение е в рязко противоречие с обществените норми на Англия.

— Вече не сме в Англия — възрази Жаси. — Там аз също не бих имала своето място в аристократичното общество. Освен това... — Тя уверено вдигна брадичка. — Забравяш, че Моли е не само моя служителка, но и приятелка, Леонор. Тя произхожда от същото съсловие като мен и винаги ми е помагала, когато съм имала нужда от нея. Затова сега ще направя всичко, което е по силите ми, за да е щастлива.

Леонор закланащо се приведе към Джейми.

— Защо не се намесиш? Вярно, животът тук е различен, но все пак...

Джейми вдигна рамене.

— Жаси е господарка на дома. Нека направи онова, което смята за правилно.

Така след сватбата на Моли Жаси даде първия си голям прием в Карлайл Хъндрид. На него бяха поканени не само по-заможните заселници, а и всички фермери, работници и прислужници. Грейнала от радост, домакинята танцуваше със сър Уилям, с ратая от обора и с Робърт. Скоро Джейми я изтръгна от обятията му. Жаси се приготви да чуе поредната хаплива забележка относно чувствата ѝ, но Джейми нежно прошепна:

— Би трябвало да си отпочинеш, мила. В Англия не е прилично жена в напреднала бременност да се отдава с такова удоволствие на танците. — После колебливо продължи: — Би могла да навредиш на бебето — и на себе си.

Жаси послушно напусна танцовата площадка и започна да поднася на гостите топла медовина и бира. В края на празненството Моли я прегърна и целуна с истинска нежност.

— Ще ви служа до края на живота си, милейди, с най-голяма радост.

Жаси беше благодарна на съпруга си, че е позволил празненството да се състои, но не знаеше как да изрази благодарността си. Единственият ѝ опит да го прелъсти беше завършил плачевно. Освен това решението му да не спи с нея през следващите месеци беше твърдо като камък. Не искаше да го признае дори пред себе си, но болезнено усещаше липсата му. Разбира се, тя също не искаше да навреди на бебето, затова мълчаливо се отпусна в леглото и се загледа в събличащия се Джейми.

Дори през зимата мъжът ѝ спеше гол и тя много обичаше да усеща под завивката силното му тяло, въпреки че то будеше в нея желание за повече интимности.

Наведен над писалището, Джейми си отбеляза нещо, после пристъпи към камината и се подпря на перваза. Срещна погледа на Жаси и замислено се усмихна.

— Надявам се, че празникът не ти попречи — промълви плахо тя.

— Никак. За теб удоволствието беше огромно, нали?

— Тъй като за разлика от теб аз произхождам от калта, не съм толкова възискателна... — Джейми смръщи чело и Жаси веднага съжали за думите си. Много ѝ се искаше да се извини, ала не знаеше какво да каже.

— В Новия свят произходът няма значение — отговори сериозно той. — За да имаш успех, не трябва да си непременно благородник.

Жаси потиснато видя как мъжът ѝ наметна тежката си пелерина и си каза, че по-рано би се зарадвала, ако я оставеше сама в леглото. Сега обаче непрекъснато се питаше нима толкова го отблъсква с безформеното си тяло, та вече не иска дори да легне до нея. Къде ли отиваше?

— Джейми...

— Спи сега. Ей сега ще се върна. Внезапно ме обхвана някаква тревога. Ще проверя дали портата на палисадата е здраво затворена и дали постът е буден.

Когато вратата се затвори, Жаси едва не изплака с глас. Не знаеше какво изпитва, знаеше само, че ѝ се иска да плаче и със сигурност няма да заспи. Ала умората надделя и тя потъна в неспокоен сън. По някое време усети, че Джейми я притисна до себе си, и най-после намери спокойствие.

На Рождество Христово отец Стивън отслужи литургия за всички жители на Карлайл Хъндрид и малкият параклис беше претъпкан от хора. Пяха английски коледни химни и въпреки студа и трудностите на всекидневието заселниците в Новия Свят празнуваха весело и безгрижно.

Елизабет изглеждаше най-весела от всички. В последно време прекарваше часове наред в компанията на сър Уилям Тибалт и в сърцето на Жаси отново се събудиха надеждите за бъдещето на сестра ѝ. Много ѝ се искаше да я види щастливо омъжена.

След божествената служба членовете на семейството си размениха подаръците в салона. Жаси беше приготвила за сестрите си маншони, а за Джейми и Робърт беше ушила кожени жакети. Освен това мъжът ѝ получи риза от най-фината коприна, докарана с „Лейди Дестъни“. Жаси напрегнато наблюдаваше израза на лицето му, докато разглеждаше подаръка си.

— Използвала си най-фините дантели за маншетите и яката. И най-скъпата коприна. Смятах, че ще си ушиеш рокля от нея...

Жаси вдигна рамене и посегна към неговия подарък, златен медальон, окачен на гърдите ѝ.

— Харесва ли ти ризата?

— Много. Кой я уши?

— Аз.

— Никога не съм те виждал да шиеш.

— Нали трябваше да те изненадам. Занимавах се с нея само когато те нямаше. Радваш ли се на ризата?

— О, да. Особено мисълта, че не си използвала за себе си скъпата коприна... Ако не внимавах, ще започна да вярвам, че си се омъжила за мен не само заради богатството ми. Мислех си, че искаш най-доброто само за себе си.

Кръвта се качи в главата ѝ. Знаеше, че той се шегува, и понеже беше Коледа, не му се разсърди.

— Никога не съм искала най-доброто, поне в материално отношение. Исках просто да не гладувам. Признавам си го. Освен това исках...

— Да?

— О, не е толкова важно... — Жаси бързо се обърна и понечи да се присъедини към другите, ала Джейми я задържа.

— Какво искаше? Кажи ми!

— Джейми, днес е Рождество Христово, имаме гости...

— Бог да ги благослови! Отговори ми сега! Какво искаше?

Жаси вдигна глава и твърдо го погледна в очите.

— Исках да живея — и да не умра като бедната си майка. Сега ще ме пуснеш ли най-после?

Ръката му се отпусна и тя побърза да се присъедини към групата пред камината, където Тамсин свиреше весели мелодии на своята флейта. Леонор и Робърт танцуваха, а Катрин, Пейшънс, Чарити и мисис Лоутън въодушевено аплодираха.

Най-после Леонор се отпусна в едно кресло, останала без дъх.

— Ех, да бяхме сега в Англия...

— Изпитваш ли носталгия? — попита тихо Елизабет.

— Понякога... Тази вечер с удоволствие бих се озовала в Лондон — с осветени, празнично украсени улици, с десетки църкви и биещи камбани. Колко хубаво щеше да бъде, ако можех да вървя из града заедно с всички онези весели, празнично настроени хора... Ако можеше да не се занимавам повече с опушване на месо и да не се тревожа имаме ли достатъчно свещи и дърва за горене. Погледнете ръцете ми! Вече съвсем заприличаха на ръцете, с които Жаси се появи в Самърфийлд Хол. Представете си само — дъщерята на херцог Самърфийлд се унижава да произвежда свещи и сапун!

Всички се засмяха. Жаси уплашено се сви, когато Джейми пристъпи до нея, улови ръката ѝ и я вдигна високо във въздуха. В салона се възцари тишина, замлъкна дори флейтата на Тамсин.

— Тази ръка не е грозна, Леонор. Когато я докоснах за първи път, беше корава и имаше мазоли от слугуването на други хора. И за да послужи за осъществяване на мечтата ми, тя трябваше да си остане корава и мазолеста. Обичам тази ръка. Тя е много силна и в същото време безкрайно нежна. Кажи ми, Жаси, ти също ли усещаш носталгия?

Жаси не разбра странния тон на гласа му. Много ѝ се искаше да изтръгне ръката си, но не посмя в присъствието на другите.

— Аз съм тук, защото такава беше твоето желание.

— Но предпочиташ да живееш в Лондон?

— Където отидеш ти, там трябва да отида и аз. А ти реши да живееш в Америка.

— Толкова ли е просто?

Жаси кимна.

— Ти се погрижи за това. — Без да знае защо, тя трепереше с цялото си тяло. Издърпа внимателно ръката си и Джейми най-сетне я пусна. Оттегли се с обяснението, че е много уморена, и избяга в спалнята.

Тъй като Моли празнуваше Коледа с новото си семейство, нямаше кой да ѝ помогне да се съблече. Жаси бързо се разсъблече и, треперейки от студ, се пъкна в леглото. Погледна медальона, окачен на шията си, и видя гравираното на него име. Камерън. Все още не можеше да осъзнае, че това е нейното име. Внезапно проумя колко много означава то за нея, притисна медальона в шепата си и скоро заспа.

Ала сънят ѝ не беше мирен и спокоен. Точно в коледната нощ кошмарите ѝ се върнаха и по някое време се събуди с писък.

— Жаси! — Вече не беше сама, Джейми беше до нея в леглото и я притискаше в обятията си. — Няма нищо, мила. Всичко свърши. Беше само лош сън. Ти си добре.

Жаси объркано се огледа. Наистина — беше само страшен сън. В спалнята им нямаше нито призраци, нито трупове.

— Много съжалявам, че те събудих — прошепна тя.

— А не съжаляваш ли, че до теб съм аз, а не Робърт Максвел? — попита остро той.

Жаси погледна в очите му, но не видя очаквания гняв.

— Съжалявам само, че те събудих. За нищо друго.

— Тук няма да ти се случи нищо лошо. При мен си на сигурно място. — После отметна косата от лицето ѝ. — По-добре ли си вече?

Жаси кимна. Сърцето ѝ биеше до пръсване, ала в душата ѝ беше вече спокойно. Пламъците в камината потапяха помещението в мека светлина и тя беше напуснала окончателно сенчестия свят на страшното нощно мъчение. Джейми се надигна и хвърли нови дърва в огъня. После, треперейки, се пъкна под завивката и привлече Жаси към себе си. Тя положи бузата си на голите му гърди и пръстите ѝ се заровиха в гъстата тъмнокестенява коса.

— Какъв беше този страшен сън? — попита тихо той.

Как да заговори за това? Джейми сигурно почувства колебанието ѝ, защото обхвана с ръка брадичката ѝ и се вгледа в изплашените очи.

— Тук не дебнат демони, Жаси. Разкажи ми какво те мъчи и ще се освободиш от страховете, си.

Жаси потърка буза в топлатата му град и зашепна:

— Винаги започва с майка ми.

— Болна ли е?

— Лежи на смъртно легло в таванската стаичка на мастър Джон. Чаршафът е метнат върху лицето ѝ. Още от самото начало знам какво ще намеря под него. Въпреки това нещо ме кара да го отмахна. И виждам мама. Мъртва — от доста време насам. Взирам се в празните очни орбити, а червеите гризат страните ѝ... Гледам я и...

Продължавай, мила.

— Лицето ѝ приема моите черти и ме обхваща страх...

— От какво?

— Не искам да умра като нея — пошепна едва чуто Жаси.

Джейми помълча малко, после попита:

— Майка ти почина в нощта, когато се запознахме, нали?

— Да.

— И ти си искала да купиш лекарство за нея, нали? Или да платиш на лекар? Затова си дошла при мен?

— Да... Трябва да разбереш, че се чувствах привлечена от Робърт. Ако онзи ден не беше толкова щедър, сега мама нямаше да има дори почтен ковчег.

Джейми здраво стисна устни.

— Свърши ли сънят?

— Понякога... продължава — проговори с треперещи устни Жаси.

— Как беше тази нощ?

— Гледам в лицето на мама и изведнъж самата аз се озовавам на нейното място в леглото.

— А аз къде съм?

Жаси с мъка си припомни тазвечерния сън. Видя се да лежи в постелята, притиснала до безжизненото си тяло посинялото телце на мъртвороденото си

бебе. Джейми се приближаваше до леглото и безучастно я гледаше. А до него се гушеше Хопи...

— Да, ти също се явяваш в съня ми.

— И какво правя?

— Гледаш ме, сериозен и тъжен.

— Защо?

— Защото... защото до мен лежи нашето бебе. То също е мъртво.

— Жаси! Жаси! — Джейми силно я притисна до себе си. После взе ръката ѝ и я положи върху закръгления корем. — Усещаш ли движенията му? Ето, виж как силно рита! Нашето дете е здраво и силно, ти също. И двамата ще оживеете. Никога няма да допусна да ви се случи нещастие. Имай ми доверие. Ще бъда до теб по време на раждането. И ще се погрижа никога вече да не гладуваш. Нищо няма да ти липсва.

Жаси притисна лице до гърдите му. Никога не се беше чувствала така сигурна — защитена от всички опасности. Внезапно усети колко е уморена. Щеше да заспи, без да се страхува от нищо.

— Друго какво сънува? — попита усмихнато Джейми.

— Какво искаш да кажеш, милорд? — прозя се доволно Жаси.

— Сънят май продължава?

— О, да... Ти стоеше над мен и ме гледаше, а до теб беше Хопи...

Джейми избухна в смях.

— Ти все още ревнуваш.

— Ни най-малко!

— Напротив, милейди.

— Е, не бих се учудила, ако потърсиш утеха в прегръдките на Хопи. Нали брачното легло не ти предлага никакви удоволствия...

— Остава още малко. Детето ще се роди в края на февруари или началото на март. Все някак ще издържа дотогава. — При мисълта за предстоящото раждане Жаси отново се разтрепери и Джейми успокоително помилва косите ѝ. — Ще бъда до теб през цялото време — обеща отново той. — Нищо лошо няма да ти се случи.

Жаси му повярва. Усмихна се, затвори очи и само след секунди потъна в дълбок сън без сънища. Джейми остана буден още дълго време, втренчен в заспалото ѝ лице. Тя става по-красива с всеки изминат ден, мислеше си той, и ме омайва с красотата си. Често се чувстваше като болен от любов ученик и не

можеше да откъсне очи от нея, докато тя се смееше, мръщеше чело или се занимаваше с многобройните домакински задължения.

Не, Джейми нито за секунда не съжеляваше, че се е оженил за нея. Тя беше истинска вярна спътница, другар в новия живот. Смела и силна, и достатъчно енергична, за да се справи с всички предизвикателства на тази прекрасна страна. Беше събудил в сърцето ѝ любовна страст и щеше да ѝ се наслаждава до края на живота си.

Ала не можеше да я принуди да го обикне.

Тя беше негова жена и скоро щеше да роди детето му. Не се боеше, че би могъл да я загуби. Освен ако сам не я пусне да си отиде. Не можеше да живее с тайната на тази любов. Но не можеше и да положи сърцето си пред краката ѝ и да разкрие душата си. Жаси беше копняла за мъж като Робърт, който да я ласкае, да се смее с нея и да проявява деликатност и разбиране.

Джейми гневно присви очи. Нямахте да се прави на глупак, само за да я забавлява. Или ще го обикне такъв, какъвто е, или ще я пусне да си върви.

Отчаяние го стисна за гърлото. Скоро ще разбере всичко за нея, каза си твърдо той. Щом се роди детето, ще си изясня какво чувства към мен.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Детето се появи на бял свят по-рано от предвиденото. Лекарят от Джеймстаун беше обещал да пристигне в Карлайл Хъндрид на двадесет и пети февруари, но болките започнаха още сутринта на петнадесети. Жаси помагаше на Джонатан в кухнята, когато я прониза първата остра болка. Спазмите бяха доста силни и тя побърза да се изправи, защото си помисли, че е седяла твърде дълго до печката. Последните седмици бяха същинско мъчение. Не можеше да си намери място, не знаеше как да легне, да седне или да застане. Всяка крачка изискваше усилие, а страхът от раждането непрекъснато нарастваше.

Жаси изправи гръб, подпря ръце на хълбоците и след известно време болката престана. Джонатан Хайес я изгледа загрижено.

— Ще проверим подправките после, милейди...

Жаси с усмивка поклати глава.

— Не знаем кога ще влезе в пристанището следващият кораб, Джонатан. Пък и солта скоро ще свърши. Да започваме. Яденето ще се готви само.

Двамата седнаха до кухненската маса и Джонатан започна да тегли чувалчетата с карамфил. Той съобщаваше теглото на всяка отделна подправка и Жаси записваше цифрите в домакинската книга. Внезапно гласът на готвача заглъхна. Цялата долна част на тялото ѝ се разтърси от силни спазми. Скочи с вик и присви очи.

— Милейди...

— Няма нищо. — Жаси безсилно се отпусна на стола и след малко вдигна очи към Джонатан. — Не... Май наистина не съм добре.

— Ще повикам помощ! — Готвачът скочи, дръпна наметката от куката на стената и хукна към двора през задната врата. Болката отшумя и Жаси се уплаши, че напразно е вдигнала тревога. Понечи да стане и в същия миг между краката ѝ потече топла влага. Полите ѝ се напоиха и спазъмът отново се появи, по-силен от всякога. Младата жена отчаяно се залови за ръба на масата.

Вратата се разтвори с трясък и заедно с ледения вятър в кухнята нахлу Тамсин. Старият лекар застана пред нея със загрижено лице.

— Още е рано! — опита се да протестира Жаси.

— Не можеш да обясниш на бебето, че е още рано. Щом е тръгнало да излиза, то ще си пробие път — заяви ухилено старецът. — Хайде, бъдете послушно момиче. Веднага в леглото!

— И какво?

— Ами ще чакаме. Вървете с мен, ще ви помогна. — Той я издърпа от стола и обгърна с ръка раменете ѝ.

Вратата отново се разтвори и в кухнята се втурна Джейми. След като хвърли кратък поглед към жена си, той свали кожените ръкавици, пусна ги на пода и блъсна Тамсин настрана.

— Махайте се оттук! — изкрещя и вдигна Жаси на ръце.

— Не! — изплака тя и умолително се улови за Тамсин. — Моля те, Джейми, Тамсин е следвал в Оксфорд... — Обгърна с треперещи ръце врата на мъжа си, защото беше замръзнала в мокрите си поли, и неловко прибави: — Ще те намокрят.

Джейми не се интересуваше от нищо. Изглежда втръчено Тамсин. Беднякът, когото беше измъкнал от странноприемницата на мастър Джон, беше променен до неузнаваемост. Добре обръснат, облечен в чисти дрехи, почтителен и скромен, Тамсин не пиеше нищо по-силно от чаша бира. Колебанието на Джейми трая само секунди. Не беше сигурен дали старецът наистина е следвал в Оксфорд, но се довери на инстинкта си. А той му казваше, че на Тамсин може да се има абсолютно доверие.

— Добре, елате с нас!

— Благодаря ти — пошушна във врата му Жаси.

Джейми бързо я изнесе от кухнята, мина покрай стайте на прислугата и излезе в салона. Там ги очакваше Ейми Лоутън.

— Тичайте в къщата на Танън да извикате Моли! Къде е Елизабет?

— Тук съм! — обади се откъм стълбата момичето.

— Бебето идва — съобщи кратко Джейми и се заизкачва по-стълбите с Жаси на ръце.

Положи я на леглото в спалнята и започна да я разсъблича. Жаси смутено изгледа мокрите си поли.

— Не би трябвало да стоиш тук...

Джейми продължи да я разсъблича, без да се засяга от думите ѝ, докато Елизабет търсеше нощница в гардероба. Дватамата заедно облякоха Жаси. В следващия миг родилката бе обхваната от нов спазъм и се сви на кълбо.

Джейми улови ръцете ѝ и ги стисна в своите.

— Дишай дълбоко, Жаси... Ето така, така е добре.

Когато болката премина, Жаси се пъкна под завивките. Джейми се обърна към Тамсин, който стоеше до вратата.

— А сега?

— Ще чакаме, милорд.

— И това е всичко?

— Нищо друго не може да се направи.

Жаси посегна към ръката на мъжа си.

— Още е много рано...

— Оставах по-малко от две седмици — отговори окуражително той и си пожела да знаеше повече за протичането на едно раждане. Толкова неща беше научил през живота си. Можеше да управлява кораб, да се ориентира в най-гъстите гори, да оцелее във водата и на сушата. Ала напразно се питаше как би могъл да заглади бръчките по челото ѝ. Ами бебето? Дали щеше да се роди достатъчно силно, за да оживее в страшните зимни студове?

— Две седмици — повтори замислено Тамсин. — Ако не ме лъжат старите ми очи, това детенце е създадено още през сватбената нощ, милорд. А щом родителите толкова са бързали, сега и то няма търпение да види белия свят. — Старецът се обърна към Елизабет: — Милейди, щом дойде Моли, ѝ кажете да се погрижи за топла вода и достатъчно чисти кърпи. Когато му дойде времето, трябва да измием малкия лорд и Жаси... ъ-ъ, лейди Камерън.

Елизабет хукна навън и Джейми попита:

— Какво да правя аз?

— Най-добре слезте долу, изпушете една лула и изпийте чаша уиски, милорд. Ще се наложи да чакаме още доста.

Джейми решително заклати глава.

— Обещах на жена си да бъда до нея.

— Добре тогава — усмихна се Тамсин. — Седнете до нея, слагайте хладни кърпи на челото ѝ, ободрявайте я.

Джейми последва съвета му.

В началото Тамсин се чувстваше неловко и не смееше да докосне Жаси в присъствието на господаря, но после се примири със ситуацията. Старецът усещаше съмненията на Джейми относно уменията му на лекар, но решително изпъна рамене и се зае да прегледа младата си господарка. После направи всичко възможно да облекчи болките ѝ. Жаси стискаше ръката на мъжа си с такава сила, че пръстите му изтръпнаха. Но Джейми дори не трепна.

— Добре напредваме — заяви весело Тамсин. — Бебето е в правилно положение.

Жаси облекчено въздъхна. Джейми впи очи в разкривеното лице на жена си и веднага разбра за какво мисли тя — за бедната Джоан Танън, за бебето, родено мъртво на борда на „Сладкия рай“. Сложи ръка на корема ѝ и почувства силата на спазмите, които го бяха направили твърд като камък.

— Болките стават все по-чести! — проплака страховито Жаси.

Елизабет и Моли внесоха чисти кърпи и ведро с гореща вода. Джейми загрижено изтриваше челото на жена си и ободрително разговаряше с нея между пристъпите. Напъните следваха един след друг, все по-болезнени. Джейми стискаше ръката ѝ със силното желание да отнеме част от болките ѝ, да ѝ даде поне малко от своята сила.

По някое време Жаси нададе пронизителен писък и лордът укорително изгледа Тамсин.

— Направете нещо!

— Какво мога да сторя аз, милорд?

— Не може ли да ускорим раждането? Жаси няма да издържи още дълго.

Тамсин и двете жени, застанали до него, размениха кратки погледи, после Елизабет пристъпи напред и окуражително го потупа по рамото.

— Болките едва сега започнаха. Понякога минават много часове, преди да се роди детето. Такава е природата на нещата. Ти не разбираш нищо от тези неща.

— Ти обаче си добре осведомена, така ли?

— Нали бях при сестра ти, когато се роди малката ни племенница. Смятам, че все пак разбирам някои неща.

Джейми покорно кимна. Елизабет никога не го беше виждала в това състояние — кротък и примирен, треперещ от страх. Сърцето ѝ преливаше от съчувствие.

— Не се бой, Джейми. Раждането протича съвсем нормално.

В този миг Жаси отново изпищя и Джейми веднага се наведе над нея.

— Спокойно, мила, спокойно...

— Не мога повече!

— Ще се справиш, не се тревожи. Дишай дълбоко!

— Не мога...

— Заповядвам ти, мила. Дишай равномерно, стискай ръката ми и пусни най-сетне сина ми да излезе на белия свят.

— Да пусна най-сетне сина ти на белия свят? — повтори гневно Жаси и очите ѝ блеснаха.

Джейми се засмя.

— Така е, милейди. Не се мотай, а си дай малко повече труд!

Жаси му изкрещя, че е безчувствен негодник, а при следващата болка изруга като пристанищен работник и заби нокти в ръката му. Но престана да пици.

Тамсин заяви, че краят приближава. Новият гражданин на земята щеше да се появи на бял свят още преди настъпването на вечерта. Старецът изгледа пепелносивото лице на лорд Камерън и окуражаващо обясни:

— Скоро ще го извадим. — Обърна се към Жаси и продължи: — Вие никога не можете да чакате, момиче. Така и не ви научиха на търпение, не понасяте половинчати неща. Не се задоволихте с обикновен търговец, а се омъжихте за голям лорд. И то прибързано. Бебето явно се е метнало на майка си и също не можа да изчака. Затова му помогнете, мила! Напъвайте! Колкото можете!

Жаси се надигна и след малко със стон се отпусна на възглавницата.

— Не мога...

Джейми сграбчи раменете ѝ и изсъска:

— Слушай какво ти казва Тамсин!

— О! — Жаси се опита да се изтръгне от ръцете му, но не успя и когато дойде следващият напън, стисна зъби и напрегна всичките си сили.

— Виждам тъмната му главица! — извика въодушевено Моли.

— Още веднъж! — произнесе повелително Тамсин.

— Не!

— Жаси, време е да родиш сина ми!

— Ами ако е дъщеря? — простена безсилно тя.

— Напъвай! — процеди през стиснати зъби Джейми.

Бебето се плъзна от тялото на майката. Жаси никога не беше изпитвала подобно облекчение. Новият живот се изтръгна от утробата ѝ с последен силен тласък и болката изчезна. Веднага прозвуча детски плач, оглушителен и много енергичен.

— Син! — извика засмяно Тамсин. — И колко е жизнен!

— О... — пошушна Жаси.

Син. Нали така беше заповядал Джейми.

Тамсин сложи бебето в ръцете на Моли. Камериерката бързо го уви в затоплената кърпа и започна да почиства личицето му. Джейми целуна устните на Жаси и погали страните ѝ. Младата жена беше малко замаяна, но все пак успя да различи дълбоката нежност в очите му. Той се изправи, отиде при детето, поставено на масата, разви го и внимателно прегледа телцето му. После с усмивка се върна при жена си.

— Синът ни е съвършен, мила. По десет пръстчета на ръцете и краката, решителна, своенравна брадичка и черни коси. Или поне изглеждат такива. Още е съвсем мокър.

Младият Камерън отново заплака и Жаси видя мъничкото юмруче, подало се изпод завивката. Странно чувство изпълни гърдите ѝ.

— Може ли да го видя? — пошушна тя и се опита да се изправи, ала беше още твърде слаба.

— Трябва да се напънете още веднъж, Жаси — обади се Тамсин и Жаси объркано го изгледа. — За последен път. Нали трябва да излезе плацентата.

Този път не беше толкова трудно. Жаси гореше от нетърпение всичко да свърши и най-после да вземе в ръце сина си. Затова напъна с всички сили. Отново почувства чудно облекчение и уморено затвори очи.

Когато отново ги отвори, Джейми стоеше до нея. Погледна я и внимателно положи бебето на гърдите ѝ. Жаси почувства как в сърцето ѝ

покълва съвсем нова любов. Той беше толкова малък — и толкова прекрасен. Пронизителният му рев кънтеше като небесна музика в ушите ѝ. Очичките му блещукаха тъмносини, но цветът им сигурно щеше да се промени. Малкото телце беше здраво и силно. Очевидно не му беше навредило, че се е родил две седмици по-рано.

Жаси потръпна от ужас. Кошмарът беше отминал. Синът ѝ беше жив и здрав.

— О, Джейми... — Едва не избухна в сълзи. — Толкова е сладък.

— Страхотен е — поправи я съпругът ѝ и докосна личицето му с върха на пръстите си.

— Време е да го накърмите, милейди — подкани я пристъпилата към леглото Моли. — Няма да изпие кой знае колко, но млякото трябва да потече в гърдите на майката. — Тя се поколеба. — Разбира се, ако смятате да го храните сама, Жаси. Много благородни дами не искат, нали, лорд Камерън?

Нима наистина съществуваха майки, които не искаха да кърмят децата си? Жаси не можеше да проумее подобно нещо. Тя копнееше да запази тясната връзка със сина си, искаше да се наслади докрай на майчинството — това толкова ново и силно чувство. Отчаяно се примоли Джейми да не ѝ отказва кърменето. Някои мъже сигурно назначаваха дойки, защото не искаха жените им да посвещават твърде много време на бебето.

— В Карлайл Хъндрид сигурно няма много кърмачки... — прошепна нерешително тя.

— Жена ми ще кърми сама бебето — реши Джейми.

Жаси се усмихна с искрена благодарност. Съпругът ѝ очевидно беше възхитен от сина си не по-малко от нея. Отвори нощницата си с треперещи, несръчни пръсти и пъхна зърното на гърдата в малките уста. Детето веднага засмука жадно и по тялото ѝ се разля сладостна топлина.

Бебето лакомо премляскваше и Моли се засмя с глас.

— Колко е жадно за гърдата ви, Жаси.

— Като баща му — промърмори Жаси. Внезапно осъзна какво е казала и почервеня до корените на косите си. Джейми обаче избухна в луд смях, към който веднага се присъединиха Елизабет и Тамсин.

Това беше един от най-хубавите моменти в живота ѝ. Подържа бебето на гърдите си още няколко минути, после го подаде на Елизабет, която побърза да го увие в пелените.

— Сега Моли ще те измие и ще оправи леглото, Жаси. После ще се напиш хубаво.

Очите ѝ вече се затваряха. В полусън усети, че изтриват тялото ѝ с мокра кърпа, после Джейми я вдигна на ръце, за да може Моли да смени бельото. Само след минута заспа дълбок сън, несмущаван от лоши сънища.

Посред нощ я събуди висок, сърдит крясък. Джейми седеше до нея и държеше в ръце почервенялото от гняв бебе.

— Синът ти е гладен — заяви той и Жаси усмихнато пое ревящото бебе.

— Надявам се, че го правя както трябва.

— Разбира се — усмихна се Джейми. — Във всеки случай момчето ни изглежда напълно доволно. Нали виждаш, че суче енергично. Още утре ще го кръстим. Как да го наречем?

— Утре? — Жаси усети как в гърдите ѝ се надига паника — Дали всичко му е наред, Джейми? Не се ли страхуваш...

— Синът ни е здрав и силен. Тамсин изрично ме увери в това. Безсмислено е да отлагаме кръщенето. Трябва да си има име.

— Почти всеки баща желае синът му да носи неговото име.

— Той е и твой син, милейди. Освен това имах впечатлението, че не си кой знае колко доволна от бащинството ми.

Жаси не можа да възрази нищо. Беше много просто да създадеш дете, докато раждането беше много по-трудно.

— Нека се казва Джеймс.

— На краля?

— Не, на баща си. Все пак е първороден син.

— О, това да не е заявка за цяла сюррия дечица?

— В никакъв случай! — изсъска сърдито Жаси и Джейми се разсмя весело.

— Добре тогава. Ще го кръстим Джеймс Даниел Камерън и ще му викаме Даниел, за да не ни бъркат.

— Джеймс Даниел Камерън... Харесва ми. — Жаси нежно целуна тъмните косички на детето. — Обичам те, Джеймс Даниел.

Бебето затвори очи, а тя вдигна поглед към Джейми, който се усмихваше.

— Обикновено лордът подарява на съпругата си нещо много ценно, когато му роди наследник. Ако бяхме в Англия, можех да ти подаря перли, но тук няма такова нещо...

— Не е нужно. Наистина...

— Затова пък имам нещо друго — прекъсна я Джейми и извади от джоба си тънка кожена връв, на която висеше странен амулет. Върху розова мида бяха примитивно изрисувани мъжка и женска ръка, над които светеше слънце — като Бог, който благосклонно наблюдаваше сключените ръце.

Жаси учудено пое украшението и го завъртя между пръстите си.

— Прекрасен е...

— Когато за първи път пристигнах в Новия Свят, се запознах с Покахонтас. Тя беше спасила живота на Джон Смит, макар че беше едва единадесетгодишна. Учудвах се колко се възхищава на белите заселници и колко е великодушна към тях. Тогава още не бях навършил двадесет. Тя ми благодари, че съм попречил на белите да убият Поуан. При втората ни среща ме предпази от войнствени поухатан и ми връчи този амулет. Пазих го през цялото това време и се надявам да означава нещо и за теб — макар да е само заместител на перлите, които непременно ще ти подаря. — Без да я гледа в очите, Джейми внимателно вдигна спящото бебе.

— Джейми...

— Какво?

— Амулетът е прекрасен. Ще го пазя като най-голяма скъпоценност, повярвай.

Джейми усмихнато я изчака да окачи амулета на врата си.

— Моли все още е тук. Ще ни донесе нещо за ядене, а после ще спиш.

— Скоро ще стана.

— О, не, милейди! През следващите дни ти е позволено да напускаш леглото за не повече от два часа. Така каза Тамсин, а аз ще се погрижа да спазваш нарежданията му.

Вратата се затвори и Жаси усмихнато издърпа завивката до брадичката си. Никога не беше вярвала, че е възможно да бъде толкова щастлива.

През следващата седмица Жаси се занимаваше изключително с Даниел. Можеше часове наред да наблюдава лицето му и да сравнява чертите му с тези на баща му. Малкият приличаше на Джейми още от първите дни на живота си, не само по външен вид, а като че ли и по характер, защото понякога оставаше дълго време тих и сериозен, втренчил очи пред себе си, а после внезапно изпищяваше като северен вятър. Жаси упорито твърдеше, че бебето вече се усмихва, макар Моли да настояваше, че е твърде малко за това.

— Само криви устенца, защото има твърде много въздух в стомахчето си — обясняваше тя.

Ала Жаси не ѝ вярваше. Синът ѝ не беше като другите деца, той беше нещо съвсем особено. Когато го притискаше в обятията си, беше безкрайно щастлива. Той представляваше великолепно допълнение на собственото ѝ „аз“ — нещо, което беше липсвало в досегашния ѝ живот.

През тези дни усещаше една единствена липса — Джейми оставаше при нея твърде малко. Не спеше в спалнята, а беше внесъл там кушетка за Моли, която се грижеше за Жаси ден и нощ. На сутринта след раждането се появиха няколко работници и поднесоха на младата лейди прекрасна дървена люлка, украсена с дърворезба и с изрязан герб на фамилията Камерън. Жаси щастливо им благодари, а Джон Танън, предводителят на малката група, произнесе кратка реч.

— Много се радваме, че малкият ни дар ви достави радост, милейди. Ние малко се страхувахме от пристигането ви в колонията, защото си мислехме, че съпругата на лорд Камерън може да се окаже някоя студена и надменна господарка, която няма за общува с хората от нашата черга. Ала вие се появихте сред нас като ангел на милосърдието и ние ще ви бъдем вечно признателни за това — Моли, аз и всички останали. Винаги ще помня, че моята бедна Джоан и бебето са били изпроводени към Всевишния от вашата мека ръка. Желая ви всичко добро, милейди, също и на милия ви малък син.

— Много ви благодаря, Джон, на вас и на всичките ви приятели. Ще запазим вашата люлка и ще помним винаги, че това е дар от сърце. — Жаси не посмя да погледне към Джейми, застанал мълчаливо в ъгъла. Страхуваше се да не избухне в сълзи, толкова беше трогната. Беше дошла в тази колония с чувство на отвращение и омраза, а сега се чувстваше тук като у дома си. Беше се омъжила за Джейми, за да избяга от бедността и отчаянието, и добре знаеше, че той ще ѝ предложи много повече — живот сред лукс и богатство. В Карлайл Хъндрид не се живееше сред лукс, но тя не го и търсеше вече. Сега най-важни бяха Даниел, благополучието на семейството ѝ, на добрите приятели и на всички заселници. И на съпруга ѝ.

— В салона ще ви поднесат бира — покани ги сърдечно Джейми. — Да се постоплите, че навън вее леден вятър.

Работниците се сбогуваха с Жаси и си излязоха. На вратата Джейми се извърна и втренчи очи в жена си. Както често се случваше, тя не можа да разбере какво изразява погледът му.

Седмица след раждането на Даниел Моли се върна при семейството си. Жаси усещаше липсата ѝ, но пък мисис Лоутън, Елизабет, Пейшънс и Чарити бяха винаги около нея. Само не и Джейми. Той продължаваше да ношува в стаята, обитавана по-рано от Робърт и Леонор. Когато една сутрин влезе да си

вземе панталон, обясни с известно смущение, че не искал да ѝ пречи. Тя се нуждаела от повече сън, както и Даниел.

Жаси се почувства засегната, но не посмя да възрази. Каза си, че той също се нуждае от достатъчно сън, за да събере сили през дългите зимни месеци. Борбата за оцеляване беше безмилостна.

Понякога чуваше стъпките му до среднощ по коридора. Отчаяно се надяваше интересът му към нея да не е угаснал. Естествено знаеше, че още не могат да подновят брачния си живот. Но и преди раждането на Даниел бяха лежали един до друг, без да се любят. Беше толкова прекрасно да чувства до себе си силните му ръце, равномерните удари на сърцето му. Тамсин ѝ беше заявил, че трябва да изчака четиридесет дни, преди да поднови брачния си живот, и след това да бъде много внимателна. Дали беше говорил и с Джейми за това? Или тя просто не беше в състояние да събуди желанието на мъжа си?

Нощите, през които Джейми неспокойно бродеше наоколо, я тревожеха. Ала нощите, през които не го чуваше, я безпокояха още повече. Тогава не знаеше къде е — и при кого.

Когато снегът се стопи, се появи група индианци с подаръци от Опеханканеф. Великият вожд изпрати на бебето амулет, подобен на онзи, който Джейми беше получил от принцеса Покахонтас. Жаси не сваляше своя талисман от врата си. Закрепи за люлката на Даниел получения от Опеханканеф, без да осъзнава защо го прави. Тъй като често губеше вяра в собствения си Бог, не би трябвало да изпитва някакви чувства към странните, взискателни демони на индианските племена. Ала инстинктивно усещаше, че амулетът ще предпазва сина ѝ. Християнският Бог тепърва щеше да разпространява влиянието си по тези диви места. Езическите богове обаче владееха земите им много отдавна.

За да смекчи гнева на отец Стивън, помоли Джон Танън да изработи дървен кръст и го прикрепи от другата страна на люлката. Джейми изглежда се забавляваше от протестите на младия свещеник.

— Не се страхувайте, отче — успокояваше го той. — Тази безобидна малка мида надали ще попречи на Даниел да възприеме нормите на англиканската вяра.

Отец Стивън примирено разпери ръце и Жаси с благодарност изгледа съпруга си. Ала той като че ли не забеляза топлотата в очите ѝ. Мислите му бяха някъде много далеч, при неотложните работи на колонията.

Когато Даниел навърши две седмици, снегът се стопи. Джонатан твърдеше, че тази зима няма да вали повече, и тъй като живееше отдавна в колонията, Жаси се доверяваше на оценките му.

Февруари отмина и настъпи март.

Тамсин вече не работеше в обора на Джейми. Както с учудване узна Жаси, той се беше нанесъл в малка къща в центъра на поселището. Повериха му всички запаси от лекарства и медицински инструменти и кръгът от пациенти непрекъснато се разширяваше.

— За всичко това трябва да благодаря на съпруга ви — разказа той на Жаси. — След раждането на Даниел ме помоли да го последвам в салона и аз си помислих, че ще ми отреже главата, задето не съм направил нищо да намаля болките ви. Вместо това започна да ме разпитва за пребиваването ми в Оксфорд и ужасно се разсърди, когато узна, че съм се пропилил и съм разрушил кариерата си на лекар. Уверих го, че съм се отървал окончателно от този порок. Тогава ми каза, че в Новия Свят не мога да си позволя да пиля познанията си. Даде ми на разположение тази къща и ми изпрати първите пациенти. В началото идваха с колебание. Ала откакто излекувах стомашните спазми на мисис Денвър и наместих счупената ръка на Тимоти Хейлс, вече имат повече доверие в мен.

Жаси се зарадва, че животът на Тамсин е тръгнал в щастлива за него посока, и вечерта сърдечно благодари на Джейми. Мъжът ѝ нетърпеливо отговори:

— Не съм направил нищо друго, освен да се възползвам от познанията на един лекар. Знаеш, че тук спешно се нуждаем от тях. — После рязко ѝ обърна гръб и тя не посмя да продължи разговора.

Март донесе със себе си бури и дъжд, но на петнадесети, когато Даниел навърши един месец, пролетта вече тропаше на вратата. Небето беше безоблачно, слънцето пращаше първите си топли лъчи. Полските работници започнаха да подготвят сеитбата. Навсякъде се чуваха весели смехове и всички се радваха, че е дошъл краят на зимата.

Всички освен Джейми.

Понякога Жаси мислеше, че мъжът ѝ я мрази. Друг път беше готова да повярва, че му е напълно безразлична. Избягваше да се мярка пред очите ѝ, говореше ѝ с остър тон и прекарваше голяма част от времето си извън къщи.

Понякога обаче го улавяше да я наблюдава — сериозен, вглъбен, като че ли очакващ нещо. Когато се осмеляваше да го попита какво е станало с него, кратко ѝ отговаряше:

— Нищо.

— И бързаше да излезе.

Смутена, засегната, с нарастващ страх в сърцето, Жаси продължаваше да го наблюдава. Без съмнение, съпругът ѝ обичаше Даниел. Всяка вечер нареждаше да го занесат в стаята му и Жаси го предаваше на Ейми, Чарити или Пейшънс. Виждаше го отново едва когато почваше да пици от глад и трябваше да го накърми.

На петнадесети март реши, че е крайно време да върне мъжа си в семейното легло. Копнежът по него беше станал непоносим. Накърми Даниел рано сутринта, окъпа се и изми косата си. Облече се извънредно грижливо — в люляковосиня рокля с дълбоко деколте, украсено с дантели. Превърза дългата руса коса на челото и я разпусна по гърба. После се запъти към кабинета на долния етаж, където сър Уилям и Джейми тъкмо картографираха земите по течението на реката. Голямата маса беше отрупана с пергаменти и гъши пера.

Сър Уилям вдигна поглед, когато Жаси влезе, и в очите му просветна възхищение. Ала Джейми видимо се разгневи, че им е попречила.

— Добър ден, сър Уилям — поздрави Жаси и се обърна към съпруга си: — Както виждам, тъкмо сте заети.

— Работата никога не може да бъде толкова важна, че да развали удоволствието ни от вашето присъствие, милейди — отбеляза галантно Уилям.

— Какво искаш? — попита кратко Джейми.

Дори Уилям го изгледа слисано. После сметна, че е по-уместно да изчезне от кабинета и да остави съпрузите да се разправят сами. Сбогува се набързо с извинението, че е забравил да провери постовете.

— Ще се върна след няколко минути.

Жаси остана сама със съпруга си и двамата потънаха в мрачно мълчание. Най-после Джейми попита:

— Е, кое беше това важно нещо, което те накара да прекъснеш работата ни и да ми направиш сцена?

— Аз? Сцена?

— И да объркаш бедния Уилям?

— Не ми изглеждаше особено смутен.

— Разбира се, на теб ти е много приятно да будиш възхищение и да чуваш галантни комплименти от устата му...

— Каквито твърде рядко излизат от твоята уста.

— Не съм свикнал да си губя времето с жени. Е, какво искаш?

— Ти очевидно не си свикнал да следваш дори най-простите правила на учтивост, мой велики лорде. Какво искам от теб ли? Нищо друго, освен онова най-висше благо, към което се стремя толкова отдавна — свободата си! — Жаси гневно се обърна към вратата и не видя болката, изписала се в очите му.

Джейми веднага се овладя и задържа ръката ѝ.

— Това ли е, което наистина искаш?

— Кое? — изсъска тя.

— Свободата си.

Жаси се поколеба. Устните ѝ пресъхнаха. Колко ѝ се искаше да се хвърли с плач в обятията му и да му заяви, че няма да понесе да живее далеч от него. Само дума да ѝ беше казал в този миг — само един мил жест да беше направил — и тя нямаше да овладее напора на чувствата си.

Ала лицето му оставаше безизразно. Каква ирония... Преди се отвърщаваше от него, а сега, когато го беше обикнала и го желаше с цялото си сърце, той я беше намразил.

— Попитах те нещо, Жаси.

— Аз... — започна колебливо тя, но в този миг вратата се отвори и в кабинета нахлу сър Уилям.

— Джейми, „Лейди Дестъни“ тъкмо влиза в пристанището! Най-после! Вече е ясно, че дойде пролетта. — Той забеляза царящото в кабинета напрежение и смутено замълча.

— Да отидем да ги поздравим. — Джейми пусна ръката на жена си и бързо излезе от стаята. Жаси остана неподвижна, загледана след него. Сърцето ѝ тежеше като олово.

Корабът докара не само оръжия, муниции и мечове, а и прекрасни английски дрешки за Даниел. От борда слязоха десетки нови заселници — сър Алън Уетингтън и Седрик Ейхърн, един картограф, един ковач, дърводелци, работници и занаятчии, освен това семействата на някои от мъжете, които вече живееха в колонията.

Сър Алън и сър Седрик бяха подслонени в една къща вътре в палисадата, която беше оскъдно обзаведена само с най-необходимото. Вечерта след пристигането бяха поканени у лорд и лейди Камерън. Жаси изпълняваше домакинските си задължения, обхваната от някаква треска. Щом съпругът ѝ вече не се интересуваше от нея, тя щеше да му докаже, че другите господа ще съумеят да оценят прелестите ѝ.

Леонор и Робърт също бяха поканени. Поднесоха диви пуйки, убити съшия ден от индианци, месни пастети и царевичен хляб. „Лейди Дестъни“

беше докарала и богат запас от кафе — питие, все по-популярно в Италия, а към него и прекрасни порцеланови чашки.

След вечерята мъжете доволно запалиха лулите си. Джейми с нетърпение очакваше да чуе новините от Англия. Всички се смееха, докато сър Алън иронично описваше скуката, която царяла в двора на крал Джеймс и съпругата му, датчанката Ана.

Седрик, Алън и Джейми бяха стари приятели. Бяха на една възраст и се бяха обучавали при едни и същи учители. Русият, синеок, винаги весел Алън напомняше на Жаси за Робърт. Седрик, представителен мъж с огненочервена коса и буйна брада, беше доста закръглен, но широкоплещест и с мускулести бедра. Дватама новодошли засипаха Жаси с галантни комплименти и тя направи всичко, което зависеше от нея, за да предизвика избухливия темперамент на мъжа си. Въпреки че на пръв поглед се държеше дискретно и образцово изпълняваше домакинските си задължения. Лека усмивка към Седрик, доверително докосване по рамото на Алън, което продължаваше малко повече от нормалното... Нищо друго. Нямахме да даде основания на Джейми да се оплаче, че се е оженил за прислужница в кръчма. Въпреки това завладя с шурм сърцата на новодошлите.

— Вече знаехме, че си офейкал надалеч и си се оженил, Джейми — отбеляза лукаво Алън. — Но не знаехме, че си взел най-прекрасната дама в цяла Англия. Къде я откри? Вероятно е била заключена в някой омагьосан замък, нали? Затова ли никога не сме я виждали?

Джейми беше изправен до камината, облегал на перваза. Хвърли кратък поглед към Жаси и едва тогава отговори:

— Срегнахме се на път. Тя отиваше в семейното си имение, което е близо да моята къща, и аз я придружих.

Жаси сведе очи — смаяна, че въпреки безразличието си мъжът ѝ не използва случая да я унижи в очите на приятелите си, като заяви, че е била прислужница в кръчма и се е промъкнала в стаята му, за да предложи услугите си. Защо ли се стараеше да запази доброто ѝ име? Изправи се, допълни чашата на Робърт Максвел и мило му се усмихна.

Чарити изтича надолу по стълбата и пошепна нещо на ухото на господарката си. Жаси се усмихна на гостите си и весело заяви:

— Трябва да се извиня и да ви оставя, уважаеми господа. Синът ни е едва на един месец. По това време винаги се събужда и плаче за майка си.

Мъжете се надигнаха и Алън промълви:

— Трябваше да наемеш кърмачка, Джейми. Така щяхме по-дълго да се наслаждаваме на компанията на прекрасната ти съпруга.

— Майчинството е един от най-ярките таланти на моята лейди — отговори Джейми. — Тя никога не би допуснала друга жена да кърми детето й. Лека нощ, скъпа.

Говори така, сякаш майчинството е единственият ми талант, помисли горчиво Жаси. Джейми не се притесняваше, че жена му няма да присъства на празненството. Понечи да заяви, че скоро ще се върне, но плачът на Даниел долетя чак до салона и тя засрамено забърза по стълбата. Ала не можа да устои на изкушението и се обърна още веднъж, за да заяви на мъжете, които очаровани гледаха подире й, че ще се радва да ги види в дома си още утре. Срещна усмихнато мрачния поглед на Джейми, после погледна смутените лица на гостите, и забърза нагоре. Нека всички се питат какво не е наред в брака им.

Двадесет минути по-късно Джейми влезе в спалнята й. Жаси лежеше в леглото с Даниел. Бебето жадно сучеше от гърдата й, притиснало в нея малките си юмручета. Жаси не беше съблякла роклята, само беше разтворила корсета си.

Когато Джейми разтвори вратата с трясък, младата жена бързо се опита да прикрие гърдите си.

— Трябваше поне да почукаш.

— Нима забрави, че не се съобразявам с нормите на учтивостта? Освен това влизам в собствената си спалня. Не виждам причина да чукам.

Сърцето й биеше до пръсване.

— Сега спиш в другия край на коридора.

— Въпреки това влизам тук, когато аз реша.

Даниел, стреснат от нахлуването на баща си и резкия му глас, започна да плаче. Джейми стреснато побърза да затвори вратата.

— Ако идваш да ми кажеш нещо, слушам те — поде учтиво Жаси. — След това ще се посветя отново на майчинската си роля — моя особен талант. Впрочем смяташ ли, че това е единствената ми дарба, милорд?

— Ти притежаваш много дарби, Жаси. Продължавай да кърмиш детето. Ще остана тук.

Жаси прехапа устни, сведе глава и отново подаде зърното на Даниел. Джейми щеше да остане тук. Беше го разгневила, но най-после беше успяла да го върне в семейната спалня.

Настъпи неловко мълчание. Скоро Жаси не можа да го понесе повече и се обади:

— Много интересен отговор даде на приятелите си, когато те попитаха за първата ни среща...

— Какво би трябвало да им кажа? Че съм се оженил за кръчмарска проститутка? Те и сами го забелязаха по безсрамното ти кокетство...

— Не съм кокетирала с никого — изсъска Жаси.

Джейми се приближи до леглото, докосна бузката на Даниел и помилва гърдите ѝ. В тялото ѝ пламна огън. Нека се карат, нека я вземе брутално и без задръжки — само да се озове отново в обятията му...

Ала Джейми побърза да отдръпне ръката си.

— Чуй какво ще ти кажа. Ако наистина се стремиш да получиш свобода, имаш позволенията ми да напуснеш Америка с „Лейди Дестъни“. Но докато все още си тук — внимавай!

— Какво? — пошепна смаяно Жаси.

— Позволявам ти да ме напуснеш. Даниел остава тук, разбира се. Той е мой син и наследник.

— Никога няма да ме разделиш от него! — избухна възмутено младата жена. — Той е и мой син! Порасна в моето тяло и има много по-голяма нужда от мен. Нали го кърмя...

— По всяко време мога да назнача кърмачка.

— В никакъв случай.

— Лека нощ, скъпа.

— Джейми...

— Утре ще продължим разговора си. Щом си толкова загрижена за Даниел, би трябвало да му посветиш цялото си внимание. Нека се насуче добре, иначе пак ще се разплаче. Лека нощ.

Затвори тихо вратата след себе си и Жаси трябваше да притисне с ръка устата си, за да не изпищи. Даниел като че ли усети мъката ѝ, защото изпусна зърното и се заплака.

— Тихо, миличък — пошушна майката и нежно го залюля в ръцете си. — Аз съм тук, при теб и никога няма да те напусна. Толкова те обичам...

Не. Джейми не можеше да я принуди да се раздели със сина си. Тя беше негова жена. Нямаше да ѝ отнеме Даниел. Бебето скоро замлъкна и отново засмука топлото майчино мляко. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но след

няколко минути изсъхнаха. Щеше да остане тук, да се пребори с мъжа си и да си го върне.

Нима самият той не беше казал, че жена му може да се справи с всяка ситуация?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Жаси узна, че Джейми е заминал. Трябвало да прекара два дни в Джеймстаун, за да вземе участие в решаването на някои проблеми около управлението на колонията. Там беше създадено законодателно тяло и той беше негов член, макар да не беше получил земите си от отговарящата за Джеймстаун компания, а направо от краля. В колонията Вирджиния царуваха закони, подобни на английските. И тук убийството, се наказваше със смърт, както й кражбата на кон, крава или магаре, все животни от извънредна важност за оцеляването на заселниците. В Карлайл Хъндрид почти не ставаха престъпления, макар че много от новодошлите идваха, за да избягнат английските затвори.

Общината усърдно се подготвяше за Великден. Джейми се върна на деветнадесети март, три дни преди празника. Жаси го поздрави учтиво — ала съвсем не толкова сърдечно, колкото Робърт и останалите гости. Докато ги поздравяваше, Джейми не откъсваше очи от нея и тя отлично усещаше, че мъжът ѝ едва сдържа горещия си темперамент.

На вечеря се прояви като отлична домакиня и през цялото време не престана да флиртува и да се смее. Беше положила много усилия да създаде празнично настроение и бе повикала дори музиканти. Джейми не танцува с жена си. Ала тя вече не носеше дете под сърцето си и той не можеше да ѝ забрани да приема поканите на други мъже. Гледаше я през цялото време, докато се въртеше в обятията на приятелите му.

Колко глупаво постъпих, като се ожених за нея, мислеше си горчиво Джейми. Тя е лека жена, винаги е била такава. Затова ще я пусна да си върви... Не можа да издържи и избяга от салона.

На сутринта преди Великден Джейми стана рано и отиде в спалнята ѝ. Даниел спеше тихо в люлката си, ала Жаси не се виждаше никъде. Разтревожен, лордът излезе навън, оседла коня си, без да чака ратая, и потегли към гората.

Откри Жаси извън палисадата в компанията на сър Седрик. Жена му се смееше весело и сладко се преструваше, че не умее да си служи с оръжие. Носеше светла ленена рокля, украсена с волани и дантели, и над нея тъмносиня кадифена наметка.

Джейми никога не я беше виждал толкова красива. Очите ѝ святкаха, смехът ѝ звучеше волен като пролетна песен, а тялото ѝ, гъвкаво и стройно, му заприлича на прелестна горска нимфа. Вдигна мускета и мило се усмихна на сър Седрик. Очевидно го молеше да ѝ покаже как се държи оръжието.

Откъм запад изникнаха няколко индианци. Джейми вдигна ръка за поздрав, но не им обърна повече внимание, защото не можеше да откъсне очи от жена си. Племената на поухатан знаеха, че белите имат голям християнски празник. Сигурно идваха да поднесат дарове и да проследят църковния ритуал. Повечето индианци имаха приятели в Карлайл Хандрид, така че Джейми не сметна за нужно да се погрижи лично за тях. Пък и имаше достатъчно свои грижи.

Гневът заплашваше да избие навън. Беше направил всичко за тази жена, беше се оженил за нея, бе я дарил с любовта си, а накрая дори ѝ предложи свобода... Тя очевидно смяташе да приеме предложението му. Още отсега се държеше като свободна жена. Още по-лошо — като кокотка. Целенасочено замайваше с прелестите си всички мъже, които се изпречеха на пътя ѝ.

Побеснял от гняв, Джейми насочи коня си към веселата двойка. Проследи с очи как Седрик помага на жена му да положи мускета върху поставката, забита в земята. Жаси стреля и весело се засмя, когато куршумът улучи центъра на мишената.

— Вие сте природен талант, милейди — похвали я въодушевено Седрик.

— Така ли мислите? — Жари свенливо се изчерви. По бузите ѝ се изписаха две прелестни трапчинки. Косата ѝ, стегната в сатенена панделка, улавяше лъчите на изгряващото слънце. Джейми усети как в сърцето му се надигна буйно желание. Толкова време беше минало от последната им любовна нощ! Жаси отдавна се беше възстановила след раждането.

Приближи се и извика:

— Страхотен изстрел, скъпа! Седрик, глупчо, жена ми успя да те надхитри! Тя наистина е природен талант, вече от месеци насам. Понякога просто ме е страх от точната ѝ стрелба.

Жаси стреснато се обърна, а Седрик, който веднага усети напрегнатата атмосфера, нервно се засмя.

— Така ли, лейди Камерън? Нима вече сте вземали уроци по стрелба?

— Така е — усмихна се омайно Жаси и враждебно изгледа Джейми. — Само че тогава никой не се съобразяваше с мен, за разлика от тази сутрин. Вие сте отличен стрелец, сър Седрик, и освен това чудесен учител.

— Сега обаче край на урока — подхвърли Джейми.

— Мислех, че едва сега започваме — възрази невинно Жаси.

— Въпреки това ще свършите. — Джейми слезе от коня и улови ръката на жена си. — Отиваме на езда, милейди.

— Не искам!

— Все ми е едно дали искаш. — Той я вдигна на ръце, отнесе я до коня си и грубо я намести на седлото. Жаси едва успя да запази равновесие. Панделката се развърза и златисторусата коса се разпиля по раменете ѝ.

— Виж какво, Джейми...

— Моля те да ни извиниш, Седрик! — проговори учтиво Джейми и се метна на седлото. Пришпори жребеца си и препусна в луд галоп към гората. Вдъхна уханието на златната коса, почувства бедрата на Жаси между своите и главата му се замая. Вятърът виеше насреща им, земята сякаш пареше под ударите на копитата, а гневът още повече засилваше дивото желание, пламнало в гърдите му.

Най-после спря разгорещения жребец и Жаси можа да види между боровете буйно горско поточе, което весело се спускаше към голямата река. Горските птици се заливаха в песни.

Джейми нямаше очи за пригодните красоти. Захвърли юздите, скочи от седлото и заповяда:

— Слизай!

— Ти си най-ужасният човек, когото познавам!

— Слизай!

— Принуди ме, ако можеш!

— Това и смятам да направя, по дяволите! — Той я издърпа от седлото и Жаси едва не се строполи в краката му.

Ала бързо се изправи и гордо отметна глава назад.

— Какво си въобразяваш? — попита предизвикателно тя.

Джейми обгърна с ръка талията ѝ и двамата се отпуснаха на мекото ложе от мъх и борови иглички. Жаси обаче не мислеше да се предава.

— Слушай, милорд...

— Да, милейди, да. Макар да не съм внимателен в уроците по стрелба като Седрик и да не дрънкам сладникави комплименти като Робърт, аз съм

твой съпруг. И направих много за теб. Дори ти разреших да се върнеш обратно в Англия с „Лейди Дестъни“. А ти не можа да изчакаш поне да се качиш на борда, ами веднага започна да флиртуваш с другите мъже. Тук, пред очите ми!

— С никого не съм флиртувала!

— Поклащаш бедра, усмихваш се прелъстително и разпръскваш навсякъде очарованието си. Като лека жена...

Жаси се опита да го удари, да издраска лицето му, но ръката му здраво обхвана китките ѝ.

— Негодник такъв...

Гореща целувка затвори устните ѝ и Джейми почувства, че въпреки ожесточената съпротива те са сладки като младо вино.

Беше минало много време от последната им целувка и спомените, които се надигнаха в душата му, разпалиха още повече дивото желание в сърцето му; Жаси най-после успя да извърне глава настрана.

— Глупак! Нима искаш тук, в гората...

— Не, лейди, днес не смей да ми противоречиш. Утре ще правиш само онова, което ти се иска. Днес обаче ще си взема онова, което желая, без да проявя дори капчица милост. Този път ме предизвика до крайност.

Целуна я отново, вплете пръстите си в нейните и зарови ръцете ѝ от двете страни на раменете в боровите иглички. Езикът му се зае да изследва сладките дълбини на устата ѝ и съпротивата на Жаси постепенно отслабна.

Когато отговори на целувката му, той пусна ръцете ѝ, отвърза синята наметка, корсета на роклята, връзките на долната риза. Беше стигнал до края на търпението си. Дългите нощи на въздържание и неутолен копнеж викаха за отмъщение. Със стон притисна лице между гърдите ѝ и почувства сладостните тръпки на тялото ѝ. После захапа едно от розовите зърна, вдигна полите ѝ и отвори панталона си.

Жаси го гледаше право в очите, сякаш искаше да възбуди още повече страстта му, но Джейми не беше сигурен какво изразяват очите ѝ. В зеления полумрак на гората те светеха като два огромни сапфира. Свали и последните препятствия на бельото ѝ и понечи с все сила да проникне в утробата ѝ. В последната секунда обаче си припомни, че синът му се е родил само преди два месеца, и се принуди да бъде нежен и внимателен. Едва когато не чу очаквания протест, ускори ритъма си. Сякаш някаква преграда се разкъса в тялото на Жаси и тя се надигна насреща му, разтвори бедра колкото се може повече и Джейми забрави целия свят. Остана само непоносимият напор в слабините му.

Дивият устрем най-после си проби път навън, той простена и се отпусна върху Жаси, избавен от сладкото мъчение на страстта, от гнева си — и дълбоко засрамен. Беше изнасиллил собствената си жена под открито небе, в сянката на боровете. Жаси мълчеше. Не се опита дори да приведе в ред дрехите си, остана да лежи неподвижно до него и Джейми скоро почувства страх.

— Жаси!

Едва тогава тя обърна лице към него. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Джейми се прокле наум, покри я с полите и се изправи с отчаяния стремеж да се махне оттук колкото се може по-скоро.

— По дяволите — изтръгна се задавено от устните му. обърна ѝ гръб, за да не вижда повече израза на оскърбена невинност по лицето ѝ, и бързо закопча панталона си. Искаше да ѝ обясни, че го е предизвикала. Никой мъж не можеше да стои и да гледа дни наред как жена му флиртува с чужди мъже. Беше загубил самообладанието си. Толкова много неща искаше да ѝ каже. Че е завладяла изцяло сърцето му, че я обича. Но след станалото току-що думите щяха да прозвучат празни и кухи.

Не посегна да ѝ помогне да се изправи, защото сметна, че още не е готова за това.

— Ще ти оставя коня. Когато „Лейди Дестъни“ потегли, можеш да заминеш с него. Вземи и Даниел със себе си.

— Джейми... — започна тя.

— Не те принуждавам да останеш тук. — Джейми се поколеба. — Съжалявам, че се държах толкова лошо — промълви накрая той и изчезна в гората.

Жаси лежа дълго, усещайки бодливите борови птички по гърба си, топлината на слънчевите лъчи по бузите, вслушвайки се във веселия плясък на поточето. Докосна лицето си и почувства следите от безмълвно пролени сълзи. Защо се беше предала без борба?

Смътно си припомни, че мъжът ѝ ѝ даваше дори Даниел. Значи не се интересуваше от собственото си дете. Бързаше колкото може по-скоро да се отърве от жена си.

Затвори очи и ги закри с ръка. Защо я мразеше, защо? Та тя го обичаше с цялото си сърце! Тази любов беше по-страшна от мъчителния глад и бедността, по-болезнена от всичко преживяно досега.

Не, нямаше да си замине. Трябваше да поговори с него, да го принуди да я изслуша. Ако му каже, че сърцето ѝ се е сраснало със зелените гори на

Вирджиния, с реката, с живота в Карлайл Хъндрид — ако успее да го увери в това, той няма да ѝ откаже да я остави тук, дори ако не я обича вече.

Жаси бавно се надигна, подреди полите си, почисти боровите иглички от косите си, възседна коня на Джейми и потегли обратно към палисадата, блеснала пред нея в ярката слънчева светлина. Не, това не беше Лондон, не беше дори селцето, където се намираше странноприемница „На кръстопътя“. Не се виждаха величествени сгради в готически или ренесансов стил. Въпреки това Карлайл Хъндрид беше много по-красив от всички градове на света. Усърдни човешки ръце бяха успели да го изтръгнат от дивите гори. Беше израсъл от кръв и пот, и от мечти за бъдещето.

Портата беше широко отворена и сякаш казваше добре дошли на великденските гости. Един млад фермер сечеше трески за горене, а един индианец памунки ги събираше накуп. Внезапно червенокожият изтръгна брадвата от ръцете на фермера и заби острието в черепа му.

Жаси ужасено дръпна юздите и жребецът се закова на място. В първия миг не повярва на очите си, фермерът се отпусна на колене, улови с две ръце главата си, после политна към земята. Индианецът невъзмутимо прекрачи през мъртвото тяло, издърпа брадвата от раната и обърна поглед към портата.

Леден студ скова сърцето ѝ, заплашвайки да обездвижи крайниците.

— Не! — Духът и този път успя да надделее. Изпищя и с все сили пришпори буйния жребец. Животното полетя като стрела. Възмути я не само убийството, но преди всичко начинът, по който беше извършено. Индианецът работеше рамо до рамо с фермера, смееше се с него, а после грабна първото попаднало му оръжие и го заби в главата на нищо неподозиращия човек. Защо ли после погледна към портата? Колко индианци бяха влезли тази сутрин в палисадата? Нали бяха дошли да поднесат дарове. Дали престъплението беше изолиран случай? Или червенокожите бяха обявили война?

Когато Жаси профуча през портата, убиецът се извърна, стиснал в ръка окървавената брадва, и смаяно я изгледа.

— Помощ! — изпищя Жаси, стараейки се да не гледа към мъртвия младеж. — Помощ! Бийте тревога! — извика отчаяно тя, надявайки се да я чуят. Някъде навътре в палисадата прозвучаха възбудени гласове. И Жаси, и индианецът наостриха уши. Младата жена заби пети в хълбоците на коня, нервното животно се изправи на задните си крака, после се втурна в див галоп покрай индианеца. Един от войниците пристъпи навън от будката на караула пред портата, в пълно въоръжение. Очите му бяха широко разтворени, ръцете притискаха корема. Той политна към Жаси и тя ясно забеляза дръжката на ножа между ребрата му. Бяха го убили със собственото му оръжие. Другият пост хукна навън.

— Бийте тревога! — изкрещя Жаси.

Твърде късно — двама индианци се спуснаха към войника и се нахвърлиха отгоре му. Разгоря се ожесточен бой. Жаси вдигна очи към стълбичката, която водеше към камбаната за тревога и оръдието, насочено на запад. То нямаше да бъде от полза на заселниците, защото неприятелят беше вече в палисадата. Но тя трябваше да бие камбаната, а после да изтича в къщата, където спеше Даниел, където Ейми Лоутън, Елизабет и слугите бяха заплашени от коварна смърт. Трябваше да предупреди и Максвелови...

От будката на караула изскочи мъж, който бързо навличаше ризница, и Жаси веднага го позна.

— Робърт!

Отначало мъжът не я чу. Беше втренчил очи в мъртвия войник, от корема на който стърчеше нож.

— Робърт! — изкрещя повторно Жаси и насочи коня към него. Той все още не я поглеждаше. Тогава тя скочи от седлото и сграбчи ръката му. — Трябва да бием камбаната. Хората трябва да се подготвят за битката. После ще изтичаме в къщи. Робърт...

Тъй като мъжът не даваше признаци на живот, Жаси с все сила го зашлеви през лицето. Най-после очите му се раздвижиха.

— О, Жаси... — Очевидно беше пред припадък.

— Стегни се! — изфуча ядосано тя и го изрита с крак. — Иди да предупредиш хората в моята къща, после тичай в твоята. Аз ще бия камбаната.

Най-после Робърт разбра какво се иска от него. Хукна напред, покрай войника, който все още се бореше с двамата индианци. За секунди Жаси се запита дали не би трябвало да помогне на момъка. Но тогава щяха да убият и нея и нямаше кой да предупреди заселниците. Хукна по стълбите към камбанарията.

Пред вратата беше застанал индианец с голи гърди и татуирани мускулести ръце. Носеше само кожена препаска на бедрата, бели пера и огърлица от сплетени кожени ремъци. Зад него лежеше мъртъв войник. Черепът му беше разбит с оръдейно гюлле.

Значи първото убийство не беше случайност. Значи индианците бяха влезли в селището с намерението да избият всички бели. Жаси трябваше веднага да предприеме нещо.

В близост до портата се чу крясък. Скоро всички заселници щяха да узнаят колко коварно са ги нападнали — скоро, когато легнат мъртви в собствената си кръв.

— Не! — Жаси с всичка сила се нахвърли срещу индианеца и двамата се строполиха на пода. Нападението беше грешка. Топлото тъмно тяло притисна нейното и Жаси напразно хапеше и блъскаше. Мъжът беше млад, силен и мускулист, и тя нямаше никакъв шанс да се справи с него.

Когато коляното му притисна стомаха ѝ, въздухът излезе от дробовете и Жаси се взря в бадемвидните черни очи, които развеселено изучаваха лицето ѝ. Очевидно индианецът се забавляваше със съпротивата ѝ. Той посегна към глезена си, измъкна от кожения си сандал нож, сграбчи една от къдриците на Жаси и прикова очи в нея. Да не искаше да я скалпира? Младата жена изпищя и отчаяно се опита да се изплъзне.

Внезапно се чу тих, странен, ужасяващ звук. Върху красивата ѝ пролетна рокля се изля струя кръв. Усмивката замръзна върху лицето на индианеца, той се килна настрани и Жаси видя стърчащия в гърба му нож. С треперещи пръсти воинът се опита да измъкне ножа, ала не успя и се строполи върху нея. Жаси с писък се дръпна настрана и невярващо се взря в края на стълбата, където беше застанал Джейми. Беше хвърлил ножа отдолу, за да убие индианеца. Цялата му фигура излъчваше несъкрушимо вътрешно спокойствие. Този мъж никога нямаше да изпадне в паника. Посрещаше с достойнство и кураж ударите на живота. А тя най-после беше разбрала що за човек е и се беше научила да го обича. Дано само не беше твърде късно...

Джейми хукна по стълбите и я дръпна да стане.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — изрева той. — Отдавна трябваше да си у дома, при Даниел. — Наведе се, измъкна ножа от гърба на мъртвия воин, изтри в панталона си окървавеното острие и отново го пъкна в ботуша си.

— Аз... Трябваше да бия тревога — опита се да обясни Жаси. — Все някой трябваше да...

Джейми мина покрай нея, отвори вратата и с все сила задърпа тежкото въже. Камбаната издрънча.

— Да вървим! — Издърпа Жаси след себе си и двамата хукнаха по стълбата. На входа бяха пресрещнати от трима полуголи индианци, които очевидно не се интересуваха от хладния пролетен вятър. Единият беше изрисуван с цветовете на войната. С войнствено бляскащи очи и извадени ножове воините спокойно очакваха Джейми.

Без да изпуска от очи индианците, Джейми скри Жаси зад гърба си.

— Махай се оттук! Скрий се!

— Не!

— Джейми! — прокълтя някъде наблизно гръмотевичен глас. Сър Уилям Тибалт беше чул сигнала за тревога. Слава Богу, Джейми вече не беше сам срещу тримата неприятели.

— Уилям! — Джейми светкавично бутна Жаси в ръцете му. — Отведи я оттук!

— Не! — изкрещя Жаси. — Той ще остане с теб!

— Махни я веднага, Уилям! Заклел си се да ми служиш вярно и сега ти заповядвам да отведеш жена ми на сигурно място. Вземете Даниел, Елизабет и останалите и ги отведете в църквата — тя е единствената тухлена сграда, а под задните пейки има мечове и мускети.

— Няма да те изоставя! — изплака Жаси.

— Да вървим, милейди. — Уилям хвана ръката ѝ и въпреки че Жаси отчаяно се залови за ризата на Джейми, той я издърпа настрана.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Толкова неща трябваше да каже на съпруга си — пред лицето на смъртта. Нямахше време, нямаше никакво време.

— Джейми!

— Върви най-после! — изкрещя той. — По дяволите, Жаси, нима мислиш, че мога да се съсредоточа в битката, ако стоиш зад гърба ми! Изчезвайте! Вземете Даниел и останалите. За Бога, Уилям, отведи я!

Сър Уилям задърпа Жаси да вървят. Потискайки хълцанията си, младата жена го следваше, ослепяла от сълзи. Само след няколко крачки отново спря.

— Милейди! — настоя Уилям.

— Почакайте, моля ви!

— Той си знае работата, милейди.

Въпреки това трябваше да се обърне. Първият индианец вече се бе нахвърлил върху Джейми. Ножът на съпруга ѝ блесна във въздуха и се заби в корема на противника. Воинът се строполи на земята и повече не мръдна. Оставаха другите двама.

Жаси чу писък зад гърба си и стреснато се обърна. Смелата жена на ковача, Мери Монтгомъри, се защитаваше с маша срещу един индианец, който я беше нападнал със собствената ѝ дъска за рязане на хляб. Сър Уилям ѝ се притече на помощ, ала Мери се справи и сама. С все сила стовари тежката маша върху главата на противника си и той полетя към земята, без да издаде звук.

Смелата жена се обърна самодоволно към Жаси.

— Още един езичник отиде в преизподнята... — В следващата секунда изпищя и посочи кървавите петна по роклята ѝ. — Милейди! Дано не сте ранена! Влезте в къщата! Джефри и аз ще ви защитим. Сър Уилям, можете спокойно да ни поверите лейди Камерън.

— Много ви благодаря, добра жено, ала...

— Не мога да остана при вас, мила, трябва да отида при детето си — прекъсна го решително Жаси и хукна към къщата си. Мъже с мрачни лица тичаха насреща ѝ, грабнали оръжие да защитават домовете си.

Навсякъде лежаха трупове, между тях и няколко на бели хора. Имаше и на жени. Ала преди всичко бяха памунки. Жаси решително прескочи проснатия на земята възрастен воин с широко отворени очи.

— Трябва да спася сина си! — изкрещя тя към Уилям.

— Сигурно е в безопасност. Бог да ни е на помощ, милейди! Тези коварни червенокожи дяволи! Ако Джейми не беше вдигнал тревога, вече всички щяхме да бъдем мъртви.

Жаси само кимна и продължи да тича по пясъчните пътеки между къщите. Уилям я следваше по петите. От всички страни се чуваше шум от битката. Внезапно от сламения покрив на една хижа скочи индианец и се озова само на няколко стъпки от Жаси. Младата жена спря с пронизителен писък, но Уилям я бутна да продължи.

— Тичайте, милейди! Почти стигнахме. — Воинът се нахвърли върху него и сър Уилям извади меча си. — По-бързо, милейди!

Когато Жаси продължи пътя си, до ноздрите ѝ достигна остра миризма на пушек. Някъде гореше къща. Зави ѝ се свят, почна да ѝ се повдига, но въпреки че се препъна няколко пъти, прекрачи през труповете на прага и блъсна входната врата на дома си.

— Ейми! Елизабет!

Никой не отговори. Жаси хукна като луда нагоре по стълбата и се втурна в спалнята, където спеше синът ѝ. Застана на прага и притисна ръка до сърцето си.

Синът ѝ продължаваше да спи. Елизабет стоеше свита в един ъгъл, бледа като платно и трепереща, а пред нея стоеше млад индиански воин с нож в ръка. Другият памунки тъкмо се навеждаше над люлката. Хвърли поглед към Жаси и почтително попипа малкия амулет, подарен на бебето от Опеханканеф. После посегна да вдигне малкия.

— Не! — изпищя Жаси, вдигна детето от люлката и го притисна до гърдите си. — Не позволявам да го пипате! — После впи очи в индианеца и натъртено произнесе: — Опеханканеф! Опеханканеф!

Двамата памунки размениха многозначителен поглед и Жаси побърза да извади от деколтето на роклята си собствения си амулет, подаръка на Джейми, получен някога от Покахонтас. Двамата се поколебаха, после по-възрастният ѝ посочи да остави детето в люлката. Даниел се събуди, почувства близостта на майка си и се разплака.

— Не! — Жаси притисна бебето до гърдите си. Индианецът направи крачка към нея и тя се сви до стената. — Не! Опеханканеф!

Макар че мъжът насреща ѝ стискаше нож, младата лейди предизвикателно изправи глава. В очите ѝ пареха сълзи. Къде ли беше сега Джейми? Дали беше жив? Дали Робърт беше успял да предупреди обитателите на дома? Защо не идваше сър Уилям? Той щеше да ги спаси от смъртта.

Нещо се раздвижи на вратата и Жаси с надежда погледна нататък. Ала спасителят го нямаше. На прага беше застанала Хопи. Жаси горчиво се запита дали полуиндианката е знаела за подготвяното нападение и е спомогнала за осъществяването му. Дали и тя не беше виновна за избиването на белите заселници, които я бяха приели като своя...

Хопи предпазливо пристъпи в стаята. Беше облечена по европейска мода, с множество колосани поли под копринената рокля. Изглежда Жаси с пронизващи зелени очи, после се обърна към индианците на племенния им език, хладна и невъзмутима.

Воинът, който заплашваше Жаси, отпусна ножа и отговори нещо.

— Той казва, бебето е под защитата на Опеханканеф и може да остане тук — преведе Хопи. — Вие обаче трябва да го придружите, лейди.

— Какво? Аз също съм защитена от амулета на Опеханканеф!

— Но сте жена. Трябва да тръгнете с тях. Вие също. — Хопи посочи Елизабет. — Вие сте заложнички и ще му послужите да напусне необезпокояван палисадата. Оставете сина си тук, лейди. — После колебливо прибави: — Понякога индианците са готови да пожертват дори собствените си деца. Затова ви съветвам да се покорите.

Жаси поклати глава и хвърли кратък поглед към Елизабет, която беше в шок.

— Няма да дойда.

Хопи отново заговори с индианеца и устните му се изкривиха в злобна усмивка. Младата индианка отново се обърна към Жаси:

— Ако не се подчините, ще изтръгне сърцето от гърдите ви и вие ще го видите. Решението е ваше.

Елизабет шумно пое въздух и се свлече до стената. Жаси почувства как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки и кръвта се отдръпна от страните ѝ. Преглътна и с последни усилия промълви:

— Кажете му, че тръгвам с него.

— Другата лейди също. — Жаси смаяно установи, че очите на Хопи са пълни с искрено съчувствие. — Не бойте се, няма да допусна да ви се случи зло.

Жаси се съмняваше, че някой би могъл да предотврати убийството, което възнамеряваше да извърши индианецът. Въпреки това беше благодарна на Хопи.

— Оставете Даниел в люлката.

Хопи решително поклати глава.

— Ще го изнеса навън. Памунките могат да запалят къщата. — Тя посегна към бебето, което се задъхваше от плач с потъмняло лице и размахваше юмручета във въздуха.

Жаси смело преглътна сълзите си и изтича при Елизабет.

— Да вървим, сестричке. Всичко ще се оправи.

Сестра ѝ кимна с надежда.

— Джейми ще ни спаси.

— Разбира се — прошепна Жаси, питайки се дали съпругът ѝ е още жив. — Ела с мен. Хопи ще ни придружи.

Индианката излезе от стаята с наведена над Даниел глава и Жаси я последва. Усещаше в гърба си острието на индианския нож. Улови ръката на сестра си, опитвайки се да ѝ вдъхне част от собствената си сила. Елизабет трепереше с цялото си тяло, по бузите ѝ се стичаха сълзи, но не припадна.

В къщата цареше гробна тишина. В края на стълбата Жаси едва не загуби самообладание. Там лежеше Ейми Лоутън, заровила лице в земята, а до нея английската градинска лопата, с която я бяха убили.

Жаси коленичи, обърна лицето ѝ към себе си и потърси някакъв признак на живот. Изцъклените очи на Ейми бяха запечатали ужаса, който беше изпитала. Икономката беше мъртва.

Воинът зад Жаси нададе предупредителен вик и я издърпа да се изправи. Откъм стаите на прислугата долиташе тих плач. Вторият индианец тръгна нататък, ала Хопи улови ръката му и умолително заговори, показвайки плачещото бебе. Най-после мъжът кимна в знак на съгласие. Хопи хвърли окуражителен поглед към Жаси и изтича в кухнята. Само след минута се върна с Чарити Хюм, която притисна до гърдите си плачещото бебе.

— Лейди Камерън, кажете ѝ, че не я заплашва опасност. Нека избяга с бебето. Скоро ще подпалят къщата.

Чарити объркано изгледа индианеца и политна назад. Ще изпусне детето, уплаши се Жаси и гневно изкрещя:

— Чарити! — Никога не се беше обръщала към слугите със заповедническият тон, който подобаваше на лейди Камерън. — Индианците няма да ви закачат, но се кълна в Бога, че ако с Даниел се случи нещо, ще ви убия със собствените си ръце! Отнесете го в църквата! Веднага!

Чарити я изгледа слисано, все още не вярвайки, че ще се измъкне жива. После се овладя и притисна бебето до гърдите си.

— Ще се грижа добре за сина ви, милейди...

Единият от двамата индианци вече палеше завесите и салонът бързо се пълнеше с пушек.

— Тръгвайте, Чарити! — извика Жаси и момичето хукна навън.

Плачът на детето скоро заглъхна в далечината и очите на Жаси се напълниха със сълзи. Индианецът я сграбчи за косите и я извлече от къщата.

Улиците бяха пусти, с изключение на няколко трупа. Индианецът помъкна Жаси към отсрещния край на палисадата, не към портата. Зад тях се чуваха пъшкането и хълцанията на Елизабет. Вторият индианец влачеше и нея в същото бързо темпо.

Жаси усещаше непоносима болка. Струваше ѝ се, че индианецът всеки миг ще отскубне кичур коса от главата ѝ. Слава Богу, че поне не я бяха скалпирали. Скоро стигнаха задната стена, където чакаха осем индианци. При вида на двете пленнички мъжете се покачиха на бойниците. Вдигнаха Жаси и я прехвърлиха през стената. Оттатък чакаше каруца. Индианецът я блъсна и тя с писък се приземи в мекото сено, следвана от Елизабет. После трима от индианците скочиха на колата и тя потегли с тропот. Отведоха ги в края на гората, където бяха оставени конете. Вдигнаха Жаси и я метнаха на гърба на едно пони. Един от воините се качи зад нея и тя веднага се опита да захапее ръката му. Прозвуча оглушителна плесница.

Хълцането на Елизабет беше замлъкнало. Жаси чу шепот и хвърли поглед настрани. До коня ѝ стоеше Хопи.

— Не се съпротивлявайте, лейди. Това е Поканеф. Той е зъл и ще ви бие.

— Сестра ми...

— Изгуби съзнание. Това е най-доброто, което можеше да ѝ се случи.

Индианецът заби пети в хълбоците на коня и скоро групичката се скри в гората. Останала без сили, Жаси се облягаше на широките индиански гърди

и отчаяно се надяваше също да загуби съзнание. Джейми щеше да ги спаси... Скоро. Ако отдавна не бяха убили и него... Не, невъзможно! Не можеше да бъде мъртъв. Нямаше да го понесе. Тя не усещаше, че плаче, защото вятърът веднага изсушаваше сълзите по бузите ѝ. Дали щеше да има случай да признае на мъжа си колко го обича?

Всичко свърши, помисли си Джейми, остават само погребенията. Ризата му беше пропита от кръв, кръв лепнеше и по острието на ножа му. Беше заобиколен от трупове на индианци и бели заселници. Колко от приятелите му бяха мъртви? Десет, двадесет, или много повече?

От устата му се изтръгна проклятие. Очите му потърсиха безбрежната синева на пролетното небе. Открай време знаеше, че не бива да има доверие на Опеханканеф. Коварният индианец беше заповядал на хората си да посещават често Карлайл Хъндрид и да се държат приятелски с белите, а после да ги нападнат изневиделица и да ги избият.

— Господи, колко народ си избил! — Седрик пристъпи към него. Алън също се присъедини към тях, изтривайки тежкия си меч. Джейми беше щастлив, че приятелите му бяха рамо до рамо с него по време на кървавата битка. По-малко закалени в битките мъже нямаше да удържат на коварното индианско нападение.

После втренчи очи в земята. Колко беше убил наистина? Десет, двайсет? Не знаеше. По някое време бе загубил всичко човешко у себе си и продължи да се бие инстинктивно. Враговете бяха нападнали дома му, селището, за което носеше отговорност, жена му...

Внезапно почувства мирис на пушек и потегли Седрик след себе си.

— Там има още!

— Да вървим! — изкрещя Алън.

Войниците, които бяха останали живи, полските работници и занаятчиите, които по принуда се бяха превърнали в бойци, се скупчиха около тримата мъже. Докато тичаха по улиците, от скривалищата започнаха да се измъкват и други оцелели и се присъединиха към тях с висок плач. Мери Монтгомъри увери Джейми, че индианците са напуснали палисадата.

— Само някои успяха да достигнат центъра на селището, милорд.

Джейми се разтревожи още повече. Нямаше търпение да притисне жена си в обятията си, да ѝ разкаже колко хора е убил, колко други е видял да умират. Искаше да я отведе обратно в техния дом, да я помоли най-смирено за извинение и да ѝ предложи да започнат още веднъж, отначало. Беше готов

дори да я отведе обратно в Англия. Ако някой ден отново усети желание да отплава за Вирджиния, няма да я принуждава да го придружи. Трябваше да ги види колкото се може по-скоро — нея и сина си.

— Лорд Камерън! — извика един от мъжете. — Ето и сър Уилям!

— Какво? — Джейми изтича към безжизненото тяло и коленичи край него. Сърцето му се сви. Там лежеше приятелят му, под мъртвия индиански воин, комуто беше пронизал врата, преди сам да намери смъртта си. Джейми се прекръсти и в сърцето му пропълзя отчаяние. Не намери думи за молитва, но знаеше, че смел мъж като Уилям ще бъде приет благосклонно в божия рай.

— Жена ми! Господи, жена ми! Той трябваше да я придружи до в къщи!

Хукна напред и веднага разбра откъде идва миризмата на пушек. Индианците бяха подпалили всички постройките на неговата улица. Спря и се загледа безмълвно в морето от пламъци, което бушуваше насреща му. Зад гърба му прозвучаха резки заповеди да се гаси огънят.

Джейми продължи пътя си през дима и горещата пепел и най-после стигна до църквата. Вратата се отвори и на прага застана отец Стивън.

— Издържахме ли страшния изпит, лорд Камерън?

— Всичко свърши. — Джейми погледна към множеството, което се стремеше към изхода, и откри Робърт и Леонор. Всички тези хора бяха спасени от Жаси. Само благодарение на нея сигналът за тревога бе подаден навреме и хората бяха потърсили убежище в божия дом.

— Къде е жена ми? — Джейми сграбчи отец Стивън за рамото. Младият свещеник побледня и не отговори. Лордът нетърпеливо си проби път през множеството, към Леонор и Робърт. — Къде е тя?

В този миг чу плача на Даниел и хукна натам. Ала бебето не беше в обятията на майка си.

— Къде е Жаси? — изкрещя Джейми. Чарити се разтрепери и сведе глава. Лордът изтръгна детето от ръцете ѝ и го притисна до гърдите си. — За Бога, момиче, къде е жена ми?

Хълцайки, прислужницата описа какво се бе случило. Двама индианци влезли в дома на лорд Камерън да поднесат даровете на Опеханканеф. Срецнали Ейми Лоутън в градината и я последвали в къщата. Единият я пребил с градинската лопата, другият ударил сестрата на Чарити, Пейшънс, с тежката машина от камината. После тръгнаха нагоре по стълбите. Чарити се скрила в стаята си, докато Хоуп я повикала в салона. Там видяла лейди Камерън и Елизабет, пленени от индианците.

— Тя ми даде бебето и заповяда да го донеса в църквата. О, милорд, толкова ме беше страх! Когато избягах, памунките вече палеха къщата.

Леонор с плач се отпусна на една пейка.

— О, Божичко, ще убият сестрите ми! Чувала съм какво правят индианците с пленниците си...

Джейми остана известно време неподвижен, вперил очи в плачещото дете. После го предаде на Леонор.

— Грижи се добре за него!

— Като за своя собствена плът и кръв — пошушна тя и притисна бебето до гърдите си.

Робърт проследи с очи как Джейми измъкна изпод пейката меч и мускет.

— Какво смяташ да направиш?

— Ще си върна жената.

— Почакай да дойде помощ от Джеймстаун, или от Бермуда Хъндрид...

— Кой знае дали ще ни помогнат.

Робърт с усилие потисна страха си.

— Идвам с теб.

Джейми поклати глава.

— Ти оставаш тук. Вие двамата също, Седрик и Алън. Селището е твърде слабо, за да се бори срещу целия съюз на индианските племена. Ако успея да спася Жаси и Елизабет, то ще стане само по пътя на преговорите — или ще ги измъкна с хитрост. А това ще ми се удаде само ако отида сам.

След като се въоръжи, Джейми бързо излезе от църквата. За щастие оборите не бяха опожарени. Къщата му обаче и всички онези красиви неща, които Жаси толкова много ценеше, лежаха в пепел и развалини. Изведе от обора потропващия нервно Уиндуокър, оседла го и се метна на гърба му.

Когато излезе от обора, насреща му изтича Алън и му подаде чиста риза и кожен жакет. Джейми набързо се преоблече и топло благодари на приятеля си. Други заселници донесоха манерка с вода, сушено говеждо и хляб, а Седрик му връчи лък и колчан стрели.

Голяма тълпа го изпрати до портата на палисадата. Там Джейми се обърна и дълго остана вгледан в мръсните, зацапани с кръв, белязани от преживения ужас лица. Всички бяха претърпели тежки загуби. Въпреки това го изпратиха с утешителни думи и се постараха да му вдъхнат надежда. Очите им бяха уморени и отчаяни, но в тях се четеше кураж и вътрешна сила. Щяха

да погребат мъртвите си и отново да построят разрушеното от индианците, решени да го защитават срещу всички злини.

Джейми вдигна ръка за поздрав и потегли в галоп на запад.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Индианците и двете им пленнички яздиха през целия ден и до късна нощ. Когато уморителното пътуване най-после свърши, Жаси беше близо до припадък. Не можа да се задържи на краката си, когато Поканеф я свали от коня. Затова той я вдигна на ръце и я отнесе в някаква странна продълговата къща с покрив от свързани клони. Засмени индианци тичаха покрай тях, плюеха пред себе си, ала не докосваха Жаси.

Елизабет също бе внесена в къщата и двете жени бяха оставени на пода: Един грамаден индианец, облечен като всички с тънка кожена препаска, застана пред тях. На врата му висеше огърлица от мъниста и миди. Тъмна коса, разделена на път по средата, падаше по раменете му. Жаси смаяно примигна.

— Поуан...

Той кимна.

— Жена на Камерън — проговори той и излезе навън. След малко се върна и ѝ подаде купа с вода. Жаси с благодарност се надигна и се опита да пие, но беше твърде слаба и Поуан трябваше да държи главата ѝ. Нямаше нищо по-хубаво от водата! Жаси изтощено се отпусна на земята.

Поуан се отдръпна и строго заговори с хората си. Очевидно се караше с Поканеф, който беше довел Жаси чак тук. Хопи коленичи до нея.

— Воинът Поканеф казва, че вие сте негова пленничка. Твърди, че той ще реши дали трябва да ви измъчват или да ви убият. Ако ви остави жива, ще станете негова робиня.

По тялото на Жаси пробягаха тръпки. Беше полумъртва от умора, а гърдите я боляха, защото не беше кърмила Даниел от сутринта. Главата ѝ бучеше, бедрата трепереха от дългата езда Въпреки това не искаше да умре, и в никакъв случай по начина, по който памунките убиваха пленниците си. Не искаше да свърши живота си върху жертвения олтар, да я разкъсат на парчета или да извадят вътрешностите ѝ при живо тяло.

— О, господи! — пошушна тя и се надигна. Елизабет лежеше до нея, бледа като мъртвец, със затворени очи. Жаси опипа китката ѝ и с облекчение

установи, че, макар и слаб, пулсът все пак е равномерен. Дълбокият припадък беше спестил на сестра ѝ поне знанието за бъдещата страшна участ.

— Поуан се връща — пошушна Хопи. — Тази нощ няма да ви сторят нищо. Спете спокойно.

Жаси си легна и затвори очи. Чу тихия разговор на Хопи с вожда на памунките, който очевидно ѝ заповядваше нещо. Малко по-късно до ноздрите ѝ достигна миризма на ядене. Поуан беше заповядал на момичето да му сготви.

Мина много време, преди да заспи. По някое време нещо се раздвижи наблизко и Жаси отвори очи. Поуан се изтегна до нея и само след миг се чу равномерното му дишане. Само да имаше нож, нямаше да се поколебае да му пререже гърлото. Ала каква полза от това? Другите индианци веднага щяха да я убият. Не само нея, а и Елизабет, и дори Хопи.

А тя не искаше да умре. Искаше да се върне при съпруга си. Само дано беше жив...

Никога копнежът ѝ по него не е бил толкова силен. Опитва се да произнесе някаква молитва, но силите ѝ бяха на края си. Най-после заспа с подутти от сълзи очи.

Утрото започна с неизпитван досега ужас.

Събуди я пронизителен крясък. Скочи изплашено и се озова лице в лице с десетина индианки, които стояха пред нея. Смееха се, дърпаха косата ѝ, плюеха по роклята ѝ. С Елизабет се отнасяха по същия начин и Жаси чу отчаяното хълцане на сестра си.

Скочи, побесняла от гняв, и се нахвърли върху младата жена, която току-що беше отскубнала голям кичур от косата ѝ. Успя да я събори на пода още преди да е влязъл Поуан.

Вождът сграбчи ръката ѝ и я издърпа далеч от индианката.

— Дръжте се прилично, жена на Камерън.

— По-добре кажете на тия женища да се държат прилично! — изфуча тя.

Вождът се ухили.

— Нищо няма да ви сторят. Само че по вас е полепнала кръвта на воините ни. Това им е неприятно и искат да ви измият.

— И това е всичко? — пошепна с надежда тя.

— Засега — отговори зловещо той. Без да допълни каквото и да било, излезе от къщата и остави белите жени в ръцете на индианките. Те ги изведоха навън, минаха покрай голям площад, в центъра на които се издигаха обкръжено с колове огнище и окървавен скален блок. Жаси побледня. Това беше жертвеният олтар. Във въздуха се усещаше остра миризма на дим. Жаси се препъна и едва не се строполи на земята. Индианките побързаха да я подкрепят. Очевидно двете с Елизабет не бяха единствените пленници, доведени тук миналата нощ. Сигурно някои от тях вече бяха загинали в пламъците или върху жертвения олтар.

— О, Господи! — проплака Елизабет.

— Не гледай! — изсъска Жаси.

Стигнаха потока, който течеше сред гъстата гора. Жаси видя, че сестра ѝ се олюлява, откъсна се от придружителките си и изтича при нея. Разтърсвана от спазми, Елизабет започна да повръща. Жаси съчувствено сложи ръка на рамото ѝ и отмахна от челото ѝ разбърканите къдрици.

— Всичко ще се оправи.

— Не! И с нас ще направят същото!

— Поуан никога няма да го допусне.

— Той сам ще запали огъня, в който ще намерим смъртта...

— Джейми ще ни спаси...

Жаси беше издърпана по-далеч от сестра си. Индианките свалиха дрехите ѝ и я блъснаха в потока. Водата беше леденостудена и Жаси едва не изпищя.

Индианките също се съблякоха и се хвърлиха във водата. Студът явно не им правеше впечатление. С пясък и камъни изтъркаха телата на пленничките. Жаси изпищя като набучена на кол, когато се отнесоха с напращелите от мляко гърди по същия груб начин, както и с цялото ѝ тяло.

След минути двете с Елизабет вече лежаха треперещи от студ на една скала, за да изсъхнат на слънцето. Индианките им дадоха къси кожени рокли, но не и обувки. Жаси реши, че искат да възпрепятстват бягството им, защото повечето жени бяха обути в меки кожени мокасини.

Върнаха се в къщата на Поуан, където ги очакваха купи с месо в гъст сос. Жаси недоверчиво изгледа яденето, но умираше от глад и внимателно го опита. За нейно учудване вкусът му беше превъзходен. След това се появи Хопи и обясни, че било заешко. Каза им също да не се тревожат и да ядат всичко, което им се дава, защото памунките никога не тровели пленниците си. Ако все пак решили да ги убият, това щяло да стане по време на голям празник, за да могат всички да се насладят на великолепната гледка.

— Какво ще правят с нас? — попита Жаси.

— Сега се съвещават. Поканеф казва, че ви иска за себе си. Поуан казва не. Той определял какво ще стане с пленниците, защото той бил вождът. Искал да изчака, за да разбере дали съпругът ви е преживял клането и ще дойде да ви търси.

— Сигурна съм, че ще тръгнат да ни търсят. Може би хора от друг Хъндрид.

— Може би. Но не само Карлайл Хъндрид е бил нападат. В Мартинс Хъндрид са убити повече от половината жители.

— Джеймстаун е невредим, защото хората там са били предупредени. Лорд Камерън е спасил повечето от хората си. Не на последно място защото сте го накарали да бие тревога.

— Но това означава, че са нападнали почти цялата колония Вирджиния? — пошушна ужасено Елизабет.

Хопи кимна.

— По заповед на Опеханканеф.

— Защо го е направил? — попита Жаси.

— Вероятно иска да си върне земите.

Жаси импулсивно стисна ръката на индианката.

— Много ви благодаря, че дойдохте с нас, Хопи. Не беше нужно да го правите. Защо всъщност тръгнахте с нас?

Хопи засрамено сведе глава.

— Трябваше да поправа стореното зло. Ревнувах ви и се опитах да спечеля лорда за себе си. Затова твърдях пред вас, че го познавам много добре. Искях да ви ядосам. Не биваше да го правя. Лорд Камерън много ви обича.

— Не ми се вярва — въздъхна уморено Жаси.

— Напротив. Обича ви повече от всичко на света и ще направи и невъзможното, за да ви открие. Поуан го очаква, а Поканеф иска да го убие. Вождът обаче каза, че лорд Камерън винаги е бил справедлив, и той щял да се отнесе с него също така справедливо. Поканеф трябвало да се бие със съпруга ви, а вие ще бъдете наградата за победителя. Ако и двамата умрат, оставате при Поуан. Сега се съвещават как да стане двубоят.

Жаси потръпна и изгледа сестра си. Елизабет обаче не ги слушаше. Очите ѝ безизразно сезираха в далечината.

Следобед при пленничките влезе възрастна индианка. Остави на пода хаван с голямо чукало, до него чувал с житни зърна, и със знаци им обясни да се захващат за работа. Жаси решително поклати глава. Елизабет последва примера ѝ. Жената гневно смръщи вежди и повика една от сънародничките си, която удари Жаси с дълга бамбукова пръчка. Младата жена изпищя и легна по корем, за да не удрят гърдите ѝ. Ала боят внезапно се прекрати.

— Престанете! — чу се крясъкът на Елизабет.

Жаси смаяно се обърна и видя как сестра ѝ — мекото, плахо момиче — се е нахвърлила върху индианката и е изтръгнала пръчката от ръцете ѝ. Притече ѝ се на помощ и в този миг в къщата влезе Поуан. Сграбчи двете пленнички за косите и гневно ги издърпа далеч от падналата на пода индианка. Старата жена се заоплаква на висок глас. Поуан побърза да я отпрати, вдигна бамбуковата пръчка и тя изсвистя във въздуха.

— Трябва да работите. Тук всеки работи. Ако още веднъж откажете, ще накарам да ви пребият до смърт.

Излезе навън и двете жени с неохота се заеха да чукат житото. Жаси се усмихна на сестра си.

— Беше толкова смела.

Елизабет цялата се изчерви.

— Не можех да стоя и да гледам как те бият.

Малко по-късно се появи Хопи и им обясни, че тук всеки работи за хляба си. Жаси и Елизабет вдигнаха рамене. Щом трябваше да се трудят за храната си, щяха да го правят, за да оцелеят — докато се появи Джейми. Ако не беше мъртъв. И ако успееше да надвие Поканеф.

Когато Поуан се прибра в къщата си, беше вече нощ. Той хвана пленничките си за косите и ги изправи на крака. Усмихнато попипа амулета, който висеше на шията на Жаси, после посегна към деколтето на роклята ѝ и го разкъса до талията Тежките, пълни с мляко гърди потръпнаха.

— Изкушавате ме, жена на Камерън.

Жаси се потърси от унижението и сведе глава, докато пръстите му се плъзгаха по зърната на гърдите ѝ.

— Вярно е, желая ви — продължи той. — Ала Джейми Камерън е мъж на честта и искам да му дам възможност да си върне жената.

Дъхът ѝ спря, защото в същия миг Елизабет отчаяно заудря с юмруци по гърба на Поуан. Разгневеното момиче се осмели да нападне дори индианския вожд, за да защити сестра си.

— Елизабет! — поиска да я възпре Жаси, но беше вече късно. Поуан се извърна и ухилено притегли сестра ѝ към широките си гърди.

— Не... — пошушна изплашено тя.

— Моля ви, Поуан — промълви Жаси. — Тя е роднина на лорд Камерън. Толкова я е страх от вас. Ще ви мрази.

— Тя не е жена на Камерън. А пленничката няма защо да обича мъжа, който я владее.

— Не смейте! — изкрещя Жаси и скочи като тигрица отгоре му. Хълцания разтърсиха тялото ѝ, докато ноктите се впиха в лицето му. Поуан вбесено се изтръгна от ръцете ѝ, метна я на пода и я притисна с коляно въпреки протестите на Елизабет. Обърна я по корем, завърза ръцете ѝ на гърба с кожен шнур и я завлече в тъгъла, където я завърза за един стълб.

— Не я връзвайте! — изплака Елизабет и ноктите ѝ се забиха в голите му рамене. Поуан не ѝ обърна внимание и остана втренчен в Жаси.

— Не ме принуждавайте да забравя коя сте, жена на Камерън! — произнесе заплашително той.

— Не можете... — изсъска тя, но без да ѝ обръща повече внимание, Поуан издърпа Елизабет от стаята.

Жаси чуваше плача на сестра си, отчаяните ѝ опити за съпротива. Пронизителен писък издаде, че индианецът е постигнал целта на дивото си желание. Последва го пъшкане, накрая и доволно ръмжене на задоволил страстта си мъж.

През цялата нощ хълцанията на Елизабет не престанаха. А Жаси не можеше да отиде при сестра си, не можеше да я утеши. Поуан лежеше до нея, потънал в дълбок сън, но мускулестата му ръка притискаше тялото ѝ. Жаси също не можа да заспи.

На следващата сутрин, преди да излезе, Поуан срязва с ножа си връзките, които стягаха ръцете ѝ, без да обръща внимание на унищожителния ѝ поглед. Щом излезе, Жаси се промъкна до сестра си и нежно я целуна по бузата.

Елизабет изплашено трепна, после позна сестра си и вдигна към нея подутите си от сълзи очи.

— О, Жаси, толкова ужасно беше...

Жаси я прегърна, залюля я в обятията си като бебе, а Елизабет гневно се закле, че един ден ще изтръгне сърцето от гърдите на този отвратителен индианец и ще го хвърли в огъня.

Когато се успокои, двете закърпиха роклите си и тръгнаха към потока. Индианците ги изпратиха с погледи, но не ги спряха. Жаси непрекъснато се оглеждаше с надеждата да открие възможност за бягство, но ги наблюдаваха от всички страни.

— Той пак ще го направи — проплака Елизабет. Жаси не можеше да го оспори.

— Ще избягаме — отговори окуражително тя.

Но не успяха да го сторят, нито през деня, нито вечерта. Поуан отново завърза Жаси за гредата и издърпа Елизабет в другия ъгъл на стаята. Този път момичето не изплака, а примирено го остави да прави с нея каквото си иска.

Минаха две седмици. Жените така и не бяха успели да избягат. Междувременно свикнаха с начина на живот на индианците. Вождът прекарваше голяма част от времето в съвещания с воините си. Освен това всеки ден ходеше на лов. Един памунки можеше да има колкото си иска жени, стига само да успява да ги изхрани. Затова беше естествено, че Поуан е взел при себе си двете пленнички и ги държи като заложенници. Може би възнамеряваше да поиска солиден откуп. Общо взето, индианците ги оставяха на мира. Хопи редовно им съобщаваше какво става в селото.

Сутрин се къпеха в потока, после се захващаха за работа. Мелеха житни зърна, кърпеха дрехи, скубеха диви пуйки или деряха по-големите животни. Жаси почти с удоволствие се занимаваше с тези неща, защото те ѝ помагаша поне за известно време да се откъсне от тежките си мисли.

Мразеше нощите, когато чуваше как Поуан се забавлява със сестра ѝ, а тя страхливо се питаше дали Даниел е добре и чувства ли липсата ѝ. Още помъчително беше очакването ще се появи ли Джейми и кога. Ако беше останал жив, щеше да дойде и да я спаси. Трябваше да я освободи, дори ако след това ѝ заповядаше да се върне обратно в Англия.

През третата седмица атмосферата започна да се променя. Шумовете, които долитаха до нея нощем, бяха други. Поуан очевидно беше станал по-нежен със сестра ѝ. Понякога Елизабет простенваше тихо — не измъчено както преди, а по-скоро от удоволствие. Веднъж Жаси видя двамата, застанали на светлината на огъня, а индианецът галеше бялото тяло на сестра ѝ. Тя засрамено затвори очи и се обърна към стената. Чуваше се шепот, който

можеше да означава всичко и нищо, ала Жаси не искаше да подслушва. Само че не можа да потисне копнежа, който се надигна в гърдите ѝ. Ако можеше сега да лежи до Джейми — както Елизабет до нейния памунки...

Поуан започна да нарича Елизабет своята златна птичка и чувствата му към нея непрекъснато се задълбочаваха. А всеки път, когато се споменеше името му, Елизабет цялата поруменяваше.

На двадесет и петото утро след пристигането им в индианското селище Жаси установи, че повечето воители са заминали някъде. Жените се занимаваха с обичайните си задължения и почти не обръщаха внимание на белите пленнички.

— Ако след като се изкъпем в потока, се скрием и трите, ще тръгнат да ни търсят едва след няколко часа — замислено каза Жаси.

— Но ние изобщо не знаем къде сме.

— Джеймс Ривър е някъде на юг. Ако я намерим, ще тръгнем по течението.

— Трябва да вървим пеш. А индианците ще ни преследват на коне.

— Ще се скрием. Те ще се уморят да ни търсят и ще се откажат. А в гората сигурно ще срещнем бели мъже, които ни търсят.

Най-после Елизабет се съгласи.

Когато Хопи им донесе дива пуйка, Жаси шепнешком ѝ обясни, че възнамеряват да избягат.

— Ще дойдете ли с нас?

Момичето помисли малко, после решително поклати глава.

— Не. Ако ни хванат, ще ме сметнат за предателка и наказанието ще бъде страшно.

Жаси не попита какво ще правят с нея. Не искаше да го знае. Само прегърна Хопи и я увери, че непременно ще се срещнат отново.

След половин час двете с Елизабет вече се лутаха из гората. Внезапно Жаси забеляза няколко коня и бързо издърпа сестра си в храстите. Беше познала дебелото пони, с което Поканеф я беше довел в селото.

— Очевидно мъжете ловуват тук, наблизо — пошушна тя.

— Какво ще правим?

— Ще изчакаме да се отдалечат.

След няколко минути се появи Поканеф с петима воители и завърза за коня си десетина фазана, убити с лък и стрели. С висок смях индианците възседнаха конете си и потеглиха към къщи.

Внезапно Елизабет шумно си пое въздух и Жаси чу заплашително съскане. Непосредствено пред тях се беше изправила огромна змия, готова за нападение.

— По дяволите! — Жаси сграбчи сестра си и се претърколи настрани. Двете излязоха от хрусталака и се озоваха директно пред копитата на конете. Поканеф дръпна юздите и слезе от коня си.

Жаси видя злите пламъчета в очите му, скочи и хукна като подгонена сърна. Беше забравила и змията, и всичко останало. Втурна се отново в гъстия хрусталак, следвана от Поканеф.

В тази гора индианецът си беше у дома, но не и тя. Внезапно застана пред нея. Очевидно беше минал напътно и й беше отрязал пътя за бягство. Жаси изпъшка от умора, притисна ръка до гърдите си и се обърна назад. Индианецът се ухили, нахвърли се върху нея и я повали на земята. Младата жена изпищя, заизвива се в луда паника под него и издра бузата му с ноктите си. Индианецът побесня от гняв и с все сила я зашлеви през лицето. Зави й се свят. Мъжът отново вдигна ръка да я удари, но в този миг корави ръце сграбчиха раменете му и го издърпаха да стане.

Отчаянието на Джейми нарастваше с всеки изминал ден. Беше претърсил целия полуостров, бе проникнал дори в селището на Опеханканеф въпреки заповяданото от него клане. Влезе в къщата му с такава самоувереност, че вождът не посмя да го убие. Дори призна, че жена му и сестра й са пленници на Поуан. Само че той не знаел къде е селището му. Джейми трябвало да го потърси сам. Е, излагал се на голяма опасност. Да, той самият заповядал на войните си да нападнат белите, защото го преследвали лоши сънища. Непрекъснато виждал да пристигат все нови и нови бели заселници, които изтиквали индианците навътре в планините и лека-полека унищожавали славния съюз на поухатан.

— Англичаните трябва да се махнат отгук. Хората ми го знаят. Ако ви срещнат в гората, непременно ще ви убият.

— Забравяте, че именно поухатан са ме научили да се движа из гората. Трябва да освободя жена си. Разберете ме, не мога другояче.

Дните минаваха, а той все още не беше намерил селото на Поуан. Срещна племената на чикахомини, които не бяха враждебно настроени, ала не можаха да му дадат никакви сведения. Най-после се сблъска с един шаман, който му описа пътя до скритото индианско селище във вътрешността на гората.

Джейми веднага тръгна на път. Една сутрин седна да си почине на брега на някакво поточе. Хвърляше камъни във водата и пред очите му преминаваха страшни картини. Опеханканеф беше заповядал на хората си да избиват белите жени и мъже. Въпреки това Поуан вероятно беше запазил живота на Елизабет и жена му, за да иска откуп. Ами ако го ядосат... Ами ако ги убие в пристъп на гняв...

Доколкото беше разбрал, индианецът, отвлякъл Жаси и Елизабет, се казваше Поканеф. А той беше темпераментен млад воин, който не винаги се подчиняваше на вожда си. Нищо чудно да прави с белите пленнички, каквото си иска...

Джейми измъчено затвори очи, като си представи, че индианецът би могъл да изнасили жена му, да я пребие от бой или да я измъчва. А бедната невинна Елизабет... Трябваше да ги намери, каквото и да му струва!

Внезапно прозвуча писък. Дали пък не беше само плод на възбуденото му въображение? Не, защото писъкът се повтори. Джейми скочи на крака и стисна в юмрук ножа си. Чу се трясък на чупещи се клони, зашумоляха листа. Джейми се скри в сянката на големия къпинов храст и скоро на полянката изскочи един памунки. Индианецът спря, очевидно очаквайки някого, с дяволска усмивка на грозното си лице.

Ето че се появи и тази, която очакваше — Жаси, облечена в къса индианска рокля без ръкави, с разпуснати руси коси, които се вееха като златно знаме по гърба ѝ. Без да подозира нищо, тя отиваше право в ръцете на скрития индианец. Воинът се нахвърли върху нея, двамата паднаха в тревата, ръката му безмилостно удари лицето ѝ.

Джейми побесня. Пред очите му се разстла червена пелена. Това беше кръвта, оросила земята на Карлайл Хъндрид, горещата червенина на зората, червеното на гнева, който го заслепяваше. Скри ножа в ботуша, хвърли се върху индианеца и го издърпа от тялото на жена си. Младият воин не беше страхливец, беше и много силен. Ала гневът удесеторяваше силите на Джейми, закалени в десетки битки с врага. Лордът се нахвърли върху индианеца и с все сила го удари с юмрук в лицето. Все пак мъжът успя да се надигне и го отхвърли от себе си.

— Джейми!

В гласа на Жаси прозвуча страх, отчаяна мъка, които бяха като музика в ушите му. Как му се искаше да я погледне, да я вземе в ръцете си. Ала не биваше да се оставя на чувствата си. Трябваше изцяло да се концентрира в тежкия бой.

Макар че едва не изрева от болка при удара в твърдата земя, Джейми светкавично скочи на крака. Ловко избягна атаката на индианеца, който

полетя напред и се заби в стъблото на едно дърво. Джейми се нахвърли върху него и юмруците му отново изсвистяха във въздуха. Врагът ожесточено се отбраняваше. Джейми беше улучен от силен удар в брадичката и политна назад. В този миг индианецът извади ножа си. Лордът веднага последва примера му. Дватама дебнешком започнаха да обикалят в кръг малката полянка.

— Камерън! — извика индианецът и възбудено заговори на родния си език. Джейми разбираше всяка дума. Бялата жена се разбунтувала срещу Поуан и избягала. Той я настигнал и сега била негова. А Камерън щял да умре.

Поканеф направи огромен скок напред и в същия миг Джейми заби юмрука си в рамото му. Индианецът падна на колене. Джейми допря острието на ножа си до гърлото му.

В този миг прокънтя изстрел.

— Не! — обади се заповеднически глас.

Джейми смаяно се извърна, без да сваля ножа от гърлото на противника си. На полянката излезе Поуан. Той беше заповядал на един от войните си да даде изстрел с мускет. Пред него на големия кафяв жребец седеше Жаси и със страх поглеждаше към съпруга си. Джейми спокойно заяви:

— Дошъл съм да взема жена си, вожде. Майката на моя син.

— Този спорен въпрос ще се реши в присъствието на всички памунки — заяви Поуан и презрително изгледа Поканеф. — Ще се биете за нея. Тя не е нито твоя, нито негова — тя е моя. Ако единият от вас убие другия в честна борба пред свидетели, жената ще бъде на победителя. — После се обърна към хората си и заповяда: — Отведете ги в селото. Борбата ще се състои утре.

Джейми отпусна ножа си. Можеше да убие Поканеф и сигурно щеше да го направи. Но тогава другите щяха да се нахвърлят върху него и веднага да го убият. Щеше да си възвърне Жаси само ако се подчини на волята на Поуан. Затова спокойно последва индианците. Мина покрай жена си, но не я погледна. Усети погледа ѝ върху себе си и се запита за какво ли мисли в момента.

През цялата вечер памунките се подготвяха за утрешния празник. Войните и жените танцуваха около грамадния лагерен огън. Голите тела на жените, изрисувани със сок от къпини, чувствено се поклащаха и извиваха. Джейми си припомни как заедно с капитан Смит беше гостувал на индианците по време на такива празници. Сега самият той щеше да се погрижи за развлечението им.

Отведоха го на потока, окъпаха го, после превързаха кожата престилчица около слабините му. Посочиха му място до Поуан, а когато жените изчезнаха, вождът се надигна и съобщи на поданиците си, че на

следващата сутрин ще се състои борба на живот и смърт. Ако белият оживее, ще му бъде позволено да си отиде с жена си. Това е неговата, на Поуан, дума и тя трябва да бъде изпълнена.

Джейми и Поканеф бяха привързани към два кола. Голи, татуирани от главата до краката воители танцуваха около тях и размахваха мечи лапи. Внезапно острият им нокти одраскаха гърбовете на завързаните. Джейми почувства, че кожата му е разкъсана, и здраво стисна зъби, за да не издаде нито звук. Индианецът не бива да пищи от болка и той изтърпя мълчаливо всички мъчения, които измисляха изобретателните индианци.

Когато го отвързаха, пред очите му причерня и трябваше да се залови за кола, за да не се строполи на земята. С тайно задоволство отбеляза, че Поканеф също се олюлява. Отведоха го в малка къща близо до дома на вождата. Джейми едва пристъпи прага, падна на колена и успя да допълзи до оставения на земята дюшек. Изтегна се по корем и зачака болките да стихнат. След малко се почувства по-добре и отпи глътка от оставеното до леглото питие. Предполагаше, че става въпрос за отвара от билки, която ще облекчи болките и ще му помогне да заспи.

Въпреки това посред нощ се стресна. Отначало не разбра какво го е събудило. Огънят в средата на помещението беше догорял и само пепелта тлееше. Светлинките танцуваха като тайнствени духове. Джейми усети хладен полъх, подпря се на лакът и смаяно се загледа в неподвижната фигура пред себе си. Жаси... Гола, с разпуснати руси коси и предизвикателно поклащащи се пълни гърди. Кожената рокля беше захвърлена в ъгъла.

Дали това бе действителност или просто мечта на възбуденото му въображение!

— Жаси!

Младата жена сложи пръст на устните му, после се отпусна върху бедрата му. Къдриците ѝ го обгърнаха целия, главата ѝ се сведе към гърдите му, устните оставяха пареща следа по тялото му. Движенията ѝ бяха невероятно възбуждащи. Полудял от желание, Джейми понечи да я прегърне, да я положи по гръб.

— Недей — пошушна тя. Устните ѝ се плъзнаха по гърдите му, продължиха надолу и меко обхванаха пулсиращия, твърд като камък член. Джейми едва не загуби съзнание и със стон зарови пръсти в косите ѝ. Когато не можа да издържи повече, се изправи и издърпа Жаси да застане на колена. Целуна я с изгаряща страст, после сведе глава към врата и гърдите ѝ. Езикът му описа кръгове около розовото зърно, после устните му го засмукаха с такава сила, че Жаси с вик отметна глава и помоли за избавление от сладостното мъчение. Дватамата се съединиха и сякаш ярка светлина проблесна в нощта.

Никога дотогава Джейми не беше преживявал любовния акт с такава сила. Никога жена му не беше проявявала толкова нежност, такава страстна отдаденост. Едва сега, в тази мизерна индианска къщичка, осветена от замиращия огън, тя му даваше всичко от себе си.

Сама беше дошла при него...

Двамата дълго лежах един до друг. Жаси изплака и се прилепи до гърдите на мъжа си.

— Защо си тук? — попита той. — Поуан ли ти позволи да дойдеш?

— Да.

— Той... докосвал ли те е?

— Не. Спи с Елизабет, още от първата нощ. — По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. — О, Джейми, толкова ме е страх!

— Защо? Ако умра, противникът ми ще ме последва в ада, кълна ти се.

— О, Господи, не искам да умреш заради мен! Нося ти само нещастие...

Джейми с любов отметна къдриците от лицето ѝ.

— Ти ми даде всичко, мила. Подари ми Даниел.

— Даниел...

— Не се бой. Грижат се добре за него. Ако аз умра, Поканеф също няма да остане жив. Ще апелираш към чувството за чест на Поуан, ще искаш да отидеш при сина си. Той ще те пусне. Нали го познавам.

— О, Джейми...

— Обичай ме още веднъж, преди да е настъпил денят. Не искам да ме напуснеш толкова скоро.

Жаси с готовност изпълни желанието му. На зазоряване навлече кожената си рокличка и с тихи стъпки се измъкна от къщата.

Слънцето едва беше изгряло, когато Джейми стана и отиде да се изкъпе в потока. След закуска всички индианци се събраха в центъра на селището, където щеше да се състои борбата. Там беше и Жаси. Двете с Елизабет бяха седнали пред Поуан и ръцете на вожда почиваха върху русите главици.

Елизабет се опита да се усмихне окуражително на Джейми, но Жаси не можа дори да го погледне. Цялата трепереше от едва сдържан страх.

Бос, с голи гърди, невъоръжен, Джейми спокойно застана — пред вожда. Хопи пристъпи напред и му подаде ножа, с който щеше да се бие. В погледа ѝ беше изписана непоколебима вяра в победата.

Джейми внимателно огледа ножа. Застаналият насреща му Поканеф беше въоръжен със същия. Бяха избрали къси острия, за да удължат борбата. Нямаше да му бъде лесно да убие противника си с този нож.

Чу се проточен индиански напев. Поуан се изправи, държа дълга реч и най-после даде знак за началото на боя.

Поканеф не изчака нито секунда. Изръмжа като мечка и се нахвърли върху Джейми, който загуби равновесие под напора на силното му тяло. Двата мъже паднаха на земята и се затъркаляха насам-натам, като всеки се опитваше да прободне другия. Ножът на Поканеф докосна гърба на Джейми и отвори раните от миналата вечер, които не бяха зараснали.

Джейми едва не изрева от болка. Изрита с все сила противника си, запрати го чак на края на площадката, скочи и като тигър се хвърли отгоре му. Двете тела бяха обилно натъркани с мечка мас и индианецът постоянно се изплъзваше от пръстите му. Затова скочи на крака и невъзмутимо зачака следващото нападение.

Поканеф реагира светкавично. Краката му се устремиха напред, право в гърдите на Джейми. Въздухът със свистене излезе от дробовете му. Загуби съзнание и политна към земята.

В този миг прозвуча писъкът на Жаси. Джейми с мъка отвори очи и видя тържествувания поглед на противника си. Младият индианец се приближаваше, готов да забие ножа си в сърцето му.

С последни сили Джейми се претърколи настрана. Индианецът падна по лице на земята. В следващата секунда лордът се метна отгоре му и заби късото острие между мощните рамене. Поканеф вдигна глава и нададе страшен вик на гняв и болка. Викът завърши с предсмъртно хъркане и воинът заби лице в пясъка.

Олюлявайки се, Джейми пристъпи към вожда, падна на колене и го погледна право в очите.

— Искам да ми върнете жената и сестра й...

После изтощено политна настрана. Обгърна го черна мъгла. Струваше му се, че умира.

— Джейми! — изпищя Жаси, втурна се към него и положи главата му в скута си. Джейми бавно отвори очи, видя сълзите ѝ и се усмихна. След секунда загуби съзнание.

Събуди се едва вечерта. Сънят му беше неспокоен. През цялото време се питаше кое е действителност и кое — само сън. Отвори очи и видя коленичилата до леглото му Жаси.

Тя беше тук. Беше истинска. Изправи се и улови ръката ѝ.

— Жаси...

— Спи!

Джейми скочи на крака и поклати глава. Беше гол, ала европейският му панталон беше оставен в ъгъла и той побърза да го навлече.

— Няма да спя. Искам да се върна у дома. Да те отведе оттук.

— Джейми...

— Веднага. — Обхвана с ръка брадичката ѝ, питайки се дали и страстната нежност, изписана в очите ѝ, също е действителност. — Добре съм, кълна ти се. Сега ще възседнем Уиндуокър и ще си идем у дома. Повикай Елизабет.

Жаси излезе навън и отиде в къщата на Поуан. Всичко беше свършило. Ръцете ѝ неудържимо трепереха. Очакваше ги нов живот.

Сестра ѝ седеше край огъня, загледана в пламъците. Жаси се наведе и сложи ръка на рамото ѝ.

— Пригответи се, мила! Отиваме си в къщи.

Сините очи на Елизабет се напълниха със сълзи.

— Няма да дойда с вас.

— Какво?

— Чакам дете от Поуан. Не ми се вярва, че ще бъде добре дошло в Карлайл Хъндрид.

— Глупости! Всички ще се грижим за него и ще го обичаме...

Елизабет с усмивка улови ръката на сестра си.

— О, Жаси, ти си толкова великодушна, и в същото време притежаваш извънредна вътрешна сила. Ако им заповядаш, хората сигурно ще обикнат детето ми. Само че... — Тя се поколеба и тихо прибави: — Винаги съм се страхувала от света и преди всичко от мъжете. Тук не се боя от нищо и от никого. Не ми се присмивай, моля те, защото ще ти кажа, че обичам Поуан. Той ще се ожени за мен. Казва, че не му трябвали други жени, стига аз да остана с него. В това селище се чувствам като у дома си, Жаси. Моля те, опитай се да ме разбереш — и да продължиш да ме обичаш.

— Винаги ще те обичам, Елизабет — отговори трогнато Жаси.

Двете сестри се прегърнаха с плач. Когато след малко влязоха Поуан и Джейми, нямаше какво да се каже повече.

Само след час Жаси и Джейми яздеха Уиндуокър през гората в настъпващия здрач.

Мина дълго време, преди Джейми да се реши да прекъсне мълчанието.

— Добре ли си?

— Индианците не ми причиниха зло — отговори тихо Жаси, притисна се до гърдите му и потръпна от допира на горещото тяло. Беше толкова хубаво да усеща подкрепящите я силни ръце.

— Жаси... — Джейми се поколеба, а когато най-сетне продължи, гласът му прозвуча изненадващо меко. — Ако желаш, ще те отведе в къщи.

— Нали тъкмо за там сме тръгнали.

— Искам да кажа, в Англия. Аз, разбира се, ще се върна в Новия свят, но повече няма да те принуждавам да живееш тук с мен. Никога не бях помислял, че индианците ще предприемат такова клане... — Джейми отчаяно си припомни колко много бели заселници бяха избити в колонията Вирджиния. Едно от най-ужасните неща беше, че Джон Ролф, вдовецът на принцеса Покахонтас, беше убит от роднините на жена си. За щастие синът им живееше в Англия и беше останал здрав и читав. — Не искам никога вече да се страхуваш — пошушна Джейми — и да те заплашва опасност...

Жаси се обърна и го изгледа. После нежно докосна небръснатата му брада.

— Не ме е страх.

— Ще те върна в Англия.

Жаси решително дръпна юздите, скочи на земята и сърдито изгледа съпруга си.

— Защо тогава ме освободи от пленничеството, мой великолепно лорде? Само за да се отървеш от мен, нали?

— Казах само...

— Аз съм твоя жена — прекъсна го с усмивка Жаси. — И няма да ти позволя да ме отдалечиш от себе си. Мястото ми е тук.

— Какво? — В погледа му се четеше недоверие.

— Ти си женен за мен, нали? Мое право е да живея с теб и аз възнамерявам да направя точно това. — След кратка пауза едва чуто прибави:
— Повярвай ми, Джейми, тук съм си у дома.

Джейми скочи от коня и в очите му проблесна лъч на надежда.

— Вече нямаме дом — проговори дрезгаво той. — Огънят пощади само основите му.

Жаси прехапа устни, за да не заплаче, после решително промълви:

— Щом са останали каменните основи, значи имаме всичко, каквото ни трябва.

Джейми стисна ръцете ѝ толкова силно, че тя едва не извика от болка. Ала издържа изпитателния му поглед, без да протестира.

— Наистина ли искаш да останеш тук? — попита задъхано той.

— Да!

— Защо?

— Защо ли? — повтори тя.

— Защо? — изрева сърдито Джейми, внезапно възвърнал част от старата си безогледност.

Жаси се изтръгна от ръцете му. Сълзи опариха бузите ѝ. Заби нокти в треперещите си длани и samozабравила се, изкрещя в отговор:

— Защото те обичам, глупав и дързък негоднико!

— Какво? — изгърмя Джейми и пристъпи крачка към нея. Дали не се готвеше да я сграбчи и да изтръгне от гърдите ѝ дълго пазената тайна? Понечи да хукне нанякъде, но той я хвана, обви ръка около талията ѝ и двамата се отпуснаха на тревата Джейми седна отгоре ѝ и улови здраво китките ѝ.

— Кажи го пак.

— Ти, глупав, дързък...

— Не това!

— Нали искаше...

— Другото! Кажи го, по дяволите!

Сълзите се стичаха от очите ѝ. Поиска да изкрещи, но от гърлото ѝ се изтръгна само шепот.

— Обичам те, Джейми.

— Още веднъж.

— Обичам те...

Устните му затвориха устата ѝ — нежни, жадни, упойващо сладки. Зацелува я, сякаш на света нямаше нищо по-важно, а може би и в този миг, когато нощните сенки се спускаха над замлъкналата гора, наистина нямаше нищо, което да заслужава внимание.

Когато вдигна глава, усмивката му изразяваше такова щастие, че Жаси трогнато обви с ръце врата му. Пръстите му нежно милваха страните ѝ.

— Наистина ли ме обичаш?

— О, да, Джейми. Не ме отпращай, моля те!

— Никога не съм го искал. Само бях решил да изпълня желанието ти и да те освободя. — После настойчиво заговори: — Не съм се оженил за теб, само за да имам силна жена, която да издържи несгодите на живота в тези диви земи, а защото веднага почувствах неукротимия ти дух, защото видях страстта в очите ти, силата на душата ти. А откакто събудих тази дремеща страст, обаянието ти все повече ме завладяваше. Обичам те, мила, толкова отдавна те обичам...

— Много добре успя да го скриеш — произнесе ядосано Жаси и Джейми весело се засмя.

— Ами да. Ти се топеше от любов към Робърт Максвел, а аз си имам гордост.

— Странно, аз пък не знаех, че умирам от любов — пошегува се Жаси, но веднага стана сериозна. — През цялото време съм се лъгала. Ти плати ковчега на майка ми, нали? — Джейми премълча и по лицето ѝ се изписа усмивка. Никога нямаше да спомене пред него колко страхливо се беше държал Робърт при нападението на индианците. Пък и сега това не беше важно. Само едно имаше значение. — А отдавна вече не обичам Робърт.

— Как така?

— Ти завладя сърцето ми с щурм и там не остана местенце за него. Веднъж каза, че никога няма да мога да те забравя. И беше прав. Когато ми обърна гръб, щях да умра от мъка.

Джейми простена и зарови лице във врата ѝ.

— А аз си мислех, че се отвращаваш от мен. Не исках да те принуждавам да ми се отдаваш.

— Джейми! Нима все още не разбираш, че се топя като сняг на слънце, когато ме докосваш?

— И двамата сме горди и своенравни, и това едва не ни струваше съвместното бъдеще. Знаем, че мога да събудя страстта в тялото ти. Ала исках любовта ти.

— Имаш я — завинаги.

Клоните на боровете шумяха над главите им, разлюлявани от лекия бриз. Двамата отново се целунаха, а когато телата им се сляха, се почувстваха близки като никога досега. Любовните клетви на Жаси доведоха Джейми до непознати върхове на насладата, а горещият му шепот до ушите ѝ непрекъснато засилваше екстаза ѝ.

По-късно лежаха щастливи в притихналата тъмна гора и нощният въздух охлаждаше разгорещената кожа. След малко се облякоха и яхнаха коня. Предстоеше им дълъг път, но времето им се стори кратко, защото разговорите за миналото и бъдещето не преставаха.

Най-после видяха пред себе си Карлайл Хъндрид. Постът ги забеляза още отдалеч и въпреки късния час събуди селището.

Хората се втурнаха насреща им, махайки въодушевено с ръце. Жаси щастливо се облегна на гърдите на мъжа си.

— Вече сме у дома, Джейми.

— Нашият дом вече не съществува.

— Ала основите му са непокътнати — възрази усмихнато тя. — Върху тях ще изградим новия си дом.

— Имаш право, любима. — Джейми преплете пръсти в нейните. И двамата знаеха, че основите не се състоят от тухли, а са вкоренени дълбоко в сърцата им.

Джейми пришпори Уиндуокър и двамата продължиха пътя си. Очакваха ги домът и малкият им син — и златното утро.

Свалено от www.readbg.com

Издание: Хедър Греъм. Дивата котка

ИК „Ирис“, 1994

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова